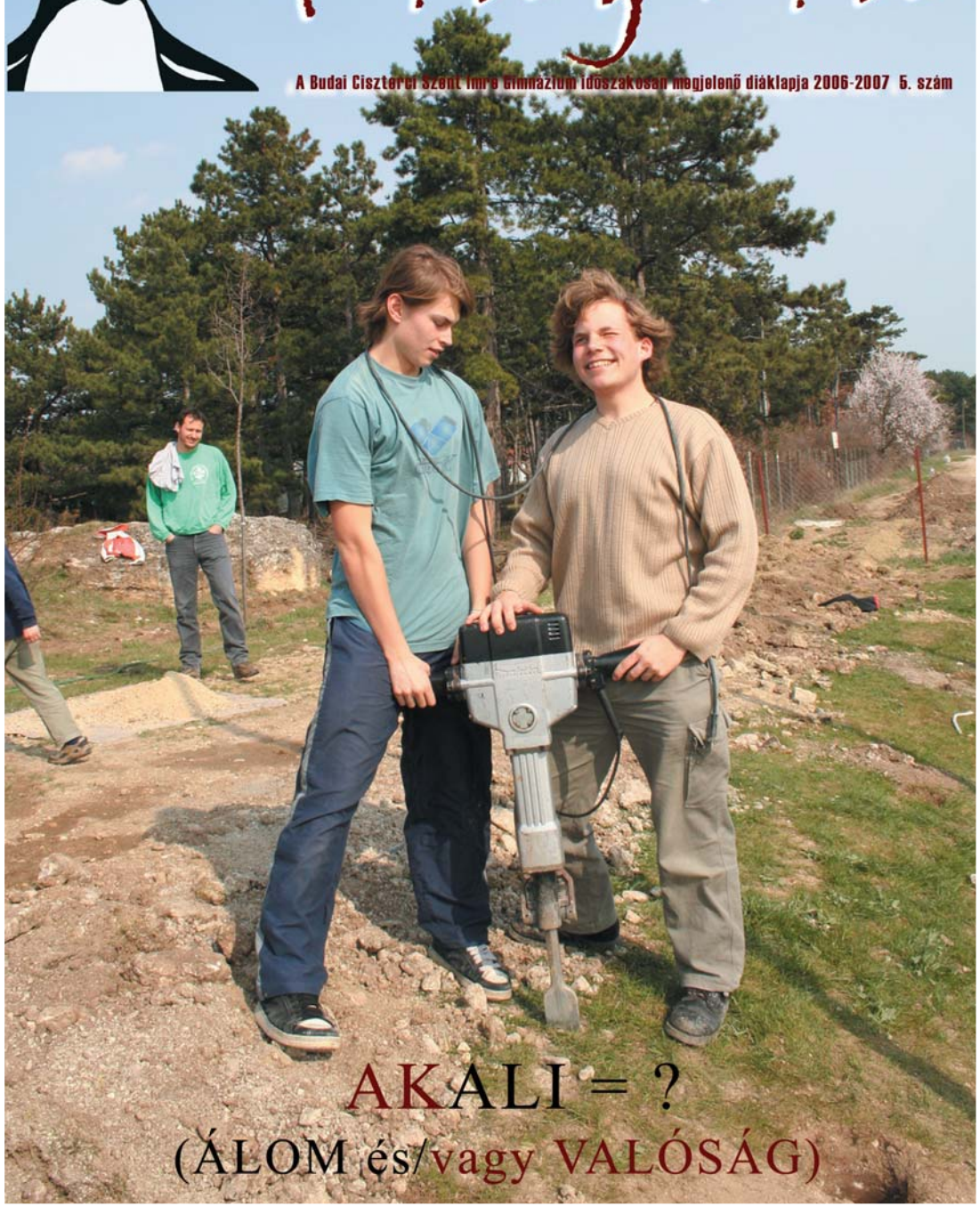
Pingvin

A Budai Ciszterci Szent Imre Gimnázium időszakosan megjelenő diáklapja 2006-2007 5. szám

AKALI = ?

(ÁLOM és/vagy VALÓSÁG)

Igazgató úr ballagási beszéde

Benedicite! Vagyis Áldjátok az Urat és az Úr áldjon meg titeket!

2007. május 5. (szombat) A ballagás napja

Engedjék/engedjétek meg Kedves és Szeretve Tisztelt Valamennyietek - szülők és mindenféle fokú rokonok, barátok, mindenféle ügyekben társak, együttműködők, volt és jelenlegi diákjaink, kedves vendégeink, tehát valamennyien, akik részesei és tanúi vagytok végzős évfolyamunk 144 diákja ünnepélyes búcsúzásának életük meghatározó fontosságú időszakának végóráján, a ballagási rendezvényen, hogy kéréssel forduljak hozzátok! Azt kérem, hogy együtt köszöntsük őket, hivatkozott 144-üket, hogy legyenek Ők valamennyiünk által tisztelettel és szeretettel köszöntve ezen alkalommal! Ők, akik valóban átlépni készülnek a küszöbön, azon, amelyik gimnáziumi éveik világát (kinek 4, kinek 8 évnyi életét) választja el a korai felnőttség, az új kihívások és felelősségek, egyben új lehetőségek világától. Egy felfedezésre, megkutatásra, megismerésre és meghódításra váró világtól, a jövőtől, amelyik titkokkal, sejtésekkel, esetleg félelmekkel, de mégis várakozásokkal és reményekkel, akár ígéretekkel és biztatással teljes.

Hogy a jövő milyen, melyik arcát sejteti, vagy mutatja, az óhatatlanul és erőteljesen függ persze a mostantól múlttá váló, itt eltöltött évek hozadékától. Attól, hogy az itteni 4, vagy 8 év során mi és hogyan történt, mennyi megszerzett tudást és ismeretet közvetített, mennyi érték létrehozását, felhalmozását és tartalékolását tette lehetővé egy oktató-nevelő, óvó-védő, segítő-támogató együttműködés során. Vagyis mit tudtunk mi itt egymásnak adni-átadni ebben a sokunk által szépnek tartott nagy sárga házban és a hozzá kapcsolódó helyszíneken a nekünk rendelt időben. Az élet, mondhatnánk úgy is: a történelem térben és időben alakul, amelynek toposzai azonosíthatók, és mi magunk /= így valamennyien együtt/ valósítottuk és valósítjuk meg és minden tapasztalat azt mutatja, hogy az eddig velünk megesett történelmünk - vagyis minden pillanattal halmozódó múltunk - a legszorosabb összefüggésben van holnapunk történéseivel. Megkerülhetetlenül. Nem véletlenül kaptuk a Teremtés és Történelem Urától súlyos felelősségként, mégis ajándékul akaratunk szabadságát, amellyel képesek – és persze kénytelenek is – vagyunk élni.

Mi ebben az iskolában arra szövetkeztünk, hogy ennek a helyzetnek az üdvösségre hívó-irányító és terelő lehetőségeire próbáljuk felhívni a figyelmet. Arra a

gyönyörű, Istentől kapott képességünkre, hogy kutassuk, keressük, megtaláljuk és egymás számára ajánljuk, sőt lehetőleg átadjuk az élet igazi értékeit; a minden ember által áhított boldogság ígéretét. Azon a módon mégpedig, hogy igyekszünk felismerni és elfogadni Isten adományait, amelyeket a létezés titkainak megismerésére irányuló erőfeszítéseinkkel és a kegyelem forrásainak állhatatos keresésével (vagyis a szentségekkel való éléssel) próbálunk előkészíteni.

A magam részéről biztos vagyok abban – egyszerűen azért mert láttam és tapasztaltam és sokan másokkal együtt tanúsíthatom – hogy a dolog működött-működik. Minden, ami az itteni évek alatt általatok létrehozva megvalósult és javatokra belétek épült, amire mindig szívesen fogtok emlékezni (= a jól végzett munkára, a szép és hasznos együttlétekre és programokra, az igazi és egymást építő barátságokra, aminek példáit napestig sorolhatnám) erről tanúskodik, ezt igazolja. Minden, ami itt történt veletek – üzenet a jövőnek. Valamennyiünk jövőjének. Hiszem, hogy bíztató üzenet minden, amit magatokkal visztek, amit ti éltetek meg, amit csináltatok. Az ember öntudatát saját tettei determinálják. Elvégzett munkája; hitével, reményeivel és főleg szeretetével indukált cselekedetei. Ez akkor is így van, ha egyébként ezt nem tudatosítja és azonosítja állandóan, vagyis ösztönösen cselekszik.

A küszöbön áthaladva beléptek a jövő kapuján. Vigyetek magatokkal ennek a jövőnek jó üzenetet. Azt a jó hírt, hogy bátran, következetesen, őszintén és elszántan akarjátok keresni ígéreteit és felkínált lehetőségeit a jóra. Biztosak lehettek abban, hogy ha így tesztek, úgy a jövő a jó hírre jó hírrel fog válaszolni

Ballagási beszéd

„A gyermekemlék tán mosolyra kelt,
De megnyugszunk benne.
Szép volt, s letelt."

Kedves Ünneplők! – talán elég is ennyi megszólítás, hisz mindannyian ünnepelni jöttünk, még ha más-más minőségben is.

„A gyermekemlék tán mosolyra kelt, de megnyugszunk benne. Szép volt, s letelt." – írta Arany László. Szép volt, s letelt.

Letelt, és most végigvonultunk még egyszer, utoljára a jól ismert folyosókon, a jól ismert falak és arcok között – együtt. Most pedig itt állok, kívül a falakon, szemben az arcokkal, és valamit mondanom kell – egyedül.

Talán többen tudják, tudjátok, hogy az utóbbi hónapokban igen sokat foglalkoztam a retorika témakörével. Sokat olvastam arról, milyen a jó szónok és hogyan mondja el beszédét. És most itt állok, kicsit úgy, mint a matematikaprofesszor az anekdotában, aki a katedrán egy lépésben megoldja a másodfokú egyenletet, de a villamosmegállóban az ujján számolja ki, mikor is jön a következő járat.

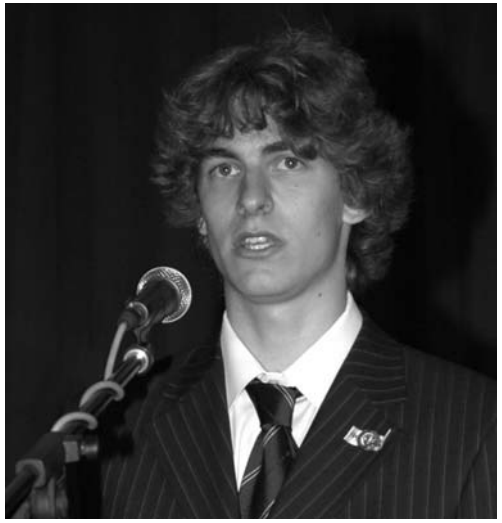
A napokban átlapoztam az elmúlt éveket összefoglaló évkönyveket, amelyekben az a közös, hogy mindegyiknek a borítóján az iskola épülete látható, csak más-más nézőpontból. Mi mást olvasgathattam volna bennük, mint az egykori ballagók néhány mondatos visszaemlékezéseit, búcsúsorait – ezek szintén mind az iskolát ábrázolják, csak más-más nézőpontból. Azt vettem észre, hogy többen is kitérnek rá: nyolc éve nem gondoltuk volna, hogy egyszer eljön ez is. Hát, persze, nem gondoltuk. Akkor az éppen magunk mögött hagyott négy kisiskolás évvel, a sikeres felvételivel, az új osztálytársakkal, a sakktáblafolyosós labirintussal és hasonlókkal voltunk

további rengeteg megszerzett tudásban, emberi kapcsolatokban, tapasztalatokban és élményekben. És – igen – a kikerülhetetlen megpróbáltatásokban is! Ne feledjétek, hogy az Értékek Uránál minden lehetséges. A küzdelmek, fájdalmak, félelmek, gondok és nehézségek a kegyelem révén értékké nemesülnek és az élet forrásává válhatnak. Menjetek ezért bátran szembe a jövővel és vigyétek magatokkal a meggyőződést, hogy érdemes minden időkre érvényes értékeket keresni időtök végezetéig, mert maga az érték is keresni fog titeket és rátok is talál, és ezért érdemes élni. Nem történhet másként, hiszen halálosan komolyan gondoltuk, olyannyira, hogy sok száz ballagási meghívón közhírré tettük azt a meghatározó szempontunkat, aminek kifejezésére Jelenits atyától választottunk idézetet: „Emberségünk őrizni való érték, megvalósítani való feladat!" És azt hiszem, hogy ebben minden benne van.

Mi itt maradók mindig veletek leszünk imáinkban, jó kívánságainkban, reményeinkben. Köszönjük velünk töltött éveiteket, azt, amit hozzáadtatok mindehhez és köszönjük a Jóistennek, hogy ez így lehetett. És gyertek vissza mindig, amikor csak tudtok és mondjátok el, hogy milyen tapasztalatokra tettetek szert a jövő megélt-megküzdött-meghódított pillanataiban és helyzeteiben. Tanulságul és megerősítésül mindannyiunk számára. Menjetek, legyetek bátrak és kitartóak, kezdeményezők és lehetőleg befejezők, harcoljatok jó harcot, fussátok be a pályát és tartsátok meg a hitet. A hitet, hogy képesek vagytok a jóra. És akkor tényleg kincsetek lesz az életben és majdan a mennyben is. Hiszen, ahogy a nagyszerű paptanár, pedagógus és ihletett költő, a Jelenits atyához hasonlóan ugyancsak piarista Sík Sándor megfogalmazta: a világ valóban rátok vár és a harc a tietek. Jó utat, jó harcot. Isten veletek!

Párdányi Miklós

elfoglalva. Büszkék voltunk, kicsik voltunk, bár nagynak éreztük magunkat, és valahol nagyok is voltunk – de nem gondoltunk nyolc évvel előre.

És lám, nem változott semmi. Ma is a magunk mögött hagyott nyolc illetve négy évvel, a felvételivel, az osztálytársainkkal és a minden sarkában emlékek tömegét hordozó labirintussal vagyunk elfoglalva. Büszkék vagyunk, nagyok vagyunk, bár kicsinek érezzük magunkat, és valahol kicsik is vagyunk – és most sem gondolunk nyolc évvel előre.

Az ember nem előrelátó. „Ragadd meg a napot" – mondják, „elég a mának a maga baja". Hol van az még, nyolc év múlva…?!

Mi 26 évesek leszünk akkor. Talán a legtöbben már diplomások, talán jól menő cégünk vagy jól fizető állásunk lesz, talán gyerekeket tanító pedagógusok, talán idősek életét megmentő orvosok leszünk. Talán lesznek már köztünk családosok, és talán az első gyerek is gügyögni kezd már a járókában. Más barátaink lesznek, más gondolataink, más élményeink, más terveink, más életünk.

Ám ha egyszer-egyszer erre tévedünk, és megpillantjuk a Körteret, a Kosztolányit, a Feneketlen-tavat, ha elénk magasodik ez a hatalmas sárga épület, akkor csak állunk majd döbbenten, állunk, épp úgy, mint most, és egyszerre mindenre emlékezni fogunk.

Emlékezni fogunk az első osztályfőnöki órára meg a többire, a zirci osztálykirándulásra meg a többire, az első dolgozatokra meg a többire. Az első osztálykarácsonyra, ahol úgy megrohantuk az asztalt, hogy a szülők azt se tudták, hogy ott valaha sütemények voltak. Az első osztálytáborra, ahol körülbelül hat felnőtt segédkezett, és a másodikra, ahol körülbelül hat gyerek vett részt. A tókörökre, amelyen 12.-re újra elértük az ötödikes szintet, és a partikra, amelyekről azért nem mondható el ugyanez. Az első osztálybulira, ahol nem olthattuk le a lámpát, és az utolsóra, ahol meg nem gyújtottuk fel. Emlékezni fogunk a sok nevetésre és sírásra, a sok szerelemre és csalódásra, a sok büszkeségre és kudarcra – és talán egy kicsit a tanulásra is. Hosszan, nagyon hosszan lehetne sorolni a képeket, az emlékeket, amelyek erről a környékről eszünkbe jutnak majd.

Évekkel ezelőtt az egyik sportnapon kapura rúgó versenyre került sor. A játék lényege az volt, hogy egyre nagyobb távolságból kellett a kapuba ívelni a labdát, úgy, hogy az ne essen le, mielőtt a hálóhoz ér.

Sokszor rúgtam kapura az elmúlt nyolc évben ezen az udvaron, talán nem is emlékeznék erre a jelentéktelen versenyre, a végén azonban történt valami, ami különlegessé tette. A versenyt levezető tanár – teljesen váratlanul – vállalkozott, hogy a legtávolabb jutott versenyzőt – aki történetesen én voltam – párbajra hívja. Egész pályáról ívelтünk kapura, mind a ketten, az ismert szabályok szerint. Én levettem a cipőmet, mondván, ha eddig berúgtam cipőben, majd a tanár urat zokniban verem meg. Nem nehéz kitalálni: kapu mellé rúgtam a labdát, a tanár úr meg elegánsan beemelte egész pályáról. És csak mosolygott – mosolygott kaján fölényességgel és elnéző szeretettel egyszerre, noha világos volt, hogy – mondjuk így – be akartam alázni.

Tegnapelőtt egy barátommal sétáltunk az udvaron. Ugyanott, a focipályán szembejött velünk ugyanez a tanár. Korábban négy évig tanított minket, egyébként a mi osztályunkat elsőként ebben az iskolában. Csak ennyit mutatott ….., azaz, hogy 1 nap van még a nyolc évből. Ő már napok óta visszaszámolt, mint ahogy mi is, mindannyian, és valahányszor szembejött a folyosón, mindig mutatta az ujján, hány napunk van még hátra. Most hát mosolyogva mutatta az egyest a hüvelykujjával, és látszott, hogy ez legalább annyira megdöbbenti őt, mint minket. Aztán csináltunk egy közös képet, búcsúzóul és emlékül. Majd végignéztük, hogy hogyan kobozza el egy engedetlen ötödikes labdáját. Talán ez az a „szentimrés" légkör, amiről annyiszor, annyian beszélnek, beszélünk, amit a leginkább sajnálunk majd itt hagyni. Na nem a labdaelkobzásra gondolok, hanem arra, hogy talán egyszer ezzel az ötödikessel is lesz majd verseny, készül közös kép, és lesz közös visszaszámlálás is. Mert itt külön tud válni a tanár-diák és az ember-ember kapcsolat. Itt van olyan tanár, aki 6-ost ad a dolgozatra, és van, aki nullást. De aki nullást ad, azzal máskor nem okoz gondot felszabadultan ünnepelni a közös diákszínpadi fellépés után. Akinek az egyik óráján négy-öt oldalt jegyzetelünk, az a következő órán lelkesen meséli, milyen volt a

lillafüredi SZOT-üdülőben a családdal, és a Vízipók csodapókból idézi fel nekünk Archimédész törvényét. Nos, erre nem csak emlékezni fogunk 26 évesen, de nagyon fog hiányozni egész életünkben.

És hiányozni fognak az osztálytársaink is, akiknél szorosabb kapcsolatunk talán kevés emberrel volt és lesz. Ők, akik nyolc évig – csaknem egy évtizeden át – körülvettek minket, ők, akik az életünk részét képezték. Ők, azaz ti. Akikkel talán a legjobban ismertük egymást, ti, akikkel mintegy 1500-szor együtt jöttünk be a kapun, együtt vártuk a hetest, aki majd kinyitja az ajtót, akikkel reggel nyolctól délután háromig vagy még tovább majdnem minden nap együtt voltunk ebben a nyolc évben. Akikkel ezt a sok mindent együtt éltük át, együtt éltük meg. Ti, akikhez hasonló társaság soha többé nem lesz az életünkben. Nos, ti is eszünkbe juttok majd, amikor nyolc vagy akárhány év múlva elmerengve megállunk az iskola előtt.

Kedves Ünneplők! A gyermeklét hát véget ért. Most már előre tekintünk, vagy mégsem, hiszen sosem tettük. Táplálkozunk ebből a nyolc évből, igyekszünk felnőttként is kicsit gyerekek lenni, mint ahogy gyerekként is próbáltunk kicsit felnőttek lenni. A gyermeklét hát emlékké vált, és akár mosolyra kelt, akár könnyekre fakaszt, most elbúcsúzunk tőle – megnyugszunk benne. Szép volt, s letelt. Isten vele!

Mohay Bence (12.a)

A 2007-es Szent Imre-díjat

Gál Tibor (12.a),
Ábrányi-Balogh Péter (12.c) és
Csóka Sarolta (12.d)
kapta meg.

Újabb 10 évre megkötöttük a közoktatási megállapodást

Az idők hajnalán, amikor 1997-ben újjáéledt a Budai Ciszterci Szent Imre Gimnázium, az akkori gyakorlat szerint 10 évre szóló „közoktatási megállapodás" született a XI. kerületi önkormányzat és az új iskolát fenntartó és működtető zirci apátság (jelesül Polikárp főapát úr) között, azon az elven, hogy a gimnázium helyi érdekű közfeladatot is ellát amikor diákjai sorában a kerületben lakó gyerekek oktatását-nevelését is vállalja. Az önkormányzat - ezt a tevékenységet együttműködésként értékelve – bizonyos támogatás nyújtását ígérte a kerületben lakó idejáró tanulók után az iskola működtetéséhez. Az elmúlt évtizedben a kerület felelősei nagyon is komolyan vették és betartották a megállapodást és mi is igyekeztünk tisztességesen tenni a dolgunkat – jól sáfárkodva az önkormányzattól kapott kiegészítő működési támogatással (ami mostanra éves költségvetésünknek kb. 5 %-át „váltja ki").

A 10 év eltelt és a dolog – természetes módon – újratárgyalásra került és ennek eredményeként az eredeti elveknek további 10 évre szóló érvényével folytatódhat a közös felelősségvállalás. Íme a stabilitás és bizalom lehetőségének igazolása egy nagyon gyorsan és néha „megrázóan" változó világ körülményei közepette. Köszönjük.

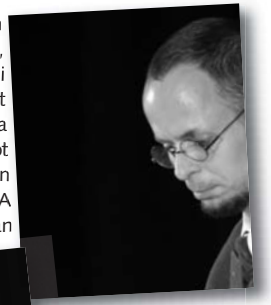
Párdányi Miklós

Goldoni: A hazug

Fergeteges komédia
a Latinovits Zoltán Diákszínpad előadásában

„Ez nem hazugság, hanem megannyi szellemes ötlet, villámgyors, ragyogó eszme sziporkaözöne. Az igazi világfi legyen fesztelen, és ha alkalom adódik, gátlástalan."
(I. felv. 4. jel.)

A Diákszínpad az utóbbi években már több Goldoni darabot is feldolgozott, így A kávéházat, a Két úr szolgáját és A legyezőt. A vígjátékokat mind nagy sikerrel adták elő az egymást követő diákszínész-generációk. A komédiák leginkább természetes egyszerűségük, fajsúlyos mondanivalójuk, tanulságuk miatt érdemelték ki a közönség szeretetét. Rendkívül alkalmasak arra, hogy a fiatal színészek kibontakoztathassák tehetségüket és talpraesettségüket. Így jó választásnak tűnt, hogy az idei bemutató egy negyedik Goldoni darab, A hazug legyen.

Az esemény Carlo Goldoni szülővárosában, az újkor hajnalán járó Velencében játszódik. Balanzoni doktor két szépséges lányának kegyeiért egy messzi földről hazatért, magát Don Asdrubale di Castel d'Oro őrgrófnak kiadó ifjú is szeretne megküzdeni. Számunkra azonban gyorsan kiderül szolgája, Arlecchino révén, hogy nem egy gazdag lovag érkezett, hanem a megrögzött hazudozó, a szerelem terén gátlástalan világfi, Lelio. Mindkét lánynak akad már kérője. Az idősebbnek, Rosaurának épp az apja mellett segédkező Florindo.

Á m ő bátortalan a szerelemben és szíve hölgyének név nélkül küldi ajándékait, nem vállalva fel nyíltan érzéseit és ez az, amit Lelio rendre gyorsan felismerve, gátlástalanul kihasznál.

A komédia helyzeteiben saját gyarlóságainkat látjuk viszont, a szerző pedig megtanít minket egy nagyon fontos dologra: önmagunkon nevetni. Hiúsággal, büszkeséggel, történtéssel teli korunkban kifejezetten jót tesz az egészségnek, ha rájövünk, hogy igazán jót nevetni leginkább önnön hibáinkon lehet. A fordulatokban, kalandokban gazdag cselekmény végig leköti a figyelmünket, és az érzelmeinket. A nagy nevetések mellett, izgatottan szurkolunk Florindonak, és egyre nagyobb ellenérzéssel figyeljük, meddig mehet el a gátlástalanságban Lelio, várjuk, hogy lesz-e igazságtétel a végén…

A szereplőket ezúttal is jó érzékkel választotta ki a rendező, Lukácsi tanár úr. Az utóbbi években kialakuló, nagyon tehetséges generáció adja idén is a főbb szerepeket. Kiss Emma és Paár Eszter ezúttal testvérpárt alakítanak, rivalizálásuk, féltékenykedésük hitele egy percig sem kétséges. Kitűnően alakítják a már-már felnőtt, ám sokszor még gyerekesen viselkedő Rosaurát és Beatricét. Florindo szerepében Almássy Márton játssza a naiv vívódó szerelmest, őszinte alakítása igazi ellenpontja tud lenni a gátlástalan Lelio szerepében feltűnő Gál Tibornak. Tibor ezúttal is az egyik főszerepet kapta, és igazi világfiként lép elénk. Látszik, hogy élvezi a színpadon töltött időt, természetessége sokat tesz hozzá az előadás hiteléhez. Tímár Benedek (Arlecchino) nagyon jól alakítja a hazugságokkal szemben ironikus, urával mégiscsak cinkos, ám rajta erkölcsileg fölülemelkedő hű szolgát. Az állandó hazugságokba már beletörődött megjegyzései ébresztik a nézőkben a legtöbb derültséget. A tanárszínészek választásánál telitalálat a háza tisztességét féltő lányos apa, Palenik Gergő, és a már megöregedett, naiv, jóhiszemű kereskedő: Bencze Dávid. A darab színvonalát a pontos rendezés és a színészi alakítások mellett a zene és a díszlet is emeli. A kor hangulatát megidéző zenei betéteket a fiatal zeneszerző, Holics László, míg a szerenádot Szalay József szerezte. Szintén az ő munkája a stilizált, de a reneszánszkori Velence atmoszféráját felsejdítő díszlet.

A darab előrehaladtával már-már úgy tűnik, a beteges, gátlástalan Lelio eléri célját és elveszi Rosaurát. Azonban a már saját hazugságaiban vergődő, egyre csak előre menekülő gavallért végül mégiscsak utoléri sorsa. Belebukik a széltolásba, el kell hagynia az apai házat. A tisztességes udvarlók, Florindo és Ottavio pedig elnyerik Rosaura és Beatrice kegyeit. A nézők elégedetten tapsolhatnak, a dráma igazságot szolgáltatott.

De a színház véget ért, és gyorsan rá kell ébrednünk, hogy az erkölcsi igazságtétellel a valóság gyakran adós marad. De legalább bízunk a dráma örök érvényében.

Wettstein Domonkos (Vianney Szent János osztály)

Lelio szerepében: GÁL TIBOR

A Latinovits Zoltán Diákszínpad idén Carlo Goldoni „A hazug" című darabját mutatta be, a címszerepet Gál Tibor játszotta.

Egy ilyen szerep, mint tudjuk, a rengeteg munka mellett elismeréssel, és sikerrel jár. Őszintén, ezért csinálod?

Nyílván mindenki élvezi a sikert, szereti ha megtapsolják, ha gratulációval fordulnak felé. De a színjátszás csapatmunka. Egyedül szólózva nem lehet sikert elérni, minden poént, minden csattanót, fel kell készíteni, az már lényegtelen, hogy a végén ki süti el. Leginkább egy focicsapathoz tudnám hasonlítani. Nem az a lényeg hogy ki rúgja a gólt, hanem: hogy nyerjen a csapat. És minden gól mögött ott van az egész gárda munkája. Pusztán a siker miatt nem lenne érdemes csinálni, és szerintem egyikünk sem azért csinálja. Ahogy a tanár úr mondaná, „a szó jó értelmében vagyunk amatőrök", a mesterség szeretetéért csináljuk.

Beszéljünk egy kicsit a szerepedről, erről a Lelióról. Nem hétköznap eset az biztos. Egy ilyen szélsőséges példa tud valamit mondani neked, vagy egy hétköznapi nézőnek?

Igen, a darab ilyen szempontból kicsit direkt, a jellemek fekete-fehérek, a rossz a finálében megszégyenül, és a jó is elnyeri méltó jutalmát. Ez egy 1750-ben íródott drámától nem meglepő. Lelio valóban már orvosi eset. Az önmagáért való hazugságban leli örömét, élvezi, ha hazudhat, még magának is hazudik.

A figyelmes néző azonban észreveheti, hogy a darabban mindenki hazudik, vagy legalábbis ferdíti az igazságot. Persze nem olyan gátlástalan módon, mint Lelio, hanem csak annyira, amennyire mi szoktuk, a hétköznapi néző - ahogy mondtad.

A néző felismerheti saját hétköznapi hazugságait a darabban, amelyek persze eltörpülnek Lelio „szellemes ötletei" mellett. Goldoni zsenialitása többek között abban áll, hogy a megalkotott karakterek teli vannak élettel, magunkra ismerhetünk bennük.

Fekszik neked ez a szerep? Te élvezed, ha hazudsz?

Az életben nem. De szerintem kevés ember van, aki szeret hazudni, bár biztos vagyok benne, hogy vannak ilyenek. A darabban nagyon élveztem Lelio hazugságait, szinte a sajátomnak éreztem őket, kicsit olyan érzés volt, mintha nekem vágna ilyen gyorsan az eszem, holott tudtam, hogy a szöveget Goldoni már megírta. Be kellett látnom, hogy szeretném-e vagy sem, azért egy kis Lelio van bennem, és néha jó érzés felszínre hozni.

Tavaly egészen másvalaki voltál. A darabbeli Rendező óriási élettapasztalattal rendelkező ember, aki arról

beszél, amire a darab csak utal. Miben más a kettő, melyiket szeretted jobban?

Mind a kettőt nagyon szerettem, csak másért. A Rendező egy sokkal nagyobb és nehezebb feladat volt számomra, egyrészt, mert az első nagyobb szerepem volt, másrészt, mert 17 évesen nehéz azt a nézővel elhitetni, hogy mind az a tapasztalat és tudás, amit a rendező személyisége sugároz, azt én mind a sajátomnak érzem. A feladat nehézsége miatt a rendező karakterével nagyon sokat foglalkoztam, és Lukácsi tanár úr is rengeteget segített, hogy a darab mélyebb rétegeit is megértsem. Tavaly szinte állandóan a fejemben járt a szöveg; folyamatosan emésztettem a szerepet. Ezért a Rendező szerepe, és általában „A mi kis városunk" világa nagyon a szívemhez nőtt. A hazugban pedig az erőt, a dinamizmust és a szellemességet szerettem, amit Lelio jelleme sugároz.

A két szerep összehasonlítása után állítsuk szembe, vagy párhuzamba a két darabot. Más kor, más stílus, más célok. Minden más, de hasonlítsd össze!

A két darabban az a közös, hogy mind a kettő zseni tollából származik, és hogy mi adtuk elő. (A mi kis városunk és A hazug társulata majdnem ugyanaz.) Ettől eltekintve, ahogy mondtad minden más.

Öt előadás lement, de még mindig van érdeklődés a darabra. Játsszátok még valamikor?

Ősszel mindenképp felújítjuk. Tanár úr szerint a tapasztalat az, hogy nyáron mindenkiben érik a szerep és ezért az őszi előadások mindig kicsit csiszoltabbak, érettebbek, mint a tavasziak. Szóval, gyertek el ősszel is!

Köszönöm az interjút!

Én köszönöm!

Benjamin

A mindenlátó

AKIK ELJÁTSZOTTÁK

A tanév elején Illyés Erika tanárnő alakított egy színjátszó kört az algimnáziumnak. Ennek nagyon örültünk, de azt még nem tudtuk, hogy mit adunk elő. Ám hamarosan ez is kiderült: A mindenlátót, egy népmeséből átírt darabot. Elkezdtünk próbálni a saját karakterünket is.

Aztán ahogy egyre közeledett a június, a próbák száma és hossza is növekedett. Elkezdtünk ismételni, jelmezt, díszletet, plakátokat csinálni. Végül is jöttek az összpróbák, ahol zenével, fénnyel, mindennel együtt eljátszottuk a darabot. Ezek voltak a legfárasztóbbak. Kint kb. harminc fok volt, bent még annál is több, ráadásul a reflektorok is világítottak minket. De végre eljött a hétfő, és ezzel együtt a premier is. Kicsit izgulva jöttünk ide, de az előadás nagy sikert aratott.

Összefüggésben véve szerintem nagyon jó volt a próbák hangulata, remélem, lesz még részünk ilyen élményekben. Köszönjük szépen Illyés Erika és Tabi Katalin tanárnőnek a felkészítést!

Holló

ZENÉJÉT SZEREZTE...

A debreceni osztálykirándulásunkra felajánlottam az osztályfőnökünknek, Illyés Erika tanárnőnek, hogy az osztály farsangi és hasonló előadásaira szívesen írok zenét. Szavamon fogott és beszervezett az algimnáziumi színjátszóköbe.

Az első próbán, amelyen ott voltan, közölték velem, hogy az elektromos zongora (amiről eredetileg szó volt) túl modern hangzású egy ilyen népies témájú darabhoz. Sebaj, cserébe triangulummal és dobpergéssel közreműködhetek. A próba végén leültem a zongorához és elkezdtem egy kis ragtime-szerűséget rögtönözni a Szegénylegény vagyok én… kezdetű népdalra, amelyet kiválasztottunk az egyik témának. Mire befejeztem, Tabi tanárnő, a rendezőasszisztens úgy tűnik, meggondolta magát, mert így szólt:

– Kéne valami könnyűzenei, ilyen folk-rockos zenei hatás, ami feldobná a darabot. Mit tudsz a szintetizátoron?

Elkezdtem részt venni a próbákon. Egyre jobban meglepett, hogy milyen jól játszanak a többségben 5. és 6. osztályos gyerekek. Ezzel párhuzamosan kezdett kialakulni a zenei anyag is. Ez nagyjából úgy működött, hogy megkértek, hogy rögtönözzek valamit egy adott stílusban. Aztán, ha tetszett nekik, megmondták, hogy „na, ezt majd a darabban is."

A próbákon nehézséget jelentett, hogy a szereplők olyan mértékben el voltak ragadtatva az elektromos zongora adta lehetőség széles skálájától, hogy engem néha oda sem akartak engedni.

Gerencsér Anna és Réthy Lilla, a két hegedűs lány is derekasan elégítette ki az egyre újabb és újabb igényeket. Sokban segítették az előrehaladást ötleteikkel, segítőkészek voltak és szó nélkül lejátszották, amit kértek tőlük. Említést és dicséretet érdemelnek.

A társulat is összetartó csapattá szerveződött, ami nagyon jó hangulatot teremtett. Emiatt, és azért, mert voltaképpen ez volt első komoly zeneszerzői munkám, remélem, hogy jövőre is közreműködhetek a színjátszó szakkör munkájában.

Marcell Márton (8.a)

Trianon 2007. június 12.

Először is szeretném megemlíteni Buczkó Máté és Ábrányi Balogh Péter nevét. Ők voltak, akik észrevették, hogy az évente megrendezett megemlékezések között hatalmas úr tátong és tavaly elindították a hagyományt, bár mint utóbb kiderült, ezt folytatni legalább ilyen nehéz. Az első próbák az előadás előtt két héttel kezdődtek, akkor még Bayer Árpi tartotta a hátát a produkcióért, ami nagyon színvonalasnak indult, jó pár ötlete benne maradt a véglegesben, de a többi részét ki kellett dobni. Mert Wass Albert verseket még képzett színészeknek is nehéz úgy előadni (főleg, ha diákok teszik ezt), hogy a hallgatóságnak (főleg, ha diákok) ne legyen unalmas. Emellett tömör és monoton volt akár egy időjárás-jelentés, és bár mozgással meg a projektor közbeiktatásával ki lehetett volna színesíteni, de szorított az idő, és egyéb természeti csapások közeledtek. Mint például a rendező úr bejelentése, hogy a következő héten, illetve a bemutató napján már nem lesz itt. Tehát szülni kellett egy 2.0-ás verziót, ami rövid idő alatt (szerdától hétfőig, összesen 4 próba alatt) összebarkácsolható. Csány Gergő segítsége nélkül nem sikerült volna, arról nem is beszélve, hogy az ő tökéletes néptánc jelenete - mint egyetlen biztos pont - köré építettük az előadást.

Szóval olyan produkcióra van szükség, ami élvezhető és mégis közvetít valamilyen mondanivalót. Össze lehet rakni egy „300-szerű" törökdaráló akciójelenetet Délvidék alá, de nem lenne méltó Trianonhoz. Wass Albert méltó lenne ugyan, de akik a töröktrancsírozásra számítottak, csalódottan horkolnának. Nehéz belőni a határvonalat: egy előadáson belül mindkettőnek jelen kell lennie, két monológ között adrenalint pumpálunk a nagyérdeműbe, felkeltjük az érdeklődésüket, és mire észhez térnek már meghallgatták Apponyi Albert trianoni védőbeszédét. ù A másik fontos dolog éreztetni a darabban játszókkal, hogy a közszerepléssel ők nem jótékonykodnak. Szereplőválogatást kell tartani, ha nem is meghirdetni egyet külön, de a lelkes önkéntesek között válogatni kell, versenyeztetni őket, mert ha egy szerepre két delikvensből lehet választani, már az is jót tesz a minőségnek. És nem igaz, hogy nincsenek jelentkezők, mert egy nap alatt négy embert találtam (Lőw Marci, Nagy Bence, Hankiss Laura, Endrődi László), akik önként és dalolva jöttek a 0. órás próbákra. Azokról nem is beszélve, akik mindvégig kitartottak, miközben a reménytelenség hullámai fel-felcsaptak hajónkra: Cseh Zsombor, Mészáros Zoli (Dodó), Vida Peti, 11.c-s Takácsik Zsombor, Stibrányi Marci.

Persze nagyban függ majd az eljövendő megemlékezések színvonalától, hogy milyen könnyű lesz összehozni a gárdát, de az eljövendő generáció, a Ti feladatotok lesz folytatni és felvenni a tradíció fonalát, mert itt kezdődik, amit egy magyar érzelmű diák megtehet a hazájáért! (…és a rendőrsorfal előtt állva végződik.)

Az erő legyen veletek!

Kaló Botond (11.b)

Gorsium

Flora istennő ünnepe, avagy egy jól sikerült kirándulás története

Végre alhatna az ember, és tessék: szól a vekker! Abban a pillanatban nem tűnt jó ötletnek ez a túra, de mire a pályaudvarra kiértünk, addigra már megbarátkoztam a gondolattal, hogy Gorsiumba megyünk.

Egy kis vonatozás, a kellőnél hosszabbra sikerült buszozás után (néhányan lemaradtak a buszról, ezért újabb kísérletet tettünk) végre megérkeztünk a római emlékek színhelyére.

Később aztán a kirándulás szórakoztatóvá és nagyon érdekessé vált: Septimius Severus császár bevonulása Gorsiumba, gladiátorjáték, ókori gyerekjátékok, színdarab és végül, de nem utolsó sorban egy vetélkedő!

A színdarab címe: A nők ünnepe, szerzője: Aristophanes.

A vetélkedő végül nagyon izgalmasra sikerült, mivel az első két helyezett között holtverseny alakult ki. Így villámkérdés döntött: hogy hívták a színdarabban szereplő írót?

Volt itt minden: Emericus, Eukaliptusz, ellipszis, Einstein…

Végül is a jó válasz persze Euripides lett volna. A második kérdésre már érkezett helyes megfejtés is - sajnos nem tőlünk!

A nap végén mindenki egy különleges élménnyel és egy csokival gazdagabban szállt le a vonatról a Déliben.

Köszönet Illyés Erika és Paksy Nóra tanárnőknek ezért a remek napért!

Duha Bence 5.b

St. George's Day

The 24th April is St. George's Day. This is an important day for the English, which can be seen on the English flag (with the red cross on the white background- this was the colour of St. George's clothes), because he is the patrol saint of England. We know according to his legend that he killed the dragon.

On this day the English teachers held a party for the students. They divided us into four groups. These teams took part in an exciting quiz, in which we could choose from four topics; English customs and traditions, the city of London, the history of Great Britain and St. George' life. We got easy and difficult questions. We learnt many new things about these topics.

After that we could taste a lot of fine cakes, prepared by students and had to vote for the best one. The first prize was given to Hillier András who had made delicious marzipan bars, but the other students had also worked hard to make scrumptious cakes as well. There was plenty to stuff ourselves with.

After this we played activity in our original groups, the task was to mime famous English people or sights for the group to find out. Then we played darts to show how the dragon was defeated.

At the end we had the prize giving and the winning teams won cakes. We all really enjoyed St George's Day, so we want to thank the organisers for this happy afternoon. We hope there will be another one in the future.

na

Serata Neolatina

-Vieni alla serata neolatina?

-Certo, che vengo.

Volevo andarci per forza, perché anche noi ci siamo preparati con uno spettacolo.

Per primo abbiamo visto gli spettacoli dei gruppi italiani. Il nostro spettacolo e stato un giallo western; la storia tragica di una famiglia e del Nero. Dopo questo abbiamo ascoltato due canzoni italiane.

Gli spettacoli francesi sono stati un monologo di Moliere, poesie e una canzone. Alla fine una favola di Lafontaine: Il grillo e la fornica. Dopo gli spettacoli e stato uno quiz dell'Italia e di Francia. Il gruppo italiano Berlusconi ha vinto. Ogni gruppo ha ricevuto dei cioccolattini. Alla fine della serata abbiamo potuto assaggiare le specialita della cucina italiana e quella francese. Vino francese e italiano, formaggi, insalate, tiramisu, pizza ecc.

E stata una serata bellissima, non mi sono pentita di parteciparne. Non vedo l'ora di fare parte della prossima serata neolatina. Forza Italia!

Zsombor Takácsik, „Il sordo". 11/C

Útközben

Ülök az autóban és már a Kolosi térnél járok a péntek délutáni csúcsforgalomban. A kocsi tele van az erdei iskolában használt eszközökkel. Mellettem kiégetésre váró agyag tálacskák dülöngélnek a kanyarokban. Az előttem lévő kocsi sávot vált és kis híján keresztbe fordul a vizes burkolaton. A következő másodpercben a szembejövő levágja a kanyart és majdnem belém száll. Mi ez az őrület?

Egy órája még az erdő szélén békében örültünk az erdei iskola győztes csapatainak és együtt majszoltuk a jutalom tortákat. Most pedig...

Hirtelen ráébredek, hogy a kocsiban a sok doboz mellett velem utaznak a felejthetetlen emlékek és élmények. Magammal hozok egy kicsit az erdő csöndjéből és zöldjéből, a megismert virágok illatából. Velem marad a több mint egy méter hosszú erdei sikló látványa és bőrének tapintása és a Klastrom forrás kristálytiszta, jéghideg vizének íze. Nem felejtem a közösen elköltött ebédek hangulatát, amikor egy kis terítőn lévő étel jóllakatott kéttucatnyi gyereket a Skanzenban vagy épp az erdő közepén. Mosolyogva emlékszem vissza az „éjszakai csillagnézésre" ami végül bátorságpróbává alakult át és a gyerekeknek több „rémségen" kellett keresztültörniük.

Aztán ugyanaz a különös érzés önt el, amit a Pilis ormán ülve éreztem. Lábam előtt egész aprónak tűntek a pilisvörösvári házak és a távolban felsejlő Budapest zajából és rohanásából semmit nem lehetett hallani. A remetepróba tizenöt perces csöndje alatt megtapasztalhattam, hogy milyen fontos a kiszakadás a város zajából az Istent kereső embernek. Ott a hegy tetején minden más probléma eltűnt. A természet ölelő csendjében csak Isten volt jelen és én.

Köszönet minden tanárnak és a 10. évfolyamos diákoknak áldozatos munkájukért és hála Perczel Tamásnak, akinek több éves vezetői tapasztalata és kitartó munkája nélkül ez a tábor nem jöhetett volna létre.

Kováts Bea

Erdei iskola

„Amikor megérkeztünk a Csobánkai Cserkészparkba, katonás rendben meghallgattuk a tábor szabályait. Elmondták a programokat és már aznap elindultunk kirándulni. A fehér és a barna csapat latinra és magyarra ment, a zöld csapatnak matekja és térképészete volt. Délután játék, másnap 4 csapat a Skanzenbe ment, a fehér és sárga csapat pedig kirándulni a Pilisbe. Mindkét csapat nagyon elfáradt a kirándulásban. Délután kártyáztunk és a fehér csapat lovagolni ment. Szerdán a fehérek természetismeretre, a barnák és zöldek pedig a Pilisbe hittanra. Délután tutajépítő verseny volt és este bátorságpróba. Másnap a tutajépítő-verseny után tábortűz volt. Az utolsó nap a zöldek mentek természetismeretre, a többiek …

Délután eredményhirdetés volt, majd utána hazamentünk.

A tábor jó volt, bár kicsit fárasztó."

„Reggeli után indultunk az aznapi órákra. Menet közben tanultuk az adott tárgyat, jegyzetelhettünk, melyek segítségével délután megírtuk dolgozatainkat. Különösen szép volt a tavaszi erdő, a sok új ismeretlen állat és növény."

„Nagyon tetszett, hogy a tanulás és a kirándulás össze volt kötve, hogy a növényeket, amikről tanultunk, megnézhettük, megszagolhattuk – így élőben sokkal érdekesebbek voltak, mint a képeken."

„Gyönyörű állatokat láttunk: erdei sikló, erdei béka, zöldgyík, faligyík. Ezeken kívül persze még sok más állatot és növényt ismertünk meg."

Vélemények az erdei iskoláról:

Jó volt a társaság és a reggeli torna. Jók voltak a csapatbeosztások, a színek. Finom volt a kaja.

Nagyon jófejek voltak a színcsapatok vezetői.

A szurdok és a Holdvilág-árok gyönyörű volt.

Nagyon jó volt a természetben együtt lenni.

A lovaglás és a gátépítés volt a legjobb.

Nagyon király volt minden!

A bátorságpróba nagyon-nagyon jó volt.

A hangulat nagyon jó volt, csak péntekre már állva elaludtunk.

Ha nem lett volna tanulás, jobb lett volna, mert azt itthon is lehet.

A társaság jó volt, de a tanárok túl sokat vártak el tőlünk.

A legélvezetesebb óra a hittan és a latin volt. E két tantárgyból újabb ismereteket szereztünk, amire az iskolában nem lett volna lehetőség. A kirándulás viszont iszonyú fárasztó volt.

Nagyon sokat követeltek a tanárok a kirándulásokkal kapcsolatban, hajtottak minket állandóan.

A tanulás könnyű volt, kivéve a Miatyánkot (angolul). A tanárok nem érzékelték, hogy elfáradtunk.

A tanárok kedvesek, jószívűek, segítőkészek voltak, de nagyon nehéz túrák voltak.

A legjobb óra a magyar és a latin volt.

Jó volt: a tutajverseny, a patak, a nádas, a hintázás, térképészeti-túra és a magyaróra, mert sokat beszélgettünk.

Rossz volt: sokat túráztunk, fájt a lábunk, kevés volt a kút. Angolon kevés időnk volt mindent megtanulni. Nem lehettem egy szobában a barátnőimmel. Lehetett rossz jegyet kapni.

Ez volt életem egyik legjobb tábora. Minden jó volt.

Jó volt, hogy a szobában két csoport össze volt vonva, így legalább az egyik barátnőm velem volt.

Jó volt, hogy sok állatot láthattunk és foghattunk meg.

Kár, hogy mindig csak a csapatommal csináltam mindent, a többi barátommal alig lehettem együtt.

Kedvenc élményem a Pilis tetején lévő hittan óra, melyet Perczel tanár úr tartott. A látkép és a napsütés nagyon szép volt.

Igazából kihagytam volna, amikor Orsival eltűntem az erdőben.

Azt hiszem a dolgozatokat sokan kihagyták volna, bár ne felejtsük el, hogy milyen jó volt a javítási lehetőség sokaknak. Jó volt az évfolyamtársakkal együtt lenni. Nagyon aranyosak és örültem, hogy megismerkedhettem velük.

Összességében tehát jó volt, nagyon jó… Kár, hogy vége lett!

Részletek az erdei iskolában született munkákból:

Példabeszéd a csoki papírról

Egyszer egy ember sétált az erdőben, és evett egy csokit. A papírját eldobta. Jött egy másik ember és megtalálta a csoki papírt, és elásta. Utána elkezdett zuhogni az eső és kimosta a földet, így a papír ott hevert az erdő közepén. A harmadik ember megtalálta és elvitte a szemetesbe.

Legyetek olyanok, mint a harmadik ember: védjétek az Isten által teremtett természetet!

"Nézzétek Magyarország legnagyobb siklóit! Mindenki fél tőlük, de ők jobban félnek tőlünk! Csak akkor támad, ha bántod! Ha csak úgy meglátnál egyet, leütnéd? Nem, mert ha nem bántod, ő sem bánt. Mi értelme lenne az esztelen gyilkolásnak?"

Szepesházy Loránd (6.b)

Példabeszéd, ha Jézus ma mondaná az erdei iskolában

Jézus mondja: Nézzétek! ez a két növény külsőre nagyon hasonlít. Az egyik azonban nem csíp, ez az árvacsalán.. Sokan ugyanúgy rettegnek tőle, mint csípős rokonától. pedig, ha megvárnák míg virágok bont, rájönnének: az egyik növény külseje hiába olyan mint a másiké, nem ugyanazokat a tulajdonságokat rejti.

Ezért mondom neketek, várjátok a virágot, s ne nyúljatok csalánba sem. tegyetek így az emberekkel is: várjátok meg amíg az illető kibontakozik, s felfedezhettek egy barátot, aki kívülről lehet, taszító, s rossznak tűnik, belül szép lehet.

MK 6A

A remetepróbán Istenhez imádkoztam és a természet szépségeit tanulmányoztam. Úgy érzem ezzel is közelebb kerültem Istenhez, mert ráébredtem arra, hogy minden teremtményben van valami szép vagy jó, mert Isten szeretete mindenkire kiárad. Remélem ezentúl még többet foglalkozom az imádsággal és Istennel.

Sárosi Anna 6/A

Mátraszentistvánon jártunk

A kirándulás reggelén fél 8-kor gyülekeztünk a Stadion autóbuszállomáson. Hangerőben, nyüzsgésben úgy tűnt, hogy mind megvagyunk, ám osztályfőnökünk ragaszkodott a hagyományokhoz: megszámolt minket. Ekkor derült ki, hogy két fiú hiányzik. Néhány telefon, és megtudtuk, ők a

Népligetnél csodálkoznak, hogy miért nincs ott az osztály. A menetrend szerinti busz sajnos nem tudta figyelembe venni problémánkat, így elindult. Most a fiúkat szállító apukán volt a sor. Némi hátrányból üldözőbe vette a buszt, és a reggeli csúcsforgalom minden akadályát leküzdve az első pihenőnél utolért minket. Így már teljes létszámmal érkeztünk meg Mátraszentistvánra.

Rövid szervezés után elfoglaltuk szobáinkat, kipakoltunk, majd birtokba vettük a szálláshoz tartozó játszóteret. Innen indultunk egy nagyobb kirándulásra, mely során – hosszú gyaloglás után – értünk el Fallóskútra egy kápolnához, ami mellett egy kis házban egy remete lakott. Egy fontos tudnivalókról szóló rövid előadás, és egy hosszabb pihenő után indultunk vissza szállásunkhoz. Útközben egy réten métáztunk még, majd közös fagylaltozás után a fiúk hazatértek, mi lányok pedig az osztályfőnökünkkel beszélgettünk a szállásunkhoz közeli réten.. Utána fordult a kocka, a háznál a fiúk lelkivilágába mélyedt bele a tanárnő. Vacsora után az egész osztály résztvett egy közös játékon, majd ima következett, és mindenki elvonult „aludni".

Másnap a szokásos reggeli tevékenységek után egy rövidebb túrára indultunk. Ezt megszakítva egy tisztáson osztályfőnökünk beosztása szerint páronként elvonultunk

egy kicsit beszélgetni. Többen olyan beszélgetőtársat kaptak, akivel eddig még nem sokat csevegtek az elmúlt évben.

Visszafelé meglátogattuk azt a sípályát, ahol az osztállyal tavaly voltunk síelni. Mivel havat nem találtunk, kénytelenek voltunk fekve végiggurulni a pályán. Szép egyenzöld színünk lett, mindenkinek sajgott valamelyik porcikája, de abban egyetértettünk, hogy az élményért megérte. Ebben a hangulatban indultunk haza Budapestre.

Kolozs Eszter 6. a

Nem vettünk pulykakakast…

A 8. A osztálykirándulása Debrecenben

Idén Debrecenbe mentünk osztálykirándulásra. A Svetits Katolikus Kollégiumban kaptunk szállást. Nagyon meglepődtünk, hogy milyen kevés szabadidejük van a kollégistáknak. Néhány diák körbevezetett minket az épületben, így tudatosult bennünk mekkora is, és milyen sok kápolna, mennyi sportpálya tartozik hozzá.

Az 1. nap a belvárost fedeztük fel, ahol megtekintettük a híres Nagytemplomot, és még a toronyba is felmentünk, bár sokunknak tériszonyunk volt lenézve a mélységbe. A Csokonai Színházban kivételes élményben volt részünk: a kulisszák mögé láthattunk és megtudhattuk, mi minden is történik a háttérben. Volt egy csapatprogram is, amikor keresztül-kasul bejártuk a várost egy térkép segítségével, és minden kérdésre választ kellett találnunk. Mindenki jól elfáradt!

Este Schulek tanár úr vezetésével különböző létező és ott kitalált sportágakban vehettünk részt.

Másnap délelőtt elsőként a Déry Múzeumba mentünk, ahol sajnos a tárlatvezető hölgy váratlanul egy órát beszélt a három Munkácsy képről (Golgota, Ecce homo,

Krisztus Pilátus előtt). A többi termen már csak végigrohanni volt időnk. Ezután a Debreceni Református Kollégium múzeumában és könyvtárában jártunk, ahol a néhány száz évvel ezelőtti diákokról és tanuláson kívüli elfoglaltságaikról alkothattunk képet.

Délután a Hortobágyon lovaskocsiztunk és az ősi magyar állatfajtákat tekintettük meg. Az idegenvezető legnagyobb meglepetésünkre egy német hölgy volt. Itt mangalicát, szürkemarhát, rackajuhot, lovasbemutatót láttunk és néhányunknak még egy kis lovaglásra is volt lehetősége.

Este a nővérek jóvoltából benézhettünk a kollégium tornatermében tartott rockkoncertre is. A hangszerek között a rockhoz nem illően trombita és hegedű is szerepelt.

Elalvás előtt közös imával és énekléssel zártuk a napot.

Utolsó nap először a Debreceni Egyetem előcsarnokát néztük meg, ahol körben kiírva régebben itt tanult – általunk is ismert - híres emberek neveit fedeztük fel (Pl.: Csokonai Vitéz Mihály). Utána elmentünk a Nagyerdőre, ahol rengeteg csatangolás után végre megtaláltuk a sportcentrumot. Itt töltöttünk némi időt métázással.

Ebédre „már számítottunk rá"-típusú meglepetésként elmentünk pizzázni egy étterembe.

Remélem, hogy az elkövetkezendő osztálykirándulásokon is hasonló (vagy még nagyszerűbb) élményekben lesz részünk.

Malmosi Niké 8. A

A legjobb az lenne...

9.D KIRÁNDULÁSA

2007. április 26-án, csütörtökön kivételesen nem azért kellett korán kelni, hogy beérjünk évfolyammisére, hanem azért, hogy ne késsük le a buszt. Természetesen ez senkinek nem esett nehezére, mivel tanulmányi kirándulásra mentünk. Első állomásunk Gyöngyös volt, ahol a templom megtekintése után mindenki kapott egy kis szabadidőt, és már mentünk is tovább Mezőkövesdre, ahol meglátogattuk a Matyó Múzeumot. Ezek után Lillafüred felé vettük az irányt, de útvonalunkon és a buszon egy túlságosan alacsony alagút miatt változtatni kellett. Végül elértük a szállást Bükkszentkereszten, majd vacsora után mindenki berendezkedett, és lassan aludni tértünk. Másnap első utunk Lillafüredre vezetett, ezúttal új busszal. Ezt követően két Árpád-kori templomot láttunk, az egyiket Szalonnán, a másikat Tornaszentandráson, ahol portásunk kíséretében Kalász Elek sírjánál is imádkoztunk. A banda nagyon megéhezett, ezért gyorsan beugrottunk a helyi Burger Kingbe. ù Ezután Miskolcon búcsút vettünk három osztálytársunktól. Hazamentünk, és közös esti tévézés után eltettük magunkat másnapra. Szombaton Szilvásvárad és Bélapátfalva után (ahol az apátságban meghallgattuk a ciszterci Salve Reginát Robi atya előadásában) Egerbe mentünk, amely a nap és egyben a kirándulás csúcspontját is jelentette. A szokásosnál több szabadidőt kaptunk, amit mindenki nagyszerűen fölhasznált: volt, aki városnézésre, és voltak, akik ebédelésre. A kimenő után közösen megnéztük a Bazilikát, és aki kedvet kapott (és nem volt tériszonya), fölmehetett a Minaretbe is. Az eseménydús nap végén fáradtan tértünk vissza Bükkszentkeresztre, de azért este kaptunk még egy

órácska kimenőt.

Vasárnap a reggeli után egyből a templomba mentünk, ahol Robi atya misézett, majd terményt áldott. Onnan pedig vissza az üdülőbe. Nagy kapkodás közepette másfél óra alatt összepakoltunk, és a busz elindult velünk Budapestre.

A négy nap elég gyorsan eltelt, ebben valószínűleg közrejátszott a jelentős mennyiségű buszút, ami felejthetetlen szállóigéket vont maga után. Az ilyen élményektől rázódik össze még jobban ez az új csapat.

Vió és Kata 9.d

Zarándokút Csíksomlyóra 2007

Székelyföldi El Camino nevet kapta előzetesen az a zarándoklat, melyen Futásfalvától Csíksomlyóig gyalogolva május 21-27-ig párommal együtt részt vehettem. Persze ez jóval rövidebb, mint a nevet adó útvonal, mert csak kb. 100 km-es a távolság, viszont nap mint nap 200-400 m-es szintkülönbséget kellett legyűrni. A gyönyörű, mesekönyvbe illő táj azonban cirógatta lelkünket, így az esetleges vízhólyagokat és az emelkedőkön az arcunkon és mindenütt végigcsorgó verejtéket is könnyebben viseltük.

Az utat tavaly végigjárva jelölte ki öt elszánt férfiú Szarka Gyuri bácsi vezetésével, aki évtizedek óta évente 10-15 csoportot visz végig az erdélyi városokon és tájakon elbűvölve „csapatát" történelmi, irodalmi, földrajzi tájékozottságával, hiteles magyarságával és hitével. (Nem véletlen, hogy van olyan csoportja, akik 13-adszor látogatták meg vele Erdélyt.) Mi voltunk az első csoport, akik ezt a zarándokutat végigjártuk. Ízlelgettük nehézségét, tapasztalatokat gyűjtve további „finomítani" valóiról.

-„Ez nem turizmus!" - mondta Gyuri bácsi a nehézségek legyűrése előtt, és hangsúlyozta azt az előnyt az egyedül járt utakkal szemben, hogy ez csoportos zarándoklat, mely magában hordja azt a többlet energiát, melyet a közösség összetartó ereje ad az egyes résztvevők számára. A második naptól már nem is csapatnak, hanem keresztaljának nevezett bennünket.

Nagy áldást jelentett számunkra a fiatal Barta Szabolcs atya a ménesi úti lazaristáktól, aki végigjárta velünk a zarándokutat. Így minden reggel imával, úti áldással indultunk. Ebéd előtt a virágos réten vagy az erőben a fák alatt szentmisét celebrált a kendővel leterített farönk alkotta oltárasztalon. Ez az út ökomenikus zarándoklat volt, református és evangélikus testvérek is voltak csoportunkban. Bizony ők is meghatódva vettek részt ezeken a szentmiséken.

Délutáni megérkezésünkkor általában a szálláshelyi atya fogadásával, áldásával zárult a nap nehéz része. Ezután a faluban szétosztva kaptunk vacsorát, szállást és bensőséges beszélgetéseket a magyarságukat szerény körülmények között, nagy küzdelemben, fájdalommal megélő székely és csángó családoknál.

Utolsó előtti nap Csíkmenaságra érkeztünk. Könnyekig megható volt az a fogadtatás, melyben részesültünk. A faluba beérve a kis templom harangja zúgni kezdett és végigkísért minket - a házak kapuiban kint álló, integető, szemüket törölgető emberek szeretetteljes fogadtatásával együtt - egészen a templomba érkeztünkig.

Másnap hajnalban a menaságiak keresztaljához csatlakozva velük együtt indultunk Csíksomlyóra, énekelve, imádkozva, beszélgetve. Nagy élmény Csíksomlyóhoz közeledvén az egyre több felől becsatlakozó, népviseletbe öltözött keresztaljak duzzadásának és sokaságának látványa, az együtt átélt szentmise, a magyar és székely himnusszal a végén. Ez mind erőt adott az ezután leszakadt jégeső, az éjszakai virrasztás és a 2-3 órányi szabad ég alatt való alvás gyűrődéseinek elviseléséhez.

Hajnali 4 órakor a Salvator kápolna oldalában tartott fiatalok szentmiséjén való részvétel és a nap feljövetelének énekszóval várása zárta a zarándoklatot.

Még egy apró, személyes „titok":

A zarándoklaton minden reggel cédulára írtuk azt az óhajt, kérést, azon személyek neveit, akikért a napi nehézségeket ajánlottuk és ezeket dobozba téve a déli szentmisén felajánláskor az oltárra helyeztük. Így családomat, barátainkat, osztályom tanulóit, tanártársaimat is magammal vittem, a Szűzanya oltalma alá helyezve őket!

Hálás vagyok az Úrnak, hogy megengedte számomra ezt a lehetőséget!

Erd sné Zita néni

Hittanverseny

Az iskolában működő Szent Erzsébet Szeretetszolgálat Ventus klubjában tevékenykedő diákok közül összefogtak néhányan, hogy az egész iskola számára egy nagy versenyt szervezzenek, melyben a szeretetszolgálat munkájára és a Budapesti Városmisszió céljaira irányítják a diákság figyelmét.

Ebben nagy örömmel támogatja őket Róbert atya, a Hittan munkaközösség vezetője, valamint jómagam is, mint a Szeretetszolgálat Ventus klubban folyó munkájának felelőse.

A Ventus klub egy ifjúsági- és gyermekklub, ahol szülők és felnőtt fiatalok foglalkoznak gyerekközösségekkel és segítik őket abban, hogyan éljék meg hitüket, hogyan tanulják meg Istent és egymást szolgálni koruknak és élethelyzetüknek megfelelően. Itt segítették ebben a tanévben a vezetők munkáját a 9. évfolyam tanulói.

Mivel az iskolában még nem volt hasonló verseny és a szervező gyerekek sem rendelkeztek tapasztalatokkal, ezért nagy érdeklődéssel vártuk a fejleményeket, a verseny fogadtatását és eredményeit.

Csizy Judit

A VERSENY CÉLJAI

1.) A figyelem felhívása arra, hogy legfontosabb feladatunk az Egyházban az evangelizáció, mely sokféle területre terjedhet ki.

2.) Bekapcsolódás a Városmisszió előkészítő munkájába, hatékony evangelizációs módszerek megismertetésével és népszerűsítésével a gyerekek és a fiatalok körében.

3.) Szent Erzsébet jubileumi éve kapcsán és az iskolában működő Szent Erzsébet Szeretetszolgálat (9. évfolyam) munkáját erősítve megismerni és tettekre váltani az irgalmasság testi és lelki cselekedeteit.

4.) Közösségerősítés, hiszen a csapatok hónapokon keresztül együtt dolgoznak, különféle feladatokat megoldani a fenti területeken.

5.) Kapcsolatépítés az algimnazisták és főgimnazisták között.

6.) A Szeretetszolgálat kereteiben, a Ventus klubban feladatot kapott gyerekek, mint a verseny szervezői nagyon sokféle tapasztalatot gyűjthetnek a verseny során és a közös munka még jobban összekovácsolja őket, együtt fognak dolgozni Isten országának

HOGYAN LÁTJÁK A HITTANVERSENY ALAKULÁSÁT A DÖNTŐ ELŐTT A SZERVEZŐ DIÁKOK?

Ezzel kapcsolatban összegyűjtöttük eddigi tapasztalatainkat mi, mint a verseny főszervezői (Csizy Jakab, Pálfay Péter és Bayer Balázs) és néhányan azok közül is, akik segítik munkánkat a verseny folyamán (Surján Gergely, Csizy Gergely, Sármássy Márton és Fedor Gábor).

A hittanverseny fogadtatása:

Korcsoportonként és osztályonként nagyon eltérő volt. A csapatok egy részéről az 1. fordulónál kiderült, hogy nem érdekli őket a verseny, azonban sok csapat – érdekes módon legfőképpen a legkisebbek és a legnagyobbak közül – szívesen vettek részt az eddigi fordulókon és igényes munkát végeztek.

Mivel az iskolában eddig nem volt ilyen nagyszabású hittanverseny, ezért nagy energiát fektettünk a csapatok felkeresésébe, az érdeklődés felkeltésére és a megfelelő tájékoztatásra. Az persze mindenkit nagyon érdekelt, hogy kik jutottak tovább, a következő fordulóba.

Igazából a vártnál jobb lett az eredmény, hiszen a 2. fordulóba bejutott 24 csapatból, 21 el is jött és lelkesen vettek részt a feladatok megoldásában.

A csapatok felkészültsége, ötletessége:

Ebben is nagy volt a szórás. A 2. fordulóba jutott csapatok közül többen is voltak, akik egyáltalán nem készültek külön a versenyre, viszont jó ötleteikkel ellensúlyozták ezt, vagy eleve tájékozottak voltak a témákban. Nagyon felkészült csapatok is érkeztek, sőt a kisebbek közül az otthoni feladatokat is megdöbbentő igényességgel és alapossággal oldották meg. A 6. évfolyam csapatai olyan fantasztikus bibliai totókat készítettek, oldattak meg és értékeltek ki, hogy egészen meglepődtünk.

Mivel a 2. forduló feladatait akadályversenyszerűen szerveztük meg, így ott a csapatok sokféle képességét is összemérhettük. A legnehezebb talán az evangelizációs szituációk eljátszása volt, amihez tényleg sok ötletesség kellett.

Problémák, nehézségek a verseny szervezésében:

A legnehezebb, a feladatok kitalálása volt, hogy minden korcsoport, a neki megfelelő feladatokat kapja. Figyelnünk kellett arra is, hogy izgalmas legyen a verseny, de menjen át „poénkodásba", hanem tényleg legyen értelme, találjanak a csapatok benne valami hasznosat, érdekeset. Nem egyszerű a szervezők összehangolása, a találkozási időpontok megszervezése és fordulók lebonyolítása sem. Örültünk, hogy a 2. forduló lebonyolításában az osztályból az összes fiú segített, mert erre, a sok feladat miatt, nagy szükség volt. A nyeremények kitalálása sem volt egyszerű, hogy mindenkit motiváljon a fődíj, de ebben pedig Róbert atya adott ötletet.

A legjobban az tetszett eddig a versenyben nekünk, hogy nagyon sok csapat részt vett benne, sok emberrel közelebbről megismerkedhettünk és úgy érezzük, hasznos, amit csinálunk. Jó lelkesíteni és értékelni a csapatokat (bár a lelkesítés nem mindig könnyű). Ez tulajdonképpen egy misszió, annak minden nehézségével és örömével.

Reméljük, hogy a döntő is nagy élmény lesz minden résztvevő számára és sok szeretettel várunk rá mindenkit, akit érdekel, milyen ötletesek és felkészültek, hogyan zenélnek és énekelnek a döntőbe jutott csapatok.

Bayer Balázs, Csizy Jakab és Pálfay Péter (9.c)
f szervez k

VVV (Ventus klub Városmissziós versenye) eredményei

Algimnázium
I. helyezett: 6.a/2. csapat (csapatkapitány.: Kerényi Dóra, csapattagok: Máthé Orsolya, Kosik Zsófia, Pálffy Anna, Péter Flóra, Csányi Janka)

II. helyezett: 6.b/1. csapat (csapatkapitány: Malmosi Mira, csapattagok: Lengyel Ági, Szemtmártony Alina, Ormai Edit, Tóthpál Sarolta, Országh Lilla, Gál Melinda)

III. helyezett: 7.b/4. csapat (csapatkapitány Baliga Barbara, csapattagok: Máté Kinga, Tóth Kata, Horváth Krisztina)

Főgimnázium:
I. helyezett: 9.d/5. csapat (csapatkapitány : Sipos Gyula, csapattagok: Pálffy László, Matiszlovics Márton, Paczolay Máté, Kuslits Ákos, Rolyák István, Juhász Gergely, zenei segítők: Szövényi-Lux Réka, Noseda Márton, Oláh István, Gion Kata, Thurnay Viola)

II. helyezett: 11.b/3 csapat (cs.k.: Hernády Orsolya, csapattagok: Dauner Krisztina, Fórizs Krisztina, Köllőd Luca)

III. helyezett: 11.a/2. csapat (csapatkapitány: Kusztos Tímea, csapattagok: Cornides Zsuzsi, Godányi Zsófi, Váczi Gyöngyvér, Fáy Eszter, Arship Izabelle, Jezsó Alexandra)

A közönségszavazás alapján
I. a legjobb zenei produkció díját nyerte:
Algimnáziumban: a 6.b osztály csapata
Főgimnáziumban: a 9.d osztály csapata

II. A legszimpatikusabb, leg"hit"elesebb csapat díját nyerte:
Algimnáziumban: 6.a osztály csapata
Főgimnáziumban: 11.b osztály csapata

A zsűri különdíját nyerték:
Az 5.b osztály csapata (csapatkapitány: Guller Imre, csapattagok: Hilt Bendegúz, Peck Barnabás, Horváth Gergő, Duha Bence), mint a legifjabb, de az egyik leglekesebb, legszorgalmasabb csapat

A 6.a és a 6.b osztály csapatai (tagok lásd fönt), mint a legkimagaslóbb és legértékesebb otthoni munkát végző csapatok, akik bibliai totókat állítottak össze, oldottak meg és értékeltek ki, szép plakátokat és érdekes közvélemény kutatásokat készítettek a Városmisszióval kapcsolatban.

A zsűri tagjai voltak: Róbert atya, a zsűri elnöke, Örs atya, Vas Zoltán és Kolek István tanár urak, Csiszér László és Pálfalvi Tamás zenészek.
Az ünnepélyes eredményhirdetés és a díjak átadása a Te Deum alkalmával fog történni.

Minden csapatnak szeretettel gratulálunk!

Bayer Balázs, Csizy Jakab és Pálfy Péter f szervez k
és a 9.c osztály szervez -csapata

Látogatás a fejlesztö iskolában

Szerdán fél egykor gyülekeztünk az osztályteremben, majd elindultunk (immár másodízben) a fejlesztő iskolába (a Dawn-kórosokhoz).

Kevesebben voltunk, mint előző látogatásunkon, mert a fiúk éppen a Picifociszter döntőjét játszották az 5/a ellen, de mi nem ijedtünk meg, hanem elmentünk hozzájuk (talán helyettük is).

A mostani találkozásunk egy kicsit másképp alakult, mint az előző. Egy iskolába mentünk, ahol nemcsak ők tanultak, hanem még sokan mások is. Az épület gyönyörűen volt kifestve és kreatívan volt kidíszítve. (Példát vehetnénk róluk!)

Ezen alkalommal is volt olyan, aki (bevallom én is) egy kicsit szorongva jött el. Ez a feszültség talán még könnyebben oldódott fel, mint a múltkor, mert a tornateremben sportversenyeken vehettünk részt, előtte azonban még egyszer újra bemutatkoztunk egymásnak.

Csapatokat alakítottunk úgy, hogy mindegyikben mindkét iskolából voltak gyerekek (tőlünk is és tőlük is). Ezek a csapatok sorversenyeken mérték össze gyorsaságukat. Ezt ők nagyon élvezték és boldogan kérdezgették, hogy ″Ügyes voltam?″

A játékok után egy trükköt tanulhattunk meg, amellyel egy kötelet le tudunk ″varázsolni″ a kezünkről. Ehhez még egy kiszínezhető mandalát is kaptunk.

Aztán elbúcsúztunk tőlük és hazaindultunk egy újabb emlékkel és egy újabb tapasztalattal arról, hogy ők is ugyanolyan gyerekek, ugyanolyan kedvesek, vidámak, mint mi. Arról is megbizonyosodhattunk, hogy milyen nyíltak, őszinték és barátságosak velünk szemben. Azt is észrevehettük, hogy mennyire örülnek csupán annak, hogy ″normális, rendes″ gyerekekkel lehetnek. Remélem, tényleg örömöt szerezhettünk nekik!

Hazafelé kedves osztályfőnökünktől még kaptunk egy-egy fagyit, majd mi is elbúcsúztunk egymástól és hazamentünk. Szerintem nagyon tartalmas volt ez a délután.

Köszönöm, hogy elmehettünk és a többieknek üzenem: máskor jöjjenek el ők is. Megéri!

Kosik Zsófi (6.a)

Ebben az évben már lezárult a Szent Erzsébet Szeretetszolgálat, a Wurdits-féle könyvekből kiosztottunk jópárat.

- Jövőre szeretnénk új intézményekkel gazdagítani a tárházat, ehhez kérjük a szülők segítségét és ötleteit! - tényleg rászoruló embereknél, konkrétan megfogalmazható, elvégzendő feladat

Wurdits Mihály: Fogadd el…

Ó, mennyit bosszankodunk, ha sokat kell tanulnunk, dolgoznunk, nem sikerül egy dolgozat! Irigykedünk másokra, mert úgy gondoljuk, hogy szebbek, jobbak, sikeresebbek nálunk. Sajnáltatjuk magunkat, amikor betegek vagyunk, vagy csak egyszerűen rossz a hangulatunk. Mit szólnánk, ha valaki azt mondaná: Egész életedben beteg leszel!

Wurdits Mihály születésétől kezdve izomsorvadásban szenved. Nem sokan gondolták, hogy megéli a 20 éves kort. Egy éves volt, mikor édesapját kivégezték.

Most 55 éves, keze és lába végképp tehetetlen. Nincs az a hétköznapi tevékenység, amit egyedül képes lenne elvégezni. Van valamije azonban, ami épen maradt: hite és elméje. Milyen lehet az a hit, ami képes ennyi szenvedés árán is Isten mellett kitartani, s az elme, ami ráébred, még ez sem az övé?

Wurdits Mihály élete egy kincs, amit már mi is megcsodálhatunk. Fogadd el… címmel írta meg élete történetét. Egy tanúságtétel arról, hogy nincs elveszett élet, hogy nincs olyan élethelyzet, amiből Isten nem mutatja meg a kifelé vezető utat. Mindenkinek van egy keresztje, amit hordoznia kell, gondjai, amikkel meg kell küzdenie, feladatok, amiket teljesítenie kell. De ne féljünk! Isten mindehhez megadja a szükséges talentumokat, csak meg kell találnunk!

„Gyakran elesem, megütöm magam, de élek, mert Isten felsegít és leporol, sebeimet bekötözi. Azt akarja, hogy éljek." - írja Wurdits Mihály könyvében. Fogadd el! - egy párbeszéd Isten és ember között: „Itt van, ez a te kereszted, fogadd le és szeresd!" „Fogadd el életemet, ezt sikerült kihoznom belőle áldásaid segítségével, fogadd el tehát, Atyám, mert csak ennyire volt erőm!"

Fogadjuk el mi is ezt az életet, ezt a könyvet, s ha elolvassuk, talán máshogy látjuk majd saját életünket, és máshogy értékeljük gondjainkat s örömeinket, mert Isten talán éppen nekünk akar üzenni Wurdits Mihály életén keresztül.

Végezetül pedig egy Goethe idézet a könyv első oldaláról: „Nem azt kell csinálni, amit az ember szeretne, hanem azt kell szeretnie, amit csinál."

Péceli Gábor

Bérmálás 2007

Gimnáziumunk 14 tanulója –iskolai szervezésben- május 26-án, pünkösd vigíliáján részesült a keresztény nagykorúság szentségében, a Szent Imre-templomban, amelyet a zirci főapát úr osztott ki számunkra. Bár az a lelkipásztori törekvés, hogy mindenki a saját plébániáján részesüljön ebben a szentségben, de követve más katolikus iskolák példáját és a korábbi évek gyakorlatát, iskolánkban is meghirdettük a bérmálásra való jelentkezést. Mivel az iskolai hittannak nem a szentségek vételére való felkészítés a közvetlen célja, ezért nagyböjt kezdetétől, hetente, külön előkészítő volt a bérmálásra jelentkezettek számára.

A bérmálás rendeltetése az, hogy növekedjenek és elmélyüljenek mindazok az ajándékok, amelyeket a keresztségben kaptunk.

Azaz:

-tudatosuljon a megbérmáltban, hogy Isten gyermeke,

-erősödjék kapcsolata Jézus Krisztussal, és az egyházzal,

-bontakozzanak ki benne a Szentlélek ajándékai,

-és így tanúságot tudjon tenni Jézus Krisztushoz való tartozásáról az emberek előtt.

Adja meg a Szentlélek -aki eljött hozzájuk a bérmálásban- iskolánk következő tizenegyedikes tanulóinak, hogy mindezek megvalósuljanak életükben: Burkus Bernadett, Cornides Zsuzsa Izabella, Csány Gergely, D. Szűcs Gergely, Fejér Éva, Könczei Anna, Maris János, Móricz Dénes, Nobilis Petra, Romhányi László, Szalma, Vince, Szaniszló Krisztián, Török Kinga és Váczi Gyöngyvér.

„Sió 77" verseny…NSZG nélkül?

Az egész úgy kezdődött, hogy még a tavaszi lelkinap során osztályfőnökünk (Kovács Örs) a vonatúton odajött hozzánk megkérdezni, hogy nem lenne-e kedvünk egy, a SIÓ-ECKES Kft. által meghirdetett „Ki tud többet az elmúlt 30 évről" című középiskolás történelmi vetélkedőben részt venni. Sokan már az elején tartózkodtunk az egésztől (bár a történelem az egész osztálynak szíve-csücske). Végül egymást és önmagunkat meggyőzve jelentkeztünk 5-en, azt gondolván nem veszthetünk semmit, maximum egy kis időt. Így utólag nem jártunk olyan rosszul, de ott az elején mindenki abban „bízott", hogy majd az első forduló után úgy is kiesünk, tehát a verseny „jövőbeli orientációja nem lesz merőben katasztrofális" (a töri órai források szóhasználatát idézve).

A tét viszont nagy volt (az első helyezet tagjainak 3 évig fizeti a Sió a tandíját az egyetemeken, a másodiknak 2, a harmadiknak pedig 1 évig), bár a cél számunkra elérhetetlennek tűnt, hiszen senki sem gondolta, hogy bekerülünk a döntőbe. Pedig így történt. Persze nem mondhatjuk azt, hogy a kisujjunkból ráztuk ki az egészet, mert igen-igen megszenvedtünk a tesztekkel és a reklámfilmek összevágásával (a Sióról egy 1977-es, majd egy 2007-es reklámfilmet kellett készíteni), hogy bejuthassunk a döntőbe 4 másik csapattal együtt, a több mint 200 induló közül.

Persze nem véletlenül volt a csapat neve NSZG (bár ezt először csak a poén kedvéért választottuk), hiszen lehet, hogy a 11.D védőszentje (Nagy Szent Gergely) közbenjárt a csapatunk sikeréért (és erre senki sem mondhatja azt, hogy meg volt bundázva-).

A döntő előtti napokon ennek ellenére azért készültünk: olvasgattuk az elmúlt 30 év eseményeit, a SIÓ 30 éves történetével kapcsolatos forrásokat, talán ez volt a kellemetlenebb része a versenynek…

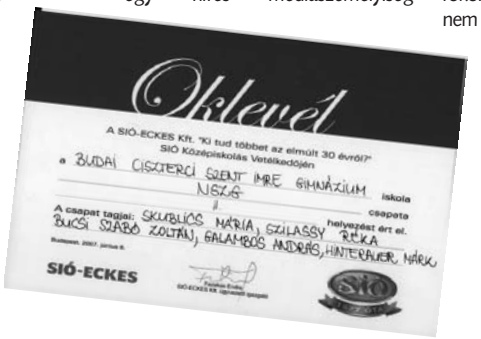
A szerdai döntőn a lexikális tudást igénylő kérdések mellett kreatív feladatok is voltak, amikben talán jobban szerepeltünk. Csak néhány példa a feladatokból: ötletes bemutatkozás (mi ezt egy rövidfilmmel oldottuk meg), Rubik-kocka kirakása, híres személyiségek, filmrészletek, zeneszámok és SIÓ dobozok felismerése - , kitalált interjúk készítése, egy híres médiaszemélyiség megjelentetése a helyszínen (Ezt a feladatot Schulek tanár úr bátyja, Schulek Csaba segítségével oldhattuk meg, akinek a segítségét ezúton is szeretnénk megköszönni). A kedvenc feladatunk egy 4-5 mondatos hír írása volt az alábbi témáról- Rendben lezajlottak az érettségik-. Ezt így oldottuk meg a 70-es évek stílusában:

„Az idén a vártnál többen jelentkeztek az érettségi vizsgákra. Szerencsére Népköztársaságunk tanárai az ilyen váratlan fordulatokra is fel voltak készülve. A résztvevők nagy létszáma azt bizonyítja, hogy a törekvő ifjúság egyre inkább lehetőséget lát a tudással való előbbre jutásban. Az pedig a szovjet elvtársak áldozatos segítségnyújtó munkáját dicséri, hogy a vizsgákat semmi nem zavarta meg."

Balról jobbra: Galambos András, Hinterauer Márk, Skublics Mária, Szilassy Réka, Bucsi Szabó Zoltán

Az utolsó feladat előtt még 0,4 ponttal „uraltuk" a mezőnyt, de a 2. helyen levő ellenfél jobb taktikát választott: Először kifárasztott minket és utána mérte ránk a végzetes csapást. Így az áldáz küzdelem után csak a 2. helyet hozhattuk el, sajnos a híres-neves Fazekas Mihály Gimnázium megelőzött minket. De talán ez sem olyan szégyenletes teljesítmény a 11.D hírhedt csapatától (tagok: Skublics Mária, Szilassy Réka, Bucsi Szabó Zoltán, Galambos András, Hinterauer Márk), mellesleg a zsűri rokonszenvét is elnyertük (kár, hogy nem volt közönségdíj…)

Sajnos nem mondhatom, hogy jövő évben ugyanitt, mert 31-ik szülinapot nem ünnepel a Sió, de talán 20 év múlva, újra neki vághatunk.

Ja és ne aggódjatok, mert mindjárt itt a vakáSió!

H. M. (11. D)

Comenius program

Áprilisban francia és német diákok érkeztek hozzánk, hogy részt vegyenek a Comenius program második évadjának munkálataiban, ami Németország után, idén hazánkban került megrendezésre. Három témát hasonlítottunk össze: a zene, a tánc és a divat világát a három ország különböző korszakaiban. Minden egyes témát a három generáció szerint választottuk szét: a nagyszülők, a szülők és napjaink koroszályának sajátosságait kiemelve. A találkozó előtt mindhárom nemzet szorgalmas kutatómunkát végzett a témákban, így aztán az előadások és a Power Point-os bemutatók segítségével könnyedén találtunk hasonlóságokat

Tánc, zene, divat

KULTÚRA

Az elmúlt 60 év ruhái

Nagyszüleik és szüleik korosztálya, valamint a jelenkor divatjából tartottak bemutatót április közepén magyar, francia és német gimnazisták a Ciszterci Szent Imre Gimnáziumban.

Az Európai Unió által életre hívott Comenius-programon belül vállalták az újbudai, a rennes-i Saint Geneviève, valamint a hamburgi Hochrad iskola diákjai, hogy összevetik a három ország kultúráját a tánc, a zene és a divat terén a '40-es évektől kezdve egészen napjainkig.

A fiatalok ezért a saját otthonukban kutatták az elmúlt 60 évet: múzeumokban jártak, idős embereket kerestek fel, könyveket olvastak a témával kapcsolatban és az interneten gyűjtöttek érdekességeket. A három nemzet kultúrájának hasonlóságait, illetve különbségeit Budapesten, a Szent Imre Gimnáziumban vetették össze, és itt tartották meg az elmúlt 60 év ruháit felvonultató divatbemutatót. A gimnazisták az egyhetes programban tablókat is készítettek, amelyeket mindhárom iskolában bemutatnak majd.

(gp)

Némelyik öltözet még ma is divatosnak számít

és különbségeket a nemzetek megegyező generációi között. Közös munkáink eredménye egy magyar, francia, német nyelvre is lefordított kiállítás volt, melyet kis csoportokra oszolva készítettünk. A diákok a mi családainknál voltak elszállásolva, és amikor épp nem Comenius-munka zajlott, akkor olyan szervezett programok, mint a parlamenti látogatás, a Vár, a gödöllői kastély, Opera, és még sorohatnám... A hétvégére szabad kezet kaptunk, bármerre vihettük a nálunk elszállásolt diákokat. A program egyik legkiemelkedőbb eseménye a pénteki divatbemutató volt. Itt élőben jelentettük meg a generációk egykori és mai divatirányzatait és táncfajtáit. Sok-sok nevetéssel és új barátságok születésével lettünk gazdagabbak, továbbá az a tény, hogy bepillantást nyerhettünk más nemzetek kultúrájába, rendkívül hasznos tapasztalatokat hozott a program minden résztvevője számára.

Nagyon szépen köszönjük az egész megszervezését minden hozzájárulónak, elsősorban Szöllősy Annamária tanárnőnek.

Török Eszter

Franciaország 2007

Eddig minden cikk, ami cserekapcsolatokról szólt, távolinak tűnt. Láttam a csatolt képeken mosolygó fiatalokat - ismerősöket és

Montmartre negyed, a Sacré-Coeur bazilika

ismeretleneket egyaránt -, de nem tudatosult bennem, mit jelent a Notre Dame előtt fényképeszkedni.

Most pedig én is belecsöppentem, gondolom ugyanúgy, mint az előttem járók. Nem kellett más, mint egy hirtelen, bátor (mondhatnám vakmerő) döntés és – voilá!- ott találtam magam a Notre Dame előtt, az egyhetes eső és hideg után (itthon 30 C), végre tűző napsütésben, fotóspózban egy bohóccal. Mondhatom, jó érzéssel gondoltam az osztálytársaimra, akik itthon koptatták a padot.

Az utazás nyolc napig tartott, ebből kb. hármat töltöttünk Párizsban, a többit a bretagne-i Rennes-ben. Rennes nagyjából egy órányira van a tengerparttól, gyönyörű és hangulatos a középkori belvárosa. Számomra a legmaradandóbb emlék (a műemlékek közül) a hihetetlen mértékben díszített parlament volt, tele méhecske és hermelin szimbólumokkal. Persze írhatnék egy fogalmazást a tenger szépségéről, vagy a tengerrel körülvett Mont-Saint Michelről, de ezeket a saját szemetekkel kell látnotok.

A fogadócsaládok nagyon kedvesek és segítőkészek voltak. Családtagként kezeltek minket, de egyúttal figyeltek az igényeinkre is, feltéve, hogy végre el tudtuk magyarázni, mit is akarunk. Mert hiába beszélünk az órán franciául, hiába felelünk, írunk dolgozatot, ha egy franciával beszélgetsz, százszor gyorsabban kell

reagálnod. A fejünk zsongott a sok francia szótól, élménytől, emléktől, hiszen rengeteg mindent kellett feldolgoznunk. Gondoltátok volna, hogy

- a párizsi metró ajtaját kilinccsel kell nyitni
- szegény francia diákok este hatig iskolába járnak
- Bretagne-ban a palacsintát 4 euroért (1000 HUF) veszik, mint breton specialitást
- Rennes igen jelentős város, bár eddig sose hallottam róla
- az Eastpak övtáska már nyolc-tíz éve nem divat
- alig találtunk cuki, csillogó-villogó fülbevalómentes fiút és, hogy a francia fiatalok sem különbek, mint a magyarok?

Éppen egy hosszú (négy napos) hétvégére érkeztünk, mindenkit máshova vitt a fogadócsaládja, úgyhogy négy napig nem is láttuk egymást: volt, akit Vannes-ba, volt, akit Aradon-ba, vagy egy szigetre, vagy a híres sziklafalakhoz vagy a barátnőjük házibulijára.

A fogadáson pedig sose izguljatok, egy hétig mindent ki lehet bírni, és náluk sincs három vendégszoba minden emeleten. Szóval mindenkit bátorítok a jelentkezésre, mert nagyon jól éreztük magunkat, a cserediákjainkkal általában nagyon jó viszonyt alakítottunk ki, és persze nyelvgyakorlásnak is hihetetlen jó. Végre nem Ms. Blanc technológiai fejlesztéseiről kellett beszélgetnünk, hanem arról, a mi igazából érdekel. Sok érdekes és szimpatikus fiatallal találkoztunk, beszélgettünk, és nincs annál jobb, mint mikor együtt tudsz nevetni velük, mert végre ÉRTED!!!!

Végül, de nem utolsó sorban ezúton szeretnénk még egyszer megköszönni Szöllőssy Annamária tanárnő minden eddigi fáradozását, és reméljük, hogy a jövendő cserediákok is ilyen jó élményekkel térnek majd haza.

schciloka (11.b)

A Rajeczky Benjamin kétkórus híradója

„Hogy ének zengje be az iskolát" – ezért már kora tavasszal minden nap az aulában gyakoroltuk az Országos Gregorián Verseny anyagát. Szép versenyzésért a maximális pontszámú aranyat kaptunk érte. Aztán az Újbudai Kerületi Minősítő hangversenyen mérték, mennyit nőttünk tavaly óta. Most tudtuk meg, hogy a zsűri ismét a legtöbbet adta, mi adható: kiemelt arany minősítést. (Épp a minap ettük meg a győzelemért járó tortákat, melyeket a kerület küldött jutalmul. Köszönet érte ezúton is.) Majd a Bárdos Lajos Ünnepi Hetek Éneklő Ifjúság Hangversenye következett, melynek már a neve is tekintélyes… Itt is gyönyörűen szerepeltek kórusaink. (Két kórusról van szó egyfolytában: A Rajeczky Benjamin Gyermekkarról és a Rajeczky Benjamin Vegyeskarról.) Szép köszönő okleveleket kaptunk, Bárdos Lajos plakettjével. Természetesen kedvenc tizenkettedikeseinket is énekszóval búcsúztattuk a ballagáson. Sokan közülük hűséges kórustagok voltak, szép belföldi és külföldi szereplések boldog résztvevői. Aztán az Évadzáró Hangversenyen álltunk még egyszer dobogóra. (Valóban, a kórusaink egész évben „dobogós helyezettek", a szó legszorosabb értelmében…). Néhány erre az alkalomra

tanult művel összegeztük éves munkánkat.

Aztán rátettük a koronát. A nagyok kórusa május 21-26-ig az olaszországi Toscana Cortona nevű városkájában adott két fergeteges koncertet. Az ottani művészeti iskola meghívására előbb egy nagy iskolai ünnepségen, majd egy templomi hangversenyen bűvöltük el az olasz iskola diákjait, tanárait. Hát mondhatom, tudnak ünnepelni! Olyan tapsvihar jutalmazta zengedezésünket, melyet itthon sem kaptunk talán, pedig már sok vastapsot megéltünk. Kiáltozások, álló tapsoló közönség, a szereplések után autogram kérők tömege… Szalay tanár úr szerint úgy ünnepeltek minket, mint a rock-sztárokat szokták. De nemcsak a hivatalos szerepléseken énekeltünk. Elsősorban Cortona lakói hallhattak minket több ízben is. Egyszer a Városháza 35 lépcsőfokos lépcsőjén énekeltünk, ahol a népes közönségünk Csány Gergő hegedűtokjába potyogtatta a fagyi-képző eurókat. Máskor meg az iskola diákjaival maradtunk még együtt egy másik szép téren, ahol szintén sokan hallgattak minket. Utolsó este pedig záróbulit csaptunk a főtéren: a Csány testvérek fáradhatatlan néptáncába olaszok is bekapcsolódtak kórustagjainkkal együtt. De énekeltünk máshol is: múzeumban berendezett kápolnában, Fra Angelico képek között, gyönyörű templomokban, San Giminiano városházának udvarán, ahová az eső kergetett minket és még sokakat. Mindenhol büszkék voltunk, hogy magyarok vagyunk és ezt megtudják az énekünkben gyönyörködők. Örömmel tapasztaltam a minden külföldi úton ismétlődő csodát, ahogy kórustagjaink rádöbbennek: kincset hordoznak torkukban-szívükben, melyet ha megosztanak másokkal, azok megajándékozottaknak érzik

magukat. Ez az ajándékozó lelkület pedig magukat az ajándékozókat is gazdagítja. Ilyen egyszerű ez…

Hárman voltunk tanárok, harminc kórustagunk épségére ügyeltünk. Szalay tanár úr nélkül nem is érdemes Olaszországba utazni. Az ő nagy tudása és szeretete végig biztonságos vezetőnk volt Cortonában, Arezzoban, Sienában, San Giminianoban és Assisiben. Mintha zarándokúton lettünk volna, nagy szentek nyomdokain, Szent Ferenc vendégeként. Martin tanárnő kedves egyénisége és jó zenész mivolta emberi-szakmai garanciákat biztosított számunkra. Meg fantasztikus vacsorákat. Néhány lánnyal olyan jókat főztek a ciszterci nővérek monostorának hatalmas konyhájában, hogy megemlegetjük még sokáig. Első este a jó szülők által sütött húst ettük, kis hazai íznek, mielőtt még hozzászoktunk a pizzához. Meg az igazi olasz fagyihoz.

Sok élményünk volt, ahogy mondani szokás: életre szóló élmények. De tényleg! Olyan jó tudni, hogy ezeket soha senki el nem veheti ezektől a nagyszerű gyerekektől. Mert nagyszerűek valóban: fegyelmezett, kiváló szerepléseik a hangszeres kísérő Gelencsér testvérek és Virághalmy Zsófi közreműködésével és a Csány testvérek népzene-néptánc produkciójával, egymás iránt való segítőkészségük, vidám hangulatuk, hálás megnyilvánulásaik mind csodálatos útitársakká tette őket.

Még sok mindenről lehetne írnunk, de most megszakítjuk az élménybeszámolót. Megköszönjük az Alapítványnak, hogy - támogatásának hála - anyagi gondok miatt senkit nem kellett itthon hagynunk a kórusból. Köszönjük Igazgató úrnak, hogy tanítási időben tágulhatott látókörünk az iskola és országunk határain túli dimenzióban. És nagy köszönet kollegáimnak, akik vállalták az út minden fáradalmát, hogy példát adjanak, bátorítsanak, szeretetben vegyenek körül harminc énekes diákunkat.

Farkas Mária

Bravi, Toscana!

És kottával a kézben, néhány tál süteménnyel a hónunk alatt felszálltunk arra a bizonyos buszra, melyről tudtuk, 18 órán keresztül fog szállítani minket. Még egy utolsó, közös éneklés, hogy a szülők is lássák, milyen jól szól,

majd búcsúztunk, és a busz elindult.

A hosszú úton is el tudtuk magunkat foglalni, főleg, mikor az olasz hegyekhez érkeztünk, és valahogy mindenkinek betelt a memóriája a fényképezőgépén....

Tehát már öreg este volt, mikor Cortonába megérkeztünk, hogy elfoglaljuk törzshelyünket. Az első, ami feltűnt, egy csinos ablak alatti szárítókötél, rajta zoknik, fehérneműk... és akkor tudtuk, itt bizony megállt az idő kereke. Meredek, szűk utcák, rózsák futnak fel a falra, a nap (megérkezésünkkor éppen a hold) megvilágítja a macskaköves utat.

A várost gyorsan megismertük, egy idő után már tájékozódni is tudtunk. Az első koncertünk egy apró beugrás volt egy iskolai előadásra, igazából öt percet kaptunk, azt hiszem, végül félórás lett, mivel nagy sikerünk volt. És úgy gondolom, itt lopták be magukat a szívünkbe az olaszok. A leglelkesebb közönség volt ezidáig, amit láttam, az a sok "Bravi, bravi!" igazán lelkesítően hatott mindannyiunkra. Ilyen, gondoltam, biztosan csak egyszer van.

Illetve nem - tévedtem. Mert akárhova tévedtünk, Siena, Assisi, Arezzo...és még sorolhatnánk, mindenhol lelkes közönségre találtunk, akár a templomban, akár az utcán, vagy bárhol, ahol jó volt az akusztika.

Szalay tanár úr nélkül, persze, az egész utazás szürkébb, szegényebb lett volna. A tanár úr mindenhol lelkesen vitte a kis mikrofont, hogy még véletlenül se maradjunk le valamiről, és mindenről beszámolt. Fáradozása, buzgósága nagy bizalmat keltett bennünk, minden kép, szobor és épület történetét elmesélte. Engem például Assisi Szent Ferenc történetei nyűgöztek le.

Városról városra jártunk, néha egy olasz pizzát majszoltunk el útközben, de mindenhol énekeltünk, és ez volt benne a legszebb. Mindenhol kipróbáltuk, hogy szól majd egy Ave Maria, végül úgy tűnt, jól szól. Felemelő érzés volt nekem, hogy ilyen módon tudtunk imádkozni a Szűzanyához!

Persze egy idő után nekünk is haza kellett mennünk. Fájó szívvel, az apácáknak, az olasz barátnőinknek és nagy segítőnknek, Sergionak hálát adva (énekelve) hazaindultunk.

Én személy szerint is nagyon köszönöm az utat Mária néninek és Martin Orsolya tanárnőnek, de szerintem beszélhetek az egész kar nevében is. Nagyon jól sikerült az utazás, minden a helyén volt, és remek emlékeket tudtunk hazavinni! Köszönjük!

Bravi, Toscana! Grazie!

Éry Franciska (7.b)

Diákkamarai hírek

2007. május 21-i ülésen 37 diákkamarás részvételével tisztújítást tartottunk. Vendégünk volt Róbert atya, az Igazgató úr és Schulek Dávid tanár úr. Elbúcsúztattuk a ballagó diákkamarásokat (Csóka Sarolta (12.d) elnököt, Ábrányi-Balogh Péter (12.c) és Pusztai Péter (12.c) vezetőségi tagokat, Szabó Dóri (12.a) „külügy"-, Redl Zsófia (12.a) „belügy" vezetőit, Kővári Zsuzsi (12.a) titkárt és Buczkó Mátét (12.c)) .

Megválasztottuk az új vezetőséget:

Tímár Benedek (11.a) - elnök
Ágh Nóra (10.d)
Matits Kornél (9.d)

Ezek után vezetőket választottunk a különböző csoportok élére:

Titkári feladatok ellátása:	Váczi Virág (9.d)
Külügyi feladatok ellátása:	Matits Kornél (9.d)
Belügyi feladatok ellátása:	Török Kinga (11.c), Rendek Réka (11.a)
Érdekvédelmi feladatok ellátása:	Tímár Benedek (11.a)
Propaganda:	Ágh Nóra (10.d)

Amikor már mindenkinek rögzült mi lesz a feladatköre, belefogtunk a Gólyatábor és a Záróbuli megszervezésébe!

Ahhoz, hogy eldönthessük, hol legyen a Gólyatábor helyszíne, leutaztunk Balatonakaliba Párdányi igazgató úr, Schulek Dávid tanár úr, Skoumal György tanár úr, Pesty Ágnes tanárnő autójával és felmértük a helyszínt: barangoltunk az erdőben, megnéztük a Balaton adta lehetőségeket, és a legfontosabbat, a szálláshelyet. Végül Balatonakalit szavaztuk meg az új diákok ismerkedésének helyszínéül.

Pár nappal később elkezdtük szervezni a 3 napos hétvégét. Kiosztottuk a feladatköröket, és ötleteket gyűjtöttünk, hogyan tegyük emlékezetessé új diáktársaink számára az első közös hosszabb időtöltésüket.

Következő feladatként megszerveztük a jún. 8-i Záróbulit, amelyre sokan eljöttek és kívülről nézve úgy tűnik, hogy jól sikerült.

Szeptembertől folytatjuk elkezdett munkáinkat, reméljük továbbra is sikeresen!

Váczi Virág (9.d)

ZÁRÓBULI

Tavaly hagyományteremtésként volt az első Záróbuli, idén pedig már közel 200 főgimnazista plusz megszámolhatatlan sok kicsi tölthetett együtt egy délután/estét június 8-án. Fél háromtól tanár-diák focimeccsel kezdődtek a programok. Ezután 6 órától az algimnáziumot mozgatta meg Vas tanár úr és Dj. Shuji Tímár Bence segítségével a belső udvaron. A hangulat valószínűleg jó lehetett, mert a kicsik hangzavarától és a limbózás hangjaitól (ahol a legnagyobb sikert az a diák arathatta, aki egészen a 72 centi magasra tett léc alatt is átment), alig tudtunk a kapuban a pénzvisszaadásra koncentrálni. Majd következtek a koncertek fent a Díszteremben, ahová iskolánk diákjain kívül rengeteg külsős és öregdiák is ellátogatott. Elsőként iskolánk régi diákjainak együttese, a Harradar lépett fel, majd őket követte Almássy Cumby Marci és zenekara, a Purple Haze, akik a hallgatóság dobhártyáját keményen megedzették a különböző Jimi Hendrix és más hasonlóan jó számokkal. A táncolni vágyókat, Dj. Shuji várta a belső udvarban, aki egészen 11-ig szolgáltatta a zenét. Ha valaki éppen nem táncolt, az a büfében beválthatta a kajajegyét és beszélgethetett vagy focizhatott, kosarazhatott az udvaron. Bár a két helyen játszódó zenék kicsit megosztották az embereket, így is egy jó lezárása volt ennek a tanévnek. Ezúton is köszönetet szeretnénk mondani Matkó Ritának a szervezésért, Fekete Annának a fényképezésért, Sulyok Zolinak a plakátokért (meg a jó hangulatért és a zenéért), a 9.d-nek a büféért, Havassy tanár úrnak, Meszéna Lacinak, Ábrányi-Balogh Péternek, Mocskonyi Bözsinek, Virág Eszternek és Szabó Eszternek a jegyszedésért, és mindenkinek, aki segített a buli szervezésében, meg persze azoknak is, akik eljöttek és jól szórakoztak ezen az estén!

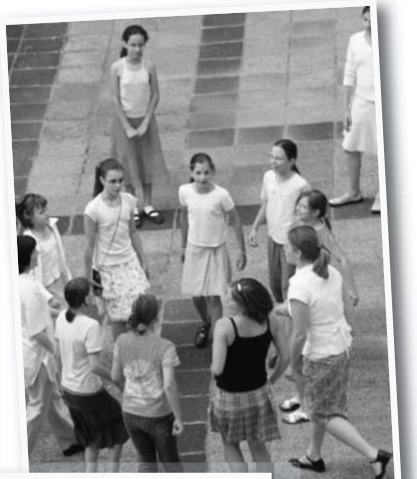

Ezzel azonban nem zárult le a Záróbuli, mert másnap reggel két lány, Turóczi Hajnalka és Fekete Tünde Pesty tanárnővel eltüntették a Pingvin SZIGetről a buli árulkodó nyomait (magyarul elmosogattak és rendet raktak). Köszönet illeti ezért őket is!

Ágh Nóri
(„rohangászó majd jegyszed ")

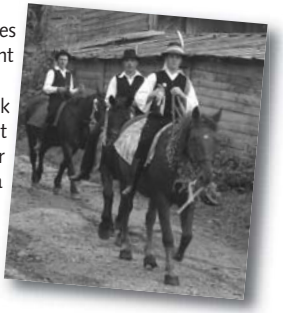

Szórványmagyarok

Kik ők? A meghatározás nem könnyű. Azokra a határon túl élő magyarokra kell gondolni, akik elszigetelődtek az egy tömbben élő magyaroktól, kisebbségben vannak, fogynak, fennmaradásukhoz támogatásra szorulnak. Ha az erdélyi magyarokat nézzük, közel felük él szórványban. Az adat magáért beszél. Ezeken a településeken veszélybe kerül minden magyar érték: a magyar ember, helytörténelmi adatok, épületek, népi kultúra: táncok, dalok, mesék, hagyományok és még sokáig sorolhatnám. Felbecsülhetetlen és lesújtó, hogy naponta mennyi értéket veszít a nemzet! Ha kis személyes világunkon túl is képesek vagyunk gondolkodni, akkor kétségtelenül előtör bennünk a felelősségérzés, segíteni akarás szórványainkkal kapcsolatban.

A Rege Néptáncegyüttes táncosai egy ilyen kis falucska, konkrétan a dél-erdélyi Nagymoha felkarolásán munkálkodnak. A Rege nem egy átlagos együttes. Nem elégszünk meg mozdulatok betanulásával, hanem személyesen szeretnénk megismerni azokat embereket akiktől a tánc ered, az ő életszemléletüket, falujukat, kultúrájukat, stb. – így talán hitelesebbé válik tevékenységünk. Az éves táborunkat ezért idén Mohában rendezzük augusztus 22-30-ig. Több mohai szülő mondta, hogy kifejezetten örül annak, hogy gyermeke velünk együtt fogja megtanulni a helyi táncokat – amúgy kevés esélyt látna erre. Lesz közös szénázás, tehénfejés, focimeccs, ünnepség és szüreti mulatság. Elmegyünk az idősekhez beszélgetni és dalokat, szokásokat gyűjtünk. Többen a Moha környékén lévő, magyarság szempontjából kihalófélben lévő falvacskákba is ellátogatnak, ott próbálva menteni a menthetőt. Például a szomszédos, 15 magyar lelket számláló Dombos legfiatalabbja, a 75 éves Gábor bácsi sok mindent tud mesélni.

Eddig kétszer voltunk Mohában, ősszel és most március 15-e táján, amikor együtt ünnepeltünk a helyiekkel. Mondanom sem kell, felejthetetlen élményekkel tértünk haza. Már mindenki várja, hogy megint ott legyen.

Kedves ifjú Barátom! Ha Téged is érdekel a tánc, a jó fizikai erőnlét, szeretsz vidám társaságban lenni, új embereket megismerni, jókat mulatni és közben valami hasznosat is tenni, köztünk a helyed! Szeptembertől ismét toborzunk, de már előtte is örömmel várjuk érdeklődésedet. Honlapunk: http://regetanc.hu/

Szeretettel köszöntelek!

Dr. Bak Mihály
öregdiák é: 1997

Kedves táncoslábú barátom!

Ha szeretnéd tánctudásodat fejleszteni, már régóta táncolsz, vagy csak most kezdenél ismerkedni a néptánccal,

Jelentkezz Te is a Rege Néptáncegyüttesbe!

Cserkész szellem, jó társaság!

Kezdés szeptember közepén. Mindenkit egy rövid felvételi után osztunk be a tánctudásának megfelelő csoportba.

Jelentkezés 10 éves kortól

Leibinger Árpádnál: arpad@regetanc.hu, 20/593-9252

Vajna Balázsnál: vbalanus@regetanc.hu, 30/598-44-10

Helyszín: Budai Ciszterci Szent Imre Gimnázium (XI. kerület, Villányi út 27.)

Ha szeretnél rólunk többet megtudni, érdeklődj a fenti elérhetőségeken, vagy másoknál, akik már járnak hozzánk, illetve látogass el a honlapunkra! (www.regetanc.hu)!

Elöljáróban
- a negyedik „Elekes Attila" szavalóverseny ürügyén -

„Három a magyar igazság, s egy a ráadás!"

És hogy ne csak egyetlenegy ráadás lehessen, felhasználom ezt a mai, negyedik alkalmat arra, hogy a szavalóversenyek folytatását elősegítsem. Szeretnék egy „Elekes Attila-díjat" hosszú időkre biztosítani a versenyek győzteseinek.

Elekes Attila, iskolánk valamikori kiváló diákja, tehetségének emléke nagyszerű alkalom arra, hogy ez a jeles mérkőzés állandósulhasson.

Miért pont szavalóverseny?

Mert a vers az egy különös fejezete nem csak az irodalomnak, hanem az ember lelke működésének is. Egy osztrák eredetű amerikai, aki a múlt század elején Budapesten érettségizett, hívta fel a figyelmemet, hogy az egész világon a versírás, vers-kultúra Magyarországon a legerősebb. Itt írnak még ma is a legtöbben verseket, itt jelenik meg nyomtatásban a legtöbb költemény, és itt fordulhat elő az a felelet egy hivatalos kérdésre:

- Mi a foglalkozása?
- Költő…

Ilyen, hogy „poéta", „Dichter", mint foglalkozás, ma már sehol sem létezik a mi nyugati kultúránkban.

A poézis elvitathatatlanul egy igen figyelemreméltó lelki jelenség. Mert a versben a versíró lelke, a szíve szólal meg egy beszéd-énekben. Egy szövegbe foglalt dalban. Mondanivaló, amit nem akárhogyan juttat kifejezésre, hanem megszépítve, érzéseit nem sajnálva, és beleszőve a szavakba elmondja úgy, ahogyan csak ő tudja elmondani. Ahogyan az ő lelke formulázza az érzéseit. Legtöbbször nem is mindenkinek szól a dal, hanem csak egy szívtől szívhez szánt gondolatként üzen. A költemény legtöbbször egy csordultig telt lélek érzékenységéből születik, és akik olvassák, azok szíve is megmozdul - megmozdulhat –, amikor az üzenetet megkapják és átérzik. A költészet érzékenységből születik, és érzékennyé tesz, ami elvitathatatlanul gazdagítja a lelket. És nem csak azokét, akik a költőket olvassák, hanem még inkább azokét, akik a költeményeket előadják, továbbadják, megélve és átélve a költő szívének üzenetét. Ezért értékelem nagyon a költészet kultuszát, s ezért teszem Alma Mater-ünk asztalára ezt a támogatást, amit eredetileg, mikor 1994-ben kézhez kaptam a börtönbüntetésemért megítélt kárpótlást, más célra kívántam fordítani, ami azonban nem sikerült. De a gondolat azért ne vesszen el, talán másokat vállalkozásra serkent, íme a rövid szöveg, amivel a kárpótlásom összegét felajánlottam annak idején '94-ben.

TERVEZET

Március 26-án – hét napja - átvettem 418 ezer Ft kárpótlási jegyet az 1953 szeptembertől 1956 november elsejéig börtönben töltött harmincnyolc hónap ellenszolgáltatásaként.

Elismerés jár az ötödik Magyar Köztársaságnak azért, hogy a szovjet megszállás negyvenöt éve károsultjait és meghurcoltjait kárpótolni kívánja. A kárt azonban a megszálló hatalomnak, s azok kiszolgálóinak kellene viselni, akik jogtalanságok sorát okozták, nem pedig annak a fiatal államapparátusnak, amely az eladósodott országot s annak vezetését átvette. Ezért le kellene mondanom az ország vezetés ezen nagyvonalú gesztusáról. Úgy gondolom azonban, hogy ezt az összeget egy, az ország jövőjét szolgáló alapítvány javára fordítom, ahelyett, hogy ezt a juttatást visszaküldeném az Országos Kárpótlási Hivatalnak. Elgondolásom lényege a következő: miután ez a szomorú XX. század a két világháborújával, ismétlődő gazdasági és politikai kríziseivel, és végül az ország négy évtizedes megszállásával a lakosságot kegyetlenül megtizedelte, mégpedig főképpen a lakosság élenjáró részét, a még iskolapadban tanuló fiatal generáció felkarolását kell szorgalmazni. Ezek legtehetségesebbjeit meg kell találni, és a szellemi fejlődésüket, maximális iskoláztatásukat elő kell segíteni. Tudatosítani kell a szülők felelősségét a tehetséges utód irányába, s nem kevésbé a tehetséges fiatalnak is tudnia kell, hogy hatékony tanulás esetén ő a holnap magyar és európai elit tagja lehet.

E tehetséges diákok felkutatására kívánok egy alapítványt létesíteni.

Verseivel hazatért

Először 1945 végén találkozhattam Elekes Attilával: akkor iratkozott be „hozzánk", a Budai Ciszterci Szent Imre Gimnáziumba. Szinte „kezit csókolom"-mal köszönt a több fejjel kisebb 13 éves (én) a felnőtt formájú 18 éves iskolatársának… Azt mondták: részt vett a háborúban, mint katona. Birgerli csizmája is ezt látszott igazolni. A háború utáni keserves, éhező és leromlott világunkban Attila – mint színész, a diákszínpad humoristája – vidámságot hozott, kikapcsolt bennünket a szomorú valóságból a képzelet világába. Nagyon nagy sikerrel! Százszor jobban játszott, mint az a Latinovits Zoltán, akit az egész ország ismer és csodál: „Piki" nála kettővel járt lejjebb, de nem rúghatott labdába Attila mellett, ahogy ezt akkor megállapítottuk!

Attila 1946 nyarán leérettségizett. És persze többet nem jött az iskolába. Eltűnt. Eltűntünk egymás szeme elől: őt kitelepítették, engem lecsuktak. Őt kidobták két egyetemről is- az első a Színművészeti Főiskola volt -, engem kizártak az összesről… '56 jóvoltából mindkettőnknek megnyílt a lehetőség újból egyetemre járni, de határon kívül. Ezt a lehetőséget mind a ketten ki is használtuk. Így találkozhattunk aztán vagy tizenöt évvel később nyugaton. Milánóban futottunk össze először, s aztán nagy időközökkel újból Európa különböző sarkain.

Szívem mindig felmelegedett, mikor ifjúságom nagy színészét emberi közelségben érezhettem. Mert az a melegség és vidámság, ami belőle áradt, abból táplálkozott a színművészete – amit sajnos nem folytathatott -, s a költészete is, ami megszületett és megmaradt számunkra. A proletárdiktatúra megfosztotta az ország lakosságát egy nagyszerű színésztől, letaglózta, számkivetette. De ha nem is válhatott színésszé külföldön – költővé, műfordítóvá igen. Talán meghiúsult életútjából született és virágzott ki költészete.

Valamikor a 80-as évek elején beletett egy Genfbe küldött levélbe néhány verset. Elhűltem, mert gondolni sem mertem, hogy az én nagy színészem ilyen óriási költő! Aztán húsz éven át kérleltem-győzködtem, hogy adja ki kötetben a verseit, annyira nagyszerűnek találtam. Az a hang, ami az övé, az a szellem és szellemesség nem létezik nálunk, csak az ő verseiben! Egy magyar George Brassens!

Végül a sors hazasodorta Budára, és Szíj Rózsa szomszédjává tette… Bekövetkezhetett a Nagy Katalysis ugyanis Szíj Rózsa megvalósította azt, ami nekem nem sikerült: kiadta Elekes műveit Válogatatlan versek címmel, két kötetben. Sajnos, már az első bemutatóján se hallhatta Attila saját költeményeit Bánffy György ihletett előadásában.

A költő elköltözött, de bízvást hisszük: Elekes Attila a magyar irodalom 'aere perennius" lapjain örökké élni fog. Mert Horatiusszal szólva: ércnél maradandóbb emléket állított magának, nekünk és utódainak.

Luka László

Érettségi

Összesen 254 fő jelentkezett érettségire. 144 fő „rendes", 103 fő előrehozott érettségire, és 7 olyan diák, akiknek már van érettségi bizonyítványuk.

Összesen 559 középszintű vizsga lesz iskolánkban és 160 emelt szintű vizsga külső bizottságoknál.

Magyarból, történelemből, matematikából és egy idegen nyelvből mindenki érettségizik, választott tárgynak a biológiát, kémiát, fizikát, földrajzot, ének-zenét, művészettörténetet, informatikát, hittant és testnevelést választottak a vizsgázók.

A középszintű nyelvi érettségi választása: angol 71, német 35, latin 25, francia 6, olasz 3.

Föcivizsgáról

Idén, miközben az érettségizők a magyar, a matek és a töri írásbeliken hozták ki magukból a lehető legjobbat, addig a PingvinSZIGeten folyt a 10. évfolyam szóbeli földrajz záróvizsgája. Akárcsak az érettséginél, itt is már tudtuk előre a tételeket, amit az év során dolgoztunk ki az órákon vagy otthon, és aztán vártuk azt a pillanatot, mikor behívnak, kitöltünk egy vaktérképet, majd tételt húzunk és pár perces kidolgozás után elmondhatjuk gondolatainkat úgy, mint az érettségin! A vizsga utáni órán Wágner tanárnő elmondta nekünk, hogy annak idején, mikor felmerült ez a vizsga ötletként, mindenképp szóbelit szeretett volna tartani, mert így több minden derül ki a diák földrajztudásáról. Írásban nem kapott volna meg a Tanárnő minden információt arról, hogy mikor lehet motort használni a vitorlásoknak a Balatonon, vagy hogy Olaszországtól kapunk export tetanuszoltást (meg azt is, hogy hova tűnt a bagolypreparátum a madárszekrényből)? A mi osztályunkban alapvetően mindenki nagyon jól élte meg ezt az első szóbeli megmérettetést, bár nem egyikünk húzott emberpróbáló tételt, vagy gondolkodott el Perczel tanár úr kérdésein, de összességében jó volt, hogy láthattuk magunkon, hogy reagálunk vizsgahelyzetben, jó-e az a módszer, ahogyan idáig tanultunk, és milyen érzés szembeülni két vizsgáztató tanárral. Lássuk, milyen vélemények születtek a 10.d-ben a vizsgáról:

„Szerintem hasznos volt ez a próba, mert még sohasem vizsgáztam szóban, és nem az érettségin szerettem volna először... Amúgy meg jó volt, ez a lezáró kerete a föcinek."

„Úgy gondolom nagyon jó, hogy van egy ilyen erőpróba tizedikben, mert egyrészt a vizsgaszituáció, másrészt pedig a vizsgára való fokozottabb tanulás még sokszor fog visszaköszönni hátralévő, reméljük hosszú életünkben. Jó, hogy most szembesültünk azzal, hogy mire vagyunk képesek egy vizsgán, ahol érhetnek meglepetések. Mondjuk, hogyha olyan tételt húzunk, amit nem igazán tanultunk meg. Most még el lehetett rontani, az érettségin majd kevésbé."

„Érzésem szerint hasznos volt ez a vizsga, mert megcsillogtathattuk a szóbeli kifejező készségünket, s ezáltal sok jó és hasznos tapasztalatot mélyíthetünk el elménkben, s az érettségin is nyugodt önbizalommal ülhetünk, hogy nem most történik meg ez velünk először."

„Szerintem jó volt, mert ezt a légkört is megismertük, megtudtuk, milyen egy szóbeli vizsga. Ezt majd az érettségin, vagy akár egy nyelvvizsgánál is kamatoztatni tudjuk. Valójában azok közé tartozom, akik kicsit túllihegték, és 4 napot tanultam rá (megállás nélkül!). Remélem, meglesz az eredménye. Viszont az nem volt jó, hogy egy olyan időpontot választottak, ami valósággal tönkretette egy évfolyam teljes érettségi szünetét..."

„Ez az egyetlen olyan vizsga, aminek értelmét látom, ugyanis ez az egy, aminek tényleg használ vesszük a későbbiekben (lásd érettségi, vagy egyetemi szóbelik,1000 év múlva munkához az interjúbeszélgetés). Úgy gondolom, hogy nem is volt olyan vészes a rá való felkészülés, mert azért elég rég tanulunk föcit ahhoz, hogy legyen valami fogalmunk az egészről.

„ Mindenképpen jó volt, hogy már tizedikben is érezhettük, milyen egy vizsgahelyzet, mert tudjuk, hogyan zajlik egy szóbeli érettségi. Külön jó volt, hogy az érettségi szünetben volt, mert így nem amúgy is két nehéz dolgozat között kellett megejteni, hanem higgadtan, nyugodtan egy délelőttön/délutánon."

Ágh Nóri

Talentum

Matematika

Simonkay Márton (9.a)
az Arany Dániel Országos Matematikaverseny döntőjében II. dicséretes helyezést ért el
(felkészítő tanára: Gálné Palágyi Erzsébet)

Gerencsér Máté (12.a)
a Gordiusz Matematika Tesztversenyen 5. helyezést ért el
(felkészítő tanára: Erdős Endréné)

Simonkay Márton (9.a)
a Gordiusz Matematika Tesztversenyen 6. helyezést ért el
(felkészítő tanára: Gálné Palágyi Erzsébet)

Petrik Gergely (9.a) a Gordiusz Matematika Tesztversenyen 9. helyezést ért el
(felkészítő tanára: Gálné Palágyi Erzsébet)

Schulek Iringó (9.a) a Gordiusz Matematika Tesztversenyen 11. helyezést ért el
(felkészítő tanára: Gálné Palágyi Erzsébet)

Simonkay Márton, Petrik Gergő, Schulek Iringó (9.a) a Gordiusz Matematika Tesztverseny csapatversenyében 2. helyezést ért el
(felkészítő tanáruk: Gálné Palágyi Erzsébet)

Duha Bence (5.b)
a Zrínyi Ilona Matematikaverseny megyei fordulójában 1. helyezést ért el (felkészítő tanára: Erdős Endréné)

Oláh Márton (5.a)
a Zrínyi Ilona Matematikaverseny megyei fordulójában 2. helyezést ért el
(felkészítő tanára: Lencsés Ákos)

Véges Katalin (7.a)
a Zrínyi Ilona Matematikaverseny megyei fordulójában 3. helyezést ért el
(felkészítő tanára: Lőrincz Éva)

Szima-Mármarosi Eszter (8.c)
a Zrínyi Ilona Matematikaverseny megyei fordulójában 3. helyezést ért el
(felkészítő tanára: Ellenriederné Molnár Éva)

Duha Bence (5.b), Oláh Márton (5.a) és Hajtman Alfréd (5.b)
a Zrínyi Ilona Matematikaverseny csapatversenyében 1. helyezést ért el

Lógó János (6.b)
az ABACUS matematikai lapok pontgyűjtő versenyén bronzfokozatú dicséretben részesült
(felkészítő tanára: G. Horváth Gyöngy)

Träger Magdolna (5.b)
az ABACUS matematikai lapok pontgyűjtő versenyén bronzfokozatú dicséretben részesült
(felkészítő tanára: Erdős Endréné)

Oláh Márton (5.a) a Zrínyi Ilona Matematikaverseny országos döntőjén 11. helyezést ért el
(felkészítő tanára: Lencsés Ákos)

Véges Katalin (7.a) a Varga Tamás Matematikaversenyének országos döntőjébe jutott
(felkészítő tanára: Lőrincz Éva)

Botond Ákos (8.b)
az ABACUS matematikai lapok pontgyűjtő versenyén 7. helyezést ért el
(felkészítő tanára: Auer Tamás)

Véges Katalin (7.a)
az ABACUS matematikai lapok pontgyűjtő versenyén 8. helyezést ért el
(felkészítő tanára: Lőrincz Éva)

Szkiba Veronika (7.a)
az ABACUS matematikai lapok pontgyűjtő versenyén ezüstfokozatú dicséretben részesült
(felkészítő tanára: Lőrincz Éva)

Kolozs Eszter (6.a)
az ABACUS matematikai lapok pontgyűjtő versenyén ezüstfokozatú dicséretben részesült
(felkészítő tanára: Lőrincz Éva)

Lógó Benedek (7.b)
az ABACUS matematikai lapok pontgyűjtő versenyén bronzfokozatú dicséretben részesült
(felkészítő tanára: Auer Tamás)

OATV angol:

Marcell Márton (8.a) budapesti fordulóban 12. hely
Felkészítő tanár: Kovács Bea

OKTV német:

Sonnevend Ágnes (11.d) 133 pontból 104-et ért el
Felkészítő tanár: Bayerné Gombási Zsuzsanna

SIO - Ki tud többet az elmúlt 30 évről?

NSZG csapata: Skublics Mária, Galambos András, Szilassy Réka, Hinterauer Márk, Bucsi Szabó Zoltán (11.d)
2. helyezett
Felkészítő tanár: Kovács Örs

Talentum

Pontverseny – 2006/2007

Tudod-e például, hogy:
1.Mit tettek a római nők minden év augusztus 13-án?
2.Mi volt a kancsuka?
3.Hogyan született Pallasz Athéné?
4.Mi volt a pincetok?
5.Mi lett Zrínyi Miklós, a szigetvári hős holttestével?
6.Hol halt meg Balassi Bálint?

A kérdéssorozatot még lehetne folytatni, de akik a tanévben megoldották a pontverseny feladatait, azok már a válaszokat is tudják!

A háromfordulós versenyben összesen 101 tanuló vett részt! Igaz, az elején még nagyobb volt a lelkesedés, de nagyon sokan végig kitartottak. Érdemes is volt, mert aki összességében elért 70%-ot, az kapott egy ötöst. A két kategória első három helyezettje pedig könyvjutalmat és csokit vihetett haza, ill. a döntő valamennyi résztvevője, akár nyert, akár nem csokit kapott a kitartásért.

Íme a végeredmény:

I. Kategória
1. Róbert Lili 8. c
2. Hillier Franciska 8. c
3. Szövényi-Lux Réka 9. d

II. Kategória
1. Kovács Luca 10. d
2. Cseh Zsombor 11. b
3. Fenyő Orsolya 10. d

A nyerteseknek gratulálunk, és a nyárra jó pihenést kívánunk.

S. Szabolcs Júlia
Történelem munkaközösség

Ábel Jenő Országos Latin Tanulmányi Verseny

Maiores kategóriában:

kiemelt dicséretet kapott:
Szijártó Mátyás10.C
Vukov Mária 10.C
Petrik Gergely 9.A
Zelenai Nóra 9.A

dicséretet kapott:
Hegyessy András 10.A
Simon Dorottya 10.B
Folyó Gergely 10.A
Mezőfi Orsolya 9.A

Minores kategóriában:

országos VIII. helyezett:
Véges Katalin 7.A
országos XIX. helyezett:
Marczell Márton 8.A

kiemelt dicséretet kapott:
Tamási Olivér 8.C

dicséretet kapott:
Bánki Dániel 7.B
Róbert Lili 8.C

Gratulálunk!!!

Vallató

Névjegy

Név: Moldoványné Wágner Katalin
Születési idő: 1958. november 14.
Születési hely: Budapest

Általában a kedvencekről

Országa: Új-Zéland
Városa: Sopron
Étele: saláták minden mennyiségben
Itala: nyáron hideg sör, télen testes száraz vörösbor
Színe: zöld
Állata: fehérfejű rétisas
Autója: épp, ami van; most SEAT
Könyve: Szentírás
Költője: Radnóti Miklós
Filmje: Egy ember az örökkévalóságnak
Könnyűzene: Bryan Adams
Példaképe: Morus Szt. Tamás
Hobbija: túrázás, utazás
Mesefigura: Micimackó

Nagybetűs élet:

Barátok a suliban:
Szerelem: a legszebb emberi érzés és állapot
Házasság: a család alapja
Válás: soha – kudarc
Félelem: egyre kevesebb
Halál: a léleké szörnyű, a testé szükséges
Pénz: csak amennyi feltétlenül kell
Életelv: tisztesség, becsület
Életcél:
Osztályfőnökség: új kihívás, kaland

ez vagy az

-Kérdés vagy felelet: kérdés
-Fehér vagy fekete: fehér
-Egyes vagy ötös: ötös
-Kicsik vagy nagyok: mindkettő
-Veni Sancte vagy Te Deum: Te Deum

Osztályzás:

(1-10 között, szigorúan) – az a fontossági pontokat mutatja

Tanított tárgy: biológia, földrajz, természetismeret
SZIG: 8
Sport: 4
Politika: 1
Matek: 2
Foci: 1
Pingvin: 8
Szalagavató: 9

Vallató

NÉVJEGY

Név: Ellenriederné Molnár Éva
Születési idő: 1960. december 3.
Születési hely: Csorna

ÁLTALÁBAN A KEDVENCEKRŐL:

Országa: Magyarország
Városa: Sopron
Étele: rétes
Itala: narancslé, Cabernet Sauvignon
Színe: kék
Állata: ló
Autója: Volkswagen
Könyve: Dosztojevszkij: A Karamazov testvérek; Thornton Wilder: A teremtés nyolcadik napja
Költője: Kányádi Sándor
Filmje: Tűzszekerek
Könnyűzene: Demjén, Queen
Példaképe:
Hobbija: barátok
Mesefigura: A kis herceg
Színész: Robert Redford
Színésznő:
Sportoló: Balczó András
Nagybetűs ÉLET:
Barátok a suliban: alakulóban
Szerelem: életerő
Házasság: életreszóló
Válás: nem akarom
Félelem: előfordul
Halál: elérkezik
Pénz: legyen elég
Életelv: Tisztaság, egyszerűség, természetesség.
Életcél: szeretet
Osztályfőnökség: új, szép feladat

EZ VAGY AZ:

-Kérdés vagy felelet: felelet
-Fehér vagy fekete: fehér
-Egyes vagy ötös: ötös
-Kicsik vagy nagyok: kicsikből lesznek a nagyok
-Veni Sancte vagy Te Deum: Veni Sancte és Te Deum

OSZTÁLYZÁS:

(1-10 között, szigorúan) – az a fontossági pontokat mutatja

Tanított tárgy: matematika
SZIG: 9
Sport: 7
Politika: 3
Matek: 9
Foci: 4
Pingvin: 8
Szalagavató:

Vallató

NÉVJEGY

Név: G. Horváth Gyöngy
Születési idő: 1983. április 28.
Születési hely: Budapest

EZ VAGY AZ:

-Kérdés vagy felelet: felelet
-Fehér vagy fekete: fehér
-Egyes vagy ötös: ötös
-Kicsik vagy nagyok: mindkettő
-Veni Sancte vagy Te Deum: Te Deum

OSZTÁLYZÁS:

(1-10 között, szigorúan) – az a fontossági pontokat mutatja

Tanított tárgy: matematika
SZIG: 8
Sport: 10
Politika: 2
Matek: 10
Foci: 10
Pingvin: 9
Szalagavató: 10

ÁLTALÁBAN A KEDVENCEKRŐL

Országa: Nagymagyarország
Városa: Eger
Étele: rántott karfiol
Itala: málnaszörp
Színe: barna
Állata: kiscica
Autója:
Könyve:
Költője: Pilinszky János
Filmje: Legyetek jók, ha tudtok
Könnyűzene:
Példaképe: Édesanyám
Hobbija: kirándulás, tájfutás
Mesefigura: Süsü
Színész:
Színésznő:
Sportoló:
Nagybetűs ÉLET:
Barátok a suliban: szerencsére sok van
Szerelem: Boldogság
Házasság: A család alapja
Válás: Remélem, soha nem fogom megtapasztalni.
Félelem:
Halál: kapu az örök életbe
Pénz: sosincs, de legalább nincs gond vele
Életelv: Ha Isten velem, ki ellenem.
Életcél: Szép, boldog család, jól végezzem a feladataimat
Osztályfőnökség: Örülök neki, de nagy kihívás. Remélem, jól helyt tudok állni.

Harc a 7.B osztályban

Ó, Páratlan Beethoven, segíts nekem,
Ennyi zenei stílust hogy lehet elviselni egy helyen?

Neves iskolánk szép épületében,
A második emeleti folyosó szegletében
Van a mi osztályunk, amelyik
Már három éve koptatja az iskola padjait.

Az osztályban pedig harminchét őrült gyerek
Úgy tűnik, megint harcra kerekedett.
S hogy miért csaptak fel a heves indulatok?
Ó, zene nagy mestere, ép ésszel fel sem foghatod!

Persze te azt sem tudhatod, mi a trendi: az EMO
A metál, a rock, és az egyéb zenének csúfolt förtelem, ó!
Hiszen a te korodban a muzsika nem az énekes
hajszínétől lett csodás,
Talán kellett hozzá valami más varázs.
Talán a muzsika lágy dallama,
És nem a gépzene otromba ritmusa….

Hát, akkor térjünk vissza a harc színhelyére,
Ahol a Tokió Hotel-rajongók kerülnek az élre:
Szelíd Alessa ma új pólóban virít,
És pólóján ki más lehetne, mint
BILL, a Tokió Hotel-es titán
Nála rondább fiút nem is találni tán.

Persze szelíd Alessa rajong érte,
Mint két ikertestvére:
Csapodár Vivi és Megfontolt Panni azonnal barátnőjük
mellett terem,
És kezdődhet a küzdelem
A Rockerek elszánt táborával,
Köztük Hebrencs Lucával.
Persze ő sincs egyedül:
Vigyori Dorka, Mindig-vidám Kinga, Dilis Orsi is
mellészegül.

De hogy el ne felejtsem, Nagy Ég!
Hisz ott vannak Nagyszájú Barbaráék!
A musical-imádók népes csapata,
Akik közt ott van „Rómeó és Júliá"-t hőn szerető
Kinga.

Bár a musical dallama lassan a lányok könyökén folyik ki,
Még sem érintett meg a pop-osok közül senkit.
Hiszen ott Shakira a sztár,
És ki vele rivalizál
Az csupán Christina Aguleria lehet!
Ezt vallja EMO Imola mellett
Szemérmetes Panna (tizenhárom éves bájaival), ki olyan
butuska,
Hogy ezeket esténként tényleg meghallgatja.

Hát így kezdődik nálunk a csata,
Bár szerencsére (nem csoda)
Verekedés helyett csak a szereplők szája nagy
De ha egy kicsit is résen vagy
Rájössz, senki sem figyel egymásra,
Mindenki csak a saját igazát kántálja.
Bár hajtépésig nem fajul az ütközet
A sértettség a szívekben tép nagy heget.

Ez okoz a fiúkban erős indulatot, hogy
Felemeljék a labdát a sarokban ott,
Mely most még észrevétlenül hever,
És amely nemsokára egy lányt fejbe ver.
Utána a következőt
És a csata végén a fiúk visszaszerzik az erőt.

Ekkor tárul a tanterem ajtaja,
És a kilincset a Szigorú Auer tanár úr tartja.
A szigorú tanár nem ismeri a kegyelmet,
Sorra vési be az intőket.

És aki az intőket kapja
Nem az acsarkodó lányok csapata!
Hanem szegény fiúkat veri a sors ostora,
Velük az élet olyan mostoha!
Pedig szegények csak a nyugalmukat védték,
Labdával fejbe dobni a lányokat nem is olyan nagy vétség!

Szívemben ekkor felcsendül a „Sors szimfónia"
A lányokéban pedig az „Örömóda"!
Hát így jutottál eszembe kedves Mester,
És fordultam hozzád tisztelettel.

Hogy együtt fejtsük meg ezt a rejtélyt,
Miért jelent a Tokió Hotel veszélyt!

(Mákos Tamás 7.b)

Osztályterem

Már a Villányi út végéről is lehet látni a nagy, sárga épületet: az iskolát. Falai boldogan virítanak, kapui hívogatóan nyílnak.

Néhány lépcső, és máris megtaláljuk a 7.b, a Szent Hedvig osztály termének bejáratát egy eldugott sarokban. Az ajtó mellett néha székek is állnak: ide menekülnek ugyanis azok az óra előtti magolók, akik nem bírják a zajt. De még mekkora zajt!

Ahogy belépünk, a pillantásunk a szemben lévő ablakra esik, ahol általában lányok szoktak üldögélni, és olyasmikről beszélgetni, amik titkosak, vagy éppen nem akarják, hogy mások meghallják. De szoktak itt tanulni is, ilyenkor még hallani is lehet néhány egyhangú definíciót, néhány bizonytalan évszámot, néhány reménytelen felsorolást. Mert hát ki titkolna ilyesmit? A tanulás nem titok! Azt lehet hangosan is mondani.

Amit meg utána lehet látni, az valószínűleg egy labda lesz, amit lehetetlen jellemezni, ugyanis gyorsasága miatt ilyenkor inkább arra fókuszálunk, hogy ügyesen elugorjunk az útjából.

Ha ez mégsem sikerül, nagy nevetést hallunk. Ez bizony a fiúk győzelmi röhögése. Sikerült eltalálni a fejem. Gratulálok.

Lássuk, mi van még? Van itt a zsonglőrlabdától a diabolón keresztül a yoyo-ig minden. Nagy itt az élet.

A falon pedig ez a lehangoló zöld szín. Mintha sosem látott volna olyan festőt, akinek volt ízlése.

Az ablakok előtt pirosas függöny virít. Leírhatatlanul passzol a rikító zöldhöz. Ezeket a függönyöket se sikerült még úgy elhúzni, hogy ne menjen a fény senkinek a szemébe, vagy, ha túl erőszakosan húzzák, ne szakadjon le. Nyilvánvaló tehát, hogy ezek a függönyök az épület leglustább függönyei.

Csinos azért így is, főleg, ha szépen besüt a nap. Ilyenkor a tanulók kedve is derűsebb. Elöl, a tanári asztalon, láthatunk egy szivacsot, ami kivételesen, megvan. Állandó helye nincs, már sokszor megtalálták a szekrényben, vagy a virágoscserépben. Krétát csak darabokban találhatunk, azokat is csak a földön. A hetes épp most szalad le még kettőért.

Az asztalon láthatunk még egy latin és egy kettészakadt matek dolgozatot, ez utóbbit még csúnyán meg is taposták. Állítólag ma is dolgozat vár a tanulókra, bár ezt többen cáfolják, mint állítják.

A falon, a magyar zászló mellett Szent Hedvig képe lóg. Ő az osztály védőszentje. Milyen jó tudni, hogy van valaki, aki vigyáz erre az osztályra!

Éry Franciska (7.b)

„Új tábla – új lambéria – új osztályfőnök”

A Merici Szent Angéla osztály (9.a) - ahogy eddig még nem láttuk őket

Jót fociztunk. Jól éreztük magunkat. Új táblát kaptunk. Új lambéria. Új osztályfőnök. Kaptunk pizzát.

A legeslegjobbak a matek órák voltak, mindig jó volt a hangulat, a legélvezetesebb óra.

„Az unalmas és megdöbbentően hasonlító napok tengerében kell valami, amibe az ember megkapaszkodhat. Egy verseny, egy játék, ami hihetetlenül egyszerű, mégis magával ragadó. Nem kell hozzá sok minden: 3 pénzérme, egy pad, egy tolltartó és két elkötelezett játékos. Ez a pénzfoci. Bárhol, bármikor lehet játszani. Szabályai a következők: a harmadik pénzérmét a másik kettő között átütve a kapuig juttatni. Még vannak részletek, de az nem fontos. A hangulat számít és a BL döntők varázsa.”

Nem egy hétköznapi osztály vagyunk, nem egyszerű szürke tagokkal és osztályfőnökkel. Sok egyéniség jár hozzánk, illetve csak azok.

„Az osztály szeret focizni, csak valahogy nem jön össze a gyűjtelem.”

„Az osztály olyan, mint egy szirmait bontó virág: még csak próbálkozik, de már jó úton halad.”

„Tök jó volt” ez az év. Végre van dekorációnk, végre kinyílt egy virág… a Szent Angéla kirándulás igazán jó volt. Az osztály végre közösségre hasonlít, nem „csürhére”. A lelkinap Péter atyával mindenképpen léleképítő volt. Ez volt az eddigi legjobb évünk.

„Órán a pad alatt nálunk nagyobb a nyüzsgés, mint „fölötte”: a képzelet határait felülmúló dolgok a XXI. század technikai fejlődésének termékeit felvonultató eszközökkel.”

A Lufi összehozta az évfolyamzenekart, amiben a legtöbben A-sok vagyunk. A keresztút és utána a cukrászda is nagyon jó volt. Már megismertük egymást, és jobban odafigyelünk a másik nehézségeire.

„Az unalmas és megdöbbentően hasonlító napok tengerében kell valami, amibe az ember megkapaszkodhat. Egy verseny, egy játék, ami hihetetlenül egyszerű, mégis magával ragadó. Nem kell hozzá sok minden: 3 pénzérme, egy pad, egy tolltartó és két elkötelezett játékos. Ez a pénzfoci. Bárhol, bármikor lehet játszani. Szabályai a következők: a harmadik pénzérmét a másik kettő között átütve a kapuig juttatni. Még vannak részletek, de az nem fontos. A hangulat számít és a BL döntők varázsa.”

Jók voltak a táborok. Összekovácsolódott az osztályközösség. Szebb lett az osztály, tisztábbak lettek a padok, és néha szemét sem volt. Finom palacsintát sütött a Tanárnő. Szervezettebbek voltak a dolgok.

Egész évben jól szórakoztunk, a tanulás mellett mindig volt idő egyéb tevékenységekre. Általában segítettünk egymásnak, ha tudtunk.

„Már jó pár osztályt túlélt. Tapasztalatai erőssé, szikárrá és kitartóvá tették. Mély lyukak és rések, amelyeket soha nem lehet már lemosni róla, nem úgy, mint a puskákat, amiket hetente egyszer vakartak le róla. Ő a Pad. Mindig más székkel szokott összejönni és sokszor fel is borítják. Mellette a falon lambéria, igencsak megtépázva. Mindig is nevetségesnek érezte a Pad ezt a hozzáállást. Belőle jobb falvédő lett volna. Hátul a sarokban a Kuka. Fekete sapkája már régóta nem tartozott hozzá. A Fedő már külön utakon járt. Általában a levegőben.”

„Olyan az osztály, mint egy raktár: sok minden van benne.”

Andris tornazsákja. Ez az a tárgy, amely az osztályteremben mindenütt előfordul, legyen ez a hely a kuka, vagy a tanári asztal fiókja, igaz, az utóbbi helyen kissé szűkösen fér el. Mindig eltűnik, majd néhány nap múlva előkerül a zöld Tic-Tac tornazsák…

„Kedves osztály!

Én mindig hűséges voltam hozzátok. Bármit csináltatok, én nem árultalak be senkinek. Én mindig némán hallgattam. Ott voltam veletek ősszel, télen és tavasszal is. Mert otthagytatok a faliújság felett. Egésze egyszerűen megfeledkeztetek rólam. Ez nem volt szép, mondhatom. De talán jobb is így. Jobb volt figyelni titeket, még úgy is, hogy ti nem gyakran vettetek tudomást rólam. Néha éreztem, hogy két kéz a magasba emel… és hirtelen azon vettem észre magam, hogy egy másik vállon csattanok. Felhasználtatok… verekedésre! Ez sem volt szép… Két fiú volt, tisztán emlékszem. Ezeket az incidenseket leszámítva nem sok közös élményünk volt. De meg kell mondjam, rendkívül jólesett, hogy nem száműztetek körötökből a karácsony végeztével. Örültem, hogy nem jutottam a karácsonyfadíszek sanyarú, hálátlan sorsára. Ott lógtam a faliújság felett, én, a karácsonyi boa, és sok mindent láttam. Figyeltelek, ahogy némelyikőtök elnyúlt a padon, és elengedett gyenge sóhajt. Mikor lopva az órára pillantottatok (amit egy mérleg mutatója helyettesített) vagy reggelente álmos arccal mormoltátok az imát. De tanúja voltam az élénk jókedvnek, a kitörő őrjöngéseknek. Csak akkor mentsen meg tőletek az Isten! – gondoltam, és remegve ismételgettem magamban: csak nehogy észrevegyenek! Ha a kezükbe kerülök, végem! De nem volt jogtalan a félelmem. Néhány barátom jól megjárta veletek. Például a lambéria. Szegényt csúnyán megtépáztátok az év során! Vagy a virágok! Hát, nem lettem volna a virágok helyében! De nehogy nekem azt higgyétek, én nem akarlak bántani titeket! Hiszen mindig hűséges voltam hozzátok! Összességében azért elég jó osztály vagytok. Jól érzem magam nálatok. Ha már itt tartunk, megragadom az alkalmat, és kérek tőletek valamit. A jóindulatotokon múlik az életem. Hadd maradjak nálatok, könyörgök! Ne száműzzetek egy sötét dobozba, mint az üveggömböket! Hadd maradjak még, legalább a következő karácsonyig!”

„Olyan az osztály, mint egy merész ötlet.”

„VERSSZERZŐ TALÁLMÁNYOK"
Merici Szent Angéla ifjaitól (9.a)

„Totus mundus agit histrionem…" – „Színház az egész világ és színész benne minden férfi és n . Fellép és lelép: s mindenkit sok szerep vár életében." (Shakespeare: Ahogy tetszik)

Idén tavasszal engedtünk a játéknak és a reneszánsz kornál tartva, a reneszánsz életérzést megidézve, Balassi Bálint b rébe bújtunk. Költöttünk és játszottunk. Játszottunk és költöttünk. Szerep a szerepben – az egyik arcunk…

Náray-Szabó Lívia

Kiben az Júlia kacérosságáról szól, mivel feltüzelte szivének irigységét, hasonlítván nagy erdei tüzhöz, mely parazsolja a gyenge hajtást

Júliám kacagva futott előre,
könnyeden dobálva csípejét
izzó parazsat szórt szerte-szét,
égő pecsétet minden férfi szívre.

Úgy, mint égő erdő tüze kavargott,
ha kacéran fúj tavaszi szél,
szeszélyesen, meggyújtva mi él:
gyenge hajtást, erős fát és bozótot.

Láttam mind: fiatal és érett ember,
kinek vágya én múzsám teste,
hitvány, piszkos népség mind leste!
Haljon meg, aki reá csak nézni mer!

Ittam haragom keserű cseppjeit,
nehogy összeessem énmagam,
erről-arról gyűrtem meg szavam,
ne kelljen bántanom Júliám lelkit.

Ad tán az Isten még annyi sok erőt,
bírnom szerelmét Júliának,
parazsát emésztő lángjának,
mert nem találnék még ily jó szeretőt!

BD

Mint a római istenek fénye régen,
Mint nádirigó a tündöklő égen,
Olybá tűnsz nékem te másik énem,
Hisz érted sóvárog minden génem.

Nem kell nekem a világ se már,
Szívem csak válaszodra vár,
Szenvedek, de küzdök, kár,
Hogy kedvenced mégis egy kalmár.

Gyere hát, kedvesem gyere hozzám,
Figyelj egyszer végre egy kicsit énrám,
Felejtsd el a kalmárt, drága ibolyám,
Pusztuljon el most, ahol van Sir Ádám.

Megvan, igen, itt a megoldás,
Isteni szikra jött, nem kell árulás
Párbajra hívom őt, azt az ádázt,
És Isten majd dönt, kié az áldás.

De drágám, kérlek, ne tedd ezt vélem,
Kezedre vágyom, őszintén kérem,
De miért nem viszonzod, tényleg nem értem,
Elpusztulok, ha tovább is így bánsz vélem.

Nem tudod, de így van, kezedben a jövőm,
Te döntöd el milyen s miként lesz jövendőm.
Oly drága vagy nékem, mint minden ősöm,
Elhagyom én őket, csak légy a leendőm.

Búcsúzom most tőled, te szívemnek vágya,
Gondolkozz el kicsit, ne légy olyan fránya,
Megölöm szerelmed, megölöm még máma,
S enyém leszel végre, te szívemnek drága.

PA

Ó én kedves rózsám, dallamos galambom
Te vagy legcsodásabb ki él, én azt mondom
Jelenléted által világosabb napom
Kitisztul minden hol sötétlett a korom.

Kitisztul minden, de nincs fényesebb nálad,
Bárhol jársz-kelsz éppen elszáll bú s a bánat.
Ki csak meglát téged mondja fűnek-fának,
Ilyen szépség öröm széles e világnak.

Ilyen szépség öröm, szívem majd elalél,
Hisz gyönyörűbb vagy te bármely istennőnél.
Kék szemed ragyogóbb hegyi tenger-szemnél,
S eszeddel megleped ki ostobának vél.

Eszeddel megleped, vág mint a borotva
Ezeken túl férfi nem is kívánhatna.
Lelkemnek te lészel minden boldogsága,
Szerelmem, álmaim legszebb látomása.

Szerelmem, ha ajkaid szólásra nyitád,
Öböl hullámihoz hasonló leginkább.
Hatása emberre s állatra egyaránt,
Nyugalom és béke, szellemi gazdagság.

Nyugalom s béke számomra akkor lesznek,
Midőn kérőiddel megküzdhetek érted.
Ha én szép szerelmem nem élhetek véled,
Nincsen célja nékem evilági létnek.

CA

Tudom hozzád nem méltó
Semmilyen papír, se toll
Tudom neked nincs oly szó
Mely elég csengőn dalol
Tudom hős vagy, szép, nemes
Nincs hozzád fogható
Tudom így vagy tökéletes
Te vagy minden, ami jó.

De tudom a sarokban
Otthon, egyedül
Reszketsz hogy arcodra
Majdan ránc kerül
Tudom hogy titokban
Kétségek hada öl
Hogy gond, keserv, bánat
Mind élve nyársal föl.

Elhiszed hogy valaki
Még így is szeret?
Hogy gyöngéden, áhítattal
Ejti ki neved
Hogy gyengén és esendőn
Így kellesz neki
Mert ez vagy te, ember
S ő ezt szereti.

SzF

Hiszed, hogy egy nap
Százszor meghalunk,
S minden halálra
Százszor feltámadunk?
Hiszed, hogy aki
Megölte lelkedet
Majd támaszt benned
Egy új, szebb életet?

Érte éledsz újjá,
Érte kelsz fel reggel,
Cinkostársak vagytok
Az örök szerelemmel
Egymás gyilkosai,
Durvák, kegyetlenek,
Halál után élni,
Ha mersz én is merek!

NA

Ez az élet nem kell már nekem,
Búban, egyedül élem életem,
Nélküled keserves létem,
Érted sajog a lelkem.

Életem egyetlen vigasza,
És mindenemnek mozgatója,
Távolléted szívemet kínozza,
Könyörülj rajtam, ó Madonna.

De fény gyúl fáradt szívemben,
Megcsillan a remény szememben,
Mert látom hajódat a tengeren,
Visszatérsz hozzám, ó szerelemem.

ML

Közös múlt, közös élet,
Ezt vágyom, ettől félek
Néha egész hihetetlen
Néha hiszem, elérhetem!

Most te vagy és én vagyok
De együtt leszünk boldogok!
Magamat adom neked
De te vajon értékeled?

Ez nem pillanatnyi szeszély,
Hanem tiszta érzés és mély
Mit gondolsz, tudnál szeretni,
S gyarlóságaim elnézni?

MCsA

Mint ahogy az örvénylő folyó medrében kanyarog,
Bennem ez az érzés oly régóta kavarog.
S ahogy e víz a nagy tengerbe ér,
Lelkem megnyugszik, ha hozzád elér.

Ezidáig vándor voltam,
Csak bolyongtam, hánykolódtam.
S aztán, mint egy égi csoda,
Úgy szöktél az álmaimba.

Dalol a Nap, zenél a Hold,
Míg te itt vagy, nincsen több gond.
Hát gyere és légy az enyém!
Ezt a csodát úgy vártam én.

MO

Édes világnak szépséges rózsája
Hosszú nappaloknak fénylő éjszakája
Rövid életemnek egyetlen bástyája.

Nézlek téged s belefájdul a szemem
Elvette eszem ez a nagy szerelem
Csak utánad epekedem.

Hozzád semmi sem fogható
Szerelmem el nem múlandó
De nem vagyok más csak egy álmodozó.

GL

A világ változásáról, melyet szerelme okozott

Mit nekem világ, boldog percek,
Ha Te épp akkor nem vagy velem,
Szemedbe nézek: s szívem nevet,
Lelkem gyűlölettől mentes.

Változott a világ, mióta te itt vagy,
A változás énbennem is nagy,
De sem könyörgés, sem ima
Nincs mi téged énhozzám húzna.

Életem napja, világíts mindig,
S én nem leszek majd irigy,
Ha a dicsőséges Nap is rád tekint,
Mert szépséged messze hírlik.

Leborulok előtted mostan,
De kérlek, mondd meg hogyan
Ne szeretnék beléd nyomban,
Ha megpillantalak ottan!

A szerelem nagy úr felettünk,
Irányítja minden percünk,
De a nyilak ellen nem tehetünk,
S szívünkbe a fájdalom beleüt.

VV

„Olyan az osztály, mint egy tenger: néha háborog, néha csendes."

Nap sugara elenyészik,
Éjjel a nappalt elemészti,
Kihúny a Nap sugára is este,
Megáll ekkor Héliosz szekere.

Ám ha pirkad a hajnal,
S a kakas is köszön a dallal,
Az új nap is felragyog,
Mert szívemben a Te arcod ragyog.

Látlak, de szemed szép fenségét,
Mint óceánok végtelenségét,
Vagy csillagait a fényes égnek
Bámulva ésszel fel nem érem.

Pillantásod mohón mindig lesem,
Mosolyod édes ambrózia nekem,
Ha pedig ott lehetek közeledben,
Szívem elég szerelmedben.

PG

Szívemből szeretlek,
Egyetlen virágom, a
Remény csak Te vagy
Ezen a világon.

Talán majd megtudod
Lelkem szeretetét, csak olvasd
El eme versem minden
Kezdőbetűjét.

KG

Nélküled életem oly sivár,
Mint a pusztában álló Marosi-vár.
Te vagy lelkem vidámsága,
Éjjeleim kívánsága.

Szerelmem mámoros világa,
Mint mandulafa csodás virága.
Bár feltámadna találkozásunk reménye,
S ragyoghatna szerelmünk igaz fénye.

Ismerem szerelmed más iránt,
De szívem mást még nem kívánt.
Így bánat leple hull rám,
S versem néked ajánlám.

PB

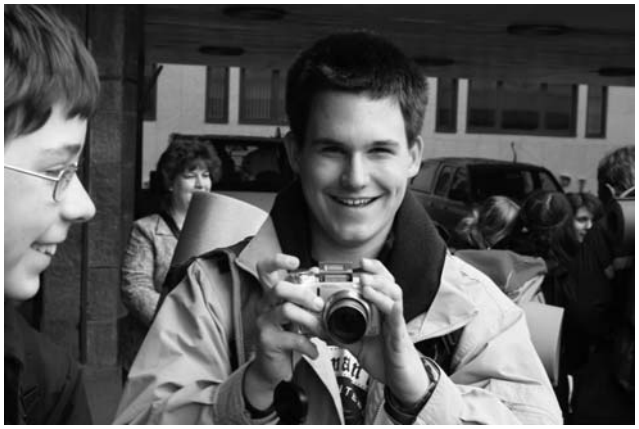
Szemeid ragyogása
Feledteti gondjaim,
Piros ajkad puhasága
Feloldja a terheim.

Szívem szerelme,
Egyetlen gondolatom,
Feléd szállna, ha lehetne
Minden egyéb sóhajom.

Drága szépség,
Gyönyörű tünemény,
Csodás reménység,
Rólad szól e költemény.

SM

Manöver

Egyszer régen, még úgy a kilencedik osztály környékén megtörtént, hogy midőn egy kósza papírrepülő szálla az osztály ablakából bátran, nemes leszállópálya adatott: egy ablak az első emeleten, pont ott, ahol az igazgatói íróasztal kikandikált, és bőszen szemlélhette a panorámát, hát egyszer csak azt látta, hogy egy papírrepülő szálla felé és köt ki a párkányon. Nosza, gyorsan el kell tüntetni, gondolta, de mivel nem tudott mozogni, kénytelen volt ülve tüntetni a tűrhetetlen helyzet ellen. De nem kellett megveszekedetten sokat várni, hiszen feltűnt a színen a titkár néni.

– Nocsak, egy papírrepülő – majd megbánja gyorsan, ki ide belő! – és távozva a zsákmánnyal bejárta a fél iskolát, csakhogy megtalálja igazgatóját. Az igazgató – harapofogószerűen megszemlélve jól – komoran, de derűsen elmosolyodott azon a dolgon, hogy vajon mit fog tenni azzal a jó sors helyett balsorssal üldözött emberrel, aki ide bedobta a repülőt. Bűnjelet is talált: széthajtogatta a szárny-darabkát, nohát, mit lát? Péterffy Kristóf, 9.a! Merthogy e jeles tanuló által megírt matematikadolgozat volt a repülés tárgya, ez szökött le a negyedikről az irodába. Tehát igazgató urunk sebesen sietett fel a negyedikre, a 9.a-ba, hogy ez a nem mindennapi dolog ne vesszen kárba. Az osztály rögtön vigyázzban – nem mindennapi dolog az igazgató látogatása; a meglepetés pedig akkor ért csúcsára, mikor az osztály megtudta, ki a kedvezményezett, kit a legfőbb direktor így keres. „Péterffy Kristóf, 9.a!" Néma csend várta Kristófot, köznapi nevén Pékát, hogy lépjen elő. Arcán nem meglepő, nem történt semmi, hiszen igen hirtelen volt a dolog, és senki nem tudta, miért e szeszély. Tehát Péká előlép.

– Magáé ez a dolgozat? – mutatja az igazgató úr a lapot.

– Igen, uram! – cseng a felelet, tehát bevégeztetett. A megtorlás nem marad el.

– Forduljon meg! – utasítja. Péká farkasszemet néz a többiekkel. – Hajoljon le. (...)

Péká sehogy sem értette az egészet, hiszen ő nem repítette ki a matekdogáját. Bárhogy is fókuszált rá emlékezetében, ő tudta, hogy biztos nem tett ilyet. Ezen állás miatt Péká az igazgató után ment, hogy megmondja, ő ártatlan. Az csak bólogatott, majd azt mondta:

– Ez az eset még egyszer meg ne történjen. VILÁGOS?

– Igen, világos! – felelt Péká, majd elinalt. Agyában viszont tovább jártak a kerekek. Ki lehetett e gyilkos ember, ki a negyedikről betalált? Csakhamar tettes találtatott: Gerike, ki gyorsan futhatott, hiszen mögötte Péka, ki adós néki. Így történetemet befejezvén, leszögezném: minden úgy történt, ahogy egy mesében kellett: a bűnös meglett, az ártatlan szenvedett – de végül mindenki nevetett.

SM9a

„Az osztály olyan, mint egy alma: néha savanyú, néha édes."

„Az osztály olyan, mint egy vándorló germán törzs. Nyughatatlan. Nyomában gyakran káosz és pusztulás marad."

Találkozások

A hetvenedik érettségi találkozónkat idén, május 17-én tartottuk. Első gondolatunkat, „gratias agamus Tibi, pro septuaginta annis" az összehívónkon kifejeztük. Szokásunkhoz híven misével kezdtük, melyet két osztálytárs, Kerekes Károly és Hevenessy János koncelebrált. Utána lementünk a cserkészotthonba, ahol az iskola vezetősége által barátiassá varázsolt terített asztal várt bennünket. Csak növelte a hangulat bensőségét, hogy az igazgató úr és a helyettes igazgatónő, mint régi ismerősök, idén szintén közénk jöttek.

A mi osztályunk volt az első, amelyik már az új épületben kezdett 1929. szeptemberében, 71 fős létszámmal az akkor friss diplomás Palos Bernandin osztáiyfőnöksége alatt. 1937-ben hatvanan érettségiztünk, és akkor Zádor István volt az osztályfőnökünk A hetvenedik érettségi találkozónkon heten vettünk részt, ami több mint tíz százalék, de ha hozzávesszük hogy betegség, meg külföldön élés miatt öten megvannak ugyan, de jönni nem tudtak, az már 20 százalék. Utóbbiak közül egyiket, aki a telefonig még elmegy, fölhívtuk, legalább dróton át ő is köztünk volt.

Már a száraz statisztikai adatok alapján is a minimum, hogy „gratias agamus…"

Ilyenkor mindenkiben titkolt vágy ébredezik, hogy valamilyen márványba vésendő konzseniális mondatot verejtékezzen ki magából, essenek hasra az utódok az öregség ekkora bölcsességének láttán, holott a valóság ennél részben prózaibb (a fele süket mint az ágyú,) részben emellett ugyanakkor valamilyen pótolhatatlan, mélységesen mély melegséggel teli szeretetet vált ki az egymás látása (már aki lát?!). A stílus egyszerre kamaszos lesz, mint amikor még együtt voltunk: „ hülye vagy" , „hülyeséget mondasz", „nem sül le a bőr a p…ról ilyen klasszul kinézni" stb., hogy tovább ne részletezzem. Az bizonyos, hogy hacsak átmenetileg is, de mozgékonyabbak, hangosabbak lettünk, aminek nemcsak a másik (avagy az én) hallászcsökkenésem az oka.

Az említett osztálylétszám hallatán a mai tanárok egyszerűen összeesnek, kételkednek, nem említve azon „ paidagógiai" dogmákat, melyek szerint ez már önmagában szörnyűség, hogy egyéb léleknyomorító, tudás átadási konzekvenciáról ne is szóljunk. Nem illik laikusként ebbe belekotnyeleskedni, de így 70 év távlatából nyugodt szívvel közölhetjük, hogy még most is eligazodunk a latin szövegen, és nem egy olyan fizikai, matematikai, kémiai , avagy geográfiai fogalom ismert előttünk, (hacsak sclerosis esete fönn nem forog?) mely unokáink előtt nem. Hogy hogyan és mint csinálták tanáraink, nem tudom, de arra emlékszünk és ilyen osztálytalálkozókon föl is emlegetjük, hogy például Hadarits tanár úr (később Vendel apátúr) egy fizika órán ¬¬kétszer is tartott „lófuttatást" (az egész osztályt villámkérdésekkel lefeleltette).Tudom, sok minden miatt összehasonlíthatatlanok a dolgok, sapienti sat…

Mi is ballagtunk, az utolsó tanítási napon a körtéri szent Imre szobornál gyűltünk össze, onnan indultunk libasorban, egy szál gyöngyvirággal kabátunk gomblyukában. Be az Osztályba, a fekete falitáblát a rajzolni tudók krétával csodálatos motívumokkal rajzolták teli, azután ugyancsak libasorban, végig a folyosókon, a többi osztályterembe bekopogás után bementünk, és az utánunk érettségizettek által meglehetősen leszólt „Ballag már a vén diák…" folyamatos éneklése mellett bejártuk az egész épületet. Hetven évvel ezelőtt!

Ma, persze az igazgató úr a félemeletről liften vitt le bennünket a földszintre. Tudom , tudjuk, minden osztálynak vannak –voltak- különböző sikereket elért, befutott nevezetes tagjai, így nálunk is. Úgy tudom, hogy az érettségi találkozókon, már ami a ciszterci alma matert illeti, ezek a kitüntetettek majd mindegyike ha szóhoz került hallatlan szerénységgel, majd' hogy pironkodva említette „zsarzsiját". Nem mind, csak a többség. De ez soha nem is volt téma, mert a Kossuth-díjas, a nemzetközi delegált stb. ilyenkor jobban örült a többi viszontlátásának, a múlt visszavarázsolt pillanatának, mint a hívságnak.

Van itt –öregedvén- azonban valami más is. Ezeket a sikereket, szerénységeket egyrészt viszonylag természetesnek éreztük, ugyanakkor –még aktív korunk osztálytalálkozóin is- a múlt, a múlandóság valamilyen láthatatlan hangulata lengte körül –perfectum! De nem így a fizikai és a lelki erő, amely külsőben látható, és az 50, 60, és most nálunk a 70. évi találkozónkon is konkrét megfoghatósággal itt van a jelenben -praesens! Közülünk az egyik, méghozzá a nálunk két évvel idősebb, mert ő hat elemi után kezdte a gimnáziumot, azt mondta a múltkor: „Mielőtt főgyöttem, lekaszáátam a kiskertben a füvet" most meg: „No igyatok, egy kis saját termésű…" Ittunk! Erre: „Jaó, jövőre kishordóval hozok.."

Ez az egészséges optimizmus. Adja a Jóisten, no meg hogy legyenek akik a hetvenegyediken isszák is.

Dr. Balogh Endre é.: '37

Riport Perdy-Fazakas Brigittével, aki itt végezte gyakorló tanítását

Tanárnő ide járt iskolába. Nem volt furcsa ezután itt tanítani?

Valamilyen szinten furcsa volt, de már öt év eltelt azóta, hogy leérettségiztem. Biztonságot adott az, hogy ismert terepen mozoghattam. Külön kell választani azt, hogy akkor a gimnázium diákja voltam, most pedig már a tanárjelöltként vagyok itt.

Hogyan emlékszik a Tanárnő az itt töltött időre? Jó osztálya volt?

Nagyon jó osztályunk és felejthetetlen négy esztendőnk volt. Sokat jelentett nekünk. Valamennyiünknek meghatározó volt az az idő, teljesen nem széledtünk szét azóta sem, tartjuk a hagyományainkat is. A tanárok emberileg sokat nyújtottak nekünk. Thúróczy Tanárnő mindig a „3 H"-t emlegette: hit, humor és hűség. Mostanában értettem meg, hogy ez miért is fontos. Ezt köszönöm neki.

Miért pont a mi osztályunkat választotta? (8c)

Mindenképpen kisebbeket szerettem volna tanítani, a diákszínpados ismeretségeim miatt. Úgy gondolom jó választás volt. Ez a két hónap veletek számomra meghatározó, hiszen az ember az első „osztályát" nem felejti el, főleg ha annyi jó emlék köti hozzá, mint hozzátok.

Hogyan került a Diákszínpadba?

Kilencedikben felvételiztem, de akkor csak annyit mondtak, hogy majd egyszer…Az egyetemen drámapedagógiát tanultam, amihez rendezőtanári ismeretekre is szükség volt. Éppen a Kávéház ment a Diákszínpadon és eljöttem, hogy megnézzem a főpróbákat. Nagyon jól éreztem magam. Szeptemberben Erdélybe mentem velük, mint kísérő tanár. A Vízkeresztben rendezőasszisztens voltam, az Ibolyában beugrottam, a Cinnába úgyszintén. Majd szerepeltem a Mi kis városunkban, a Hazugban pedig rendezőasszisztens voltam. Fontos a Diákszínpad, mert érték és egyedi. Nem kis munka az, amit Lukácsi Tanár Úr véghez visz a diákokkal. Jó pár diákot láttam már az évek folyamán átalakulni, csiszolódni, emberré válni. Nagy kihívás számukra a színpadon állni és az egész iskola előtt szerepelni. Van köztük olyan, aki a színpadnak köszönheti, hogy már nem lámpalázas és még sorolni lehet, hogy miért fontos a Diákszínpad és Lukácsi Tanár Úr tanítása…

Miért lett tanár?

Általános iskolás koromban matek-német tanár akartam lenni, mert nagyon szerettem az osztályfőnökömet, aki ezeket a tárgyakat tanította; de ez még Erdélyben volt. Aztán csak a német maradt és jött hozzá a színészet is. Most, az elmúlt 2 hónapban szilárdult meg bennem, hogy mennyire jó tanítani, és szeretem is csinálni. Mellette, remélem a színészet is kiteljesedik az életemben.

Milyen tapasztalatai vannak?

Pozitív tapasztalataim vannak. Nehéz a diákok tempójához alkalmazkodni, sokszor túl lassú volt számomra a tempótok, de ti is alkalmazkodtatok és én is. Az én hitvallásom szerint a tanári pálya nem csak azt jelenti, hogy ismereteket adjunk át, hanem az emberi oldala is éppoly fontos, a párbeszéd a tanár és a diák között, az hogy egyenlő feleknek kell tekinteni a diákokat. Mert enélkül halott minden erőfeszítés. A tanár is hibázhat, ezt be kell ismerni, és ki kell javítani ezeket. A diákokkal együtt lehet működni kellő távolságtartással. És ne várjunk el olyat tőlük, amit mi sem teljesítünk. Köszönöm nektek a visszajelzéseket. Nagy öröm volt olvasni az értékeléseteket. És szerintem ez is fontos, hogy ne csak a tanár értékelje a diákokat, hanem fordítva is, mert nagyon jól felmérik a diákok a helyzetet.

Mit jelent kistanárnak lenni?

20 óra alatt kell bebizonyítania az embernek, hogy „tanár lett", és hogy alkalmas a tanári pályára. Egy ideig hospitálni kell , ez azt jelenti, hogy órákot kell látogatni, jegyzetelni, hogy melyik tanár milyen módszerrel tanít, és ebből profitálni. Aztán következik maga a tanítás. A vezető tanár elmondja, hogy eddig mit tanult az osztály, mi a következő lecke, megbeszéljük, hogy mit kell megtanítanom. Ezek után óravázlatot kell készíteni minden egyes órára. A vezető tanár irányítja és felügyeli a munkát. Az egyetem felé mindent pontosan dokumentálni kellett és portfolió formjában leadni. A gyakorló tanítás csúcspontja a vizsgatanítás, amikor a vezető tanáron kívül elvileg jelen van az egyetemről egy tanár, az igazgató és más tanárok is.

Az órákon szó volt két versről, ami nem volt benne a könyvben. Miért tartotta őket fontosnak a tanárnő?

Egyrészt azért, mert a két vershez tartozó feladat jó bevezetője egy nyelvtani jelenségnek (zu+Infinitiv), másrészt fontosnak tartom, hogy a német kultúrával, irodalommal is megismerkedjenek a diákok. Mindkét vers a hársfáról szól, azzal a különbséggel, hogy közben 170 év telt el, a világ megváltozott. A hársfa árnyékában már nem lehet rátalálni a csendre, a nyugalomra, hanem kocsik parkolnak alatta, nagy a forgalom és a fa szépen lassan kipusztul. Harmadrészt pedig mindkét verset megzenésítették. A régebbi verset, amelyet Wilhelm Müller írt, Schubert zenésítette meg, aki kortársa volt. Így Schubertről is esett szó az órákon. Szorgalmi feladatként lehetett rajzot készíteni a két versről. Három értékes rajz készült el. Ezért úgy gondolom érdemes ezeket a munkákat megmutatni a Pingvinben.

Mik a tervei a jövőre nézve?

Tanítani szeretnék.

Köszönjük az órákat, nagyon nagyon jók voltak.

Akiről beszélnek

„Hozzánk járt. Nagy csodabogár volt, az biztos. Egészen kiváló tanuló volt, leny göz en zongorázott."
Párdányi Miklós

Almássyné Mudri Mária
„Hallottam iskolai hangversenyeken. Amellett, hogy játszott valamit, mindig volt egy improvizációs blokk is, amely leny göz volt és igényes."

„Tanítottam történelemb l, mert – bár magántanuló volt, s Amerikától Japánig koncertezett év közben – amikor Budapesten volt, mindig bejárt az órákra."
Gianone András

A Békefi teremben áll a levegő. Hőség van. Az egész napi rohanás után a várakozás izgatott percei. A fények elsötétülnek, s ekkor megszólal a zene. Valami klasszikus, talán Mozart? Vagy Haydn? Fülbemászó, de biztos vagyok benne, hogy még sosem hallottam. A kérdések elhalkulnak, az izmok ellazulnak. A Goldoni darabban élek, a XVIII. századi Velencében.

A szünetben gratulálok a nagyszerű rendezéshez, Lukácsi Huba tanár úrnak. „Pannikám, engedd meg, hogy bemutassam a darab zeneszerzőjét!"

Magas, vékony, mellig ér a lába. Keze „lehajló nyírfaág" – billentyűkre termett érzékeny ujjak. Egyszerű és végtelenül szerény. Bemutatkozik:

Holics László

Ünnepélyes pillanat. Elhalmozom kérdésekkel, s ő a zeneszerzés legbensőbb műhelytitkaiba avat be. Hihetetlen száguldás a stílusok és a technika világában.

A két felvonás közti beszélgetést június 11-én folytatjuk a Villányi úti vendéglő teraszán.

Élő gépzene?

Ha jól értem, kényelmesebb zenét szerezni, ha megveszel egy csomagot, amelyben minden hangszer minden hangja élőben megvan, s persze a drága zenekari próbák és stúdiófelvétel költségeivel sem kell számolni.

Igen. Ezt számítógépes szintézisnek hívják. Lehet kapni olyan csomagokat, amely egy igazi szimfonikus zenekar hangjait tartalmazza, külön-külön felvéve. Minőségüktől függően áruk az ingyenestől a félmillió forintos nagyságrendig terjed. Minden hangszernek ill. főbb hangszercsoportnak külön-külön felveszik a hangját mikrofonnal, pl. egy fuvola fúj egy C-t, majd egy Cisz-t, majd egy D-t, és így tovább, és ezt elmentik egy fájlba. Szintézis során a számítógép ezekből a hangmintákból állítja össze a mű „megszólaltatását".

Ez tehát nem gépzene, hanem élő hangok számítógéppel összeállítva.

Így van. Az igazi gépzenét ezzel ellentétben matematikai algoritmusokkal állítják elő – ezért természetesen nem adhatják vissza például egy oboa gazdag hangszínét.

A szintetizátorok is csak gépzenét tudnak?

Nem feltétlen. Általában élő hanganyag van elmentve bennük, de a tárhely korlátai miatt egy-egy hangból csak kb. fél másodpercnyi áll rendelkezésre. Ezért hallatszik főleg a kitartott hangoknál az a jellegzetes vibrálás: /ouououou/, hiszen az a fél másodperc sem homogén, s egymás után sokszor lejátszva zavaró a lüktető hatás.

A te csomagodban biztosan hosszabb hangfelvételek vannak…

és egy kitűnő számítógépes program. Először is: a digitális zongorán bebillentyűzöm az egyes szólamokat, s a számítógép megjegyzi, hogy melyik hangot melyik pillanatban, milyen erősséggel ütöttem meg, s milyen hosszan tartottam. E mögé rendeli a meglévő „élő" hangszínkészletből a hangokat. Konkrétan ez a szintetizációs program egyszerre 128 különböző hangot tud megszólaltatni.

Ezt kihasználtad?

Nem is olyan nehéz túllépni, mert amikor sűrűn egymás után sok olyan hangot szólaltatunk meg, amelynek hosszú a kicsengése, akkor olyan helyzet áll elő, hogy egyszerre sok szólam sok hangját, plusz az előzőek kicsengéseit kell megszólaltatni, s ez leterheli a kapacitást.

Ki lehet azért cselezni a rendszert, mert egy ilyen 128-as polifóniát át lehet játszani .wav formátumba (ez olyan mint az audio CD) és ennek a visszajátszása szinte semmi kapacitást nem foglal le, s ehhez újabb 128-as polifóniát lehet hozzájátszani.

Mi teszi mégis ilyen élővé a Goldoni darabhoz írt zene hangzását?

Amikor elkészült A hazug zenéje, megkértem egy hegedűművész barátomat, Bánfalvi Zoltánt, hogy a zenekar elsőhegedű szólamát játssza el élőben egymás után háromszor. Utólag ezt a három példányt időben egymásra helyeztem, s így most olyan hatást kelt, mintha három igazi hegedűs egyszerre játszana. Így a hangzás élőbbé, rugalmasabbá és természetesebbé vált.

ZONGOR-KOMPON-ISTA

Zongoraművész és tanár diplomát szereztél a Zeneakadémián. Tanultál zeneszerzést is?

Egyáltalán nem.

Hogyan lettél a darab zeneszerzője?

Lukácsi tanár úr hallott olyan [irodalmi esteken játszani, ahol átvezető és aláfestő zenét zongoráztam. Részben általam előre megkomponált zenét játszottam, részben helyben improvizáltam. A tanár úr felkért, hogy írjak aláfestő zenét a komédiához. Az első pillanatban nagyon megörültem a felkérésnek. A zongorázásnál a zeneszerzést egy fokkal izgalmasabbnak tartom, mert itt nem csak a megformálás a feladat, hanem a semmiből kell valamit teremteni.

Hogy fogtál neki a feladatnak?
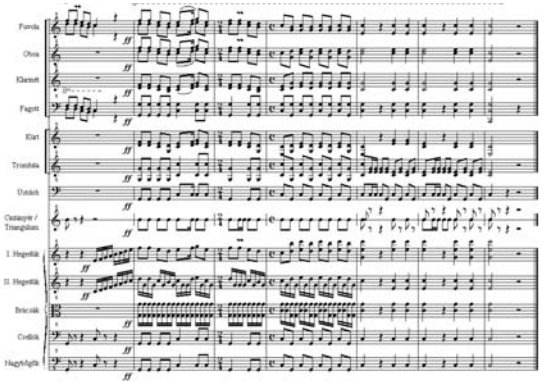
Két-három alkalommal találkoztunk Lukácsi tanár úrral. Ő eldöntötte, hol legyenek az átvezető zenék, milyen legyen a hangulatuk. Sokszor egymást befolyásolva alakult, s kristályosodott ki, hogy mi a teendő. Természetesen végignéztem egy komplett próbát. Emellett tudtam, hogy Goldoni a XVIII. században élt, s így rögtön a zenei kortársaira gondoltam, elsősorban Mozartra.
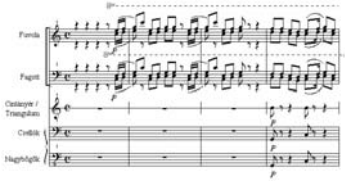
A végeredmény egy fantasztikusan korhű, hangulatos zene. Jól hallottam, hogy a végefelé megszólalt egy fúgaszerűség? Ez kicsit korábbi, Bach-os hatást keltett.

Igen, írtam egy barokkos fugato-t is, de XX. századias csipkelődéssel. Ez festi le a hazug figuráját, akinek eleganciája az előbbi, gátlástalansága az utóbbi korszakra jellemző.

Ha jól tudom, eredetileg a darabhoz nincs zenei aláfestés, csak egy szerenád, melynek megzenésítése igazi összmunka volt.

Szalay József tanár úr, a darab díszlettervezője írt egy szerenádot, s saját előadásában, gitárkisérettel felvette, s MP3-ban elküldte nekem. Lukácsi tanár úr kérte, hallgassam meg, s amennyiben elfogadom, legyen ez a dallam. Nagyszerű zene volt: egyrészt stílusos, másrészt nagyon fülbemászó. A végső többszólamú változatot maga Lukácsi tanár úr készítette el, s egészítette ki a gitárszólamokat. Én pedig, ahogy felismerhetted, a darab különböző részeiben feldolgoztam a melódiát. Így a szerenád-dallam az előadás egyik „főtémájává" vált, mely végül a finálében mozarti köntösben jelenik meg, mintha egy Mozart opera befejezését hallanánk.

IGAZI ÖSSZJÁTÉK

Élvezted a közös munkát?

Ez a feladat életem legkedvesebb zenei feladata volt. Rendkívül élveztem a próbákat és az előadást is. Ötször láttam, de nem tudtam megunni, mert mindig volt valami friss, amit bele tudtak vinni a színészek. Volt egy nagy élményem: Egyik előadás alkalmával épp a bejáratnál voltam, amikor a főszereplő, Gál Tibor, aki a színpadon a lehető legpofátlanabb és leggátlástalanabb alakot játszotta, a szerepe szerint a közönség között kiment a teremből, s közvetlenül mellettem haladt el. Amikor a szemébe néztem, akkor egy szerény és kiegyensúlyozott ember tekintetét láttam.

Mikor láthatunk, hallhatunk újra?

November 12-én délután 6-tól lesz önálló zongoraestem a Rádió Márványtermében Kodály Zoltán emlékére, melyre mindenkit szeretettel várok.

És itt az iskolában?

Lukácsi tanár úrral vannak közös terveink a jövőre vonatkozóan.

Ezt örömmel hallom.

Köszönöm a beszélgetést.

Gaál Anna

Osztályhonlap pályázat
Mi történt a meghirdetés óta?

Hirdettünk valamikor ezen a hasábokon egy osztályhonlap pályázatot egy lehetőséggel párosítva, tudniillik, hogy az iskola ad technikai feltételeket, az osztályokban pedig a vállalkozó szelleműek készíthetnek honlapot. Elég sokan jelentkeztek is az osztályokból, hogy kérnek tárhelyet, ők kaptak is. A https://feltoltes.szig.hu címen láthatóak, hogy kik kértek. Ezen kívül több munkaközösség is aktívan használja az eredetileg osztályok számára létrehozott tárterületet, mert itt könnyen tudtak holnapot kérni. Nem mellékes gyümölcsei az osztályhonlap-projektnek ezek a munkaközösségi oldalak. Amely osztályok jelen pillanatban felhasználták a kért területet: Szent Miklós osztály (12.b) és a Néri Szent Fülöp osztály (8.b). Csak ketten? Gondolhatná valaki ebből, hogy kudarc volna ez az egész osztályhonlap projekt. Ez korántsincs így. A projekt után és annak segítségével létrejött a http://foto.szig.hu oldal, ahol minden osztálynak külön albuma van, melyet rugalmasan fel tud használni képek vagy bármilyen fájlok közzétételéhez. Csoda, ha nem feltétlen akar mindenki bajlódni saját honlappal? Túlontúl jó lett a foto.szig.hu . Azért egy közös fotómegosztó oldal nem képes pótolni az osztály életéről szóló weboldalt, így természetesen készült díjazni való munka az egyedi honlapok között! A Szent Miklós osztály weboldala, melyet Héjj Kristóf készít, elsősorban nekem a tartalmával, annak aktualitásával hívta fel magára a figyelmet. A híreknél, amikor ezt a cikket írom éppen június 11-én, ott olvasható, hogy június 18-21-én érettségi. Bár ennek nem tudom, mekkora a hírértéke egy végzős gimisnek. Sosem lehet tudni...

Az osztályképek alatt végig lehet követni az osztály komolyodását, mivel dátum szerinti növekvő sorrendben kerültek fel.

Van az osztály tagjai számára rendszeresített fórum és címlista, van mindenki számára elérhető aranyköpés gyűjtemény. Nekem jó volt beleolvasni, voltak közös tanáraim ezzel az osztállyal éppen, de azért önmagában is megállja a helyét a legtöbb. Felkerültek az elmúlt négy év írásai is, szintén jó olvasmány.

Itt csak a tartalomról szóltam, pedig a formával sincs baj, sőt.

Ez viszont egy végzős osztály, valakinek muszáj lesz az itt maradók közül készítenie egy legalább ilyen színvonalút! A lecke fel van adva. Itt van például a nyári szünet honlapkészítésre.

Novák Áron
aron@novaak.net

A modellezök világa

Mindig csodálattal néztem a repülőgép modelleket, ezért nagyon megörültem, mikor megtudtam, hogy Horváth György tanár úr a gimiben modellező-szakkört tart. Az idén kedden és pénteken 3-tól kezdtük a munkát.

Legelőször csúzlit készítettem. No, nem kell semmi rosszra gondolni, ez a repülő neve. A világ legegyszerűbb modellje, állítólag. Persze, ha valaki precízen dolgozik, beletelik egy kis időbe, míg elkészül.

Utána egyre bonyolultabb gépeket készítettünk. A „profik" már motoros gépeket is csináltak.

Tanár úr igen nagy türelemmel magyarázott mindenkinek. Részletesen elmagyarázta, kinek mit kell kivágni, hova kell ragasztani. Néha azért igencsak próbára tettük a türelmét, mikor a sokadik magyarázat után is elfelejtettük az utasításokat. Nem volt gond, ha valaki nem tudott eljönni minden szakkörre. Ott folytatta legközelebb, ahol abbahagyta.

Egész évben a „Felnőtt és Ifjúsági Easy-B verseny"-re készültünk. Itt csak olyan repülők indulhatnak, amik csak zárt térben röptethetők. Ezek nagyon könnyű, 2 gramm súlyúak, ezért igen törékenyek.

Egy ilyen gépet már művészet elkészíteni. Rengeteg türelemmel, kitartással, és nagyon hosszú ideig készült. De megérte! Fantasztikus öröm tölti el az embert, mikor látja munkája eredményét a levegőben siklani.

Az idei versenyt június 9-10-én tartották - a BME aulájában zajlottak a röptetések. Egy nap három röptetés van. Az eredményt a két legjobb idő összege adja ki. Érdekes volt látni, hogy a tetőn „pattogtak"a gépeink. Iskolánkat Farkas Peti (8.o.), Michaletzky Máté (7.o.), Túri Gellért (5.o.) és én képviseltük.

Mindannyiunk nevében szeretném megköszönni Tanár úrnak a segítséget, biztatást és azt a rengeteg lelkesedést, amit átadott nekünk. Köszönjük szépen!

Logó Benedek (7.b)

Könyvjelzö

-Hóvirág, ma te fogsz felelni!
-Mátka, hol a házi feladatod?
-Hófehérke, ne beszélgess az órán Lantossal!

Lehet, hogy nemsokára hasonló keresztnevű diákok ülnek majd az iskolapadokban ?

Névválasztási szokásainkról és újabban meghonosodott keresztneveink bőséges választékáról olvashatunk Fekete Antal: Keresztneveink, védőszentjeink c. munkájának most megjelent újabb kiadásában, kiegészítve a sort az ősmagyar nevekkel.

Nevünk többnyire titokzatos és mély kapcsolatban áll egyéniségünkkel, összeköt bennünket embertársainkkal, sőt rég elhunyt őseinkkel is. A katolikus meggyőződés szerint a keresztségben kapott név egy védőszent pártfogása alá helyez bennünket. Fekete Antal könyve nemcsak a név jelentését és eredetét írja le, hanem a védőszentet is bemutatja rövid életrajzi ismertetésben. Ha a név nem kapcsolható egy konkrét szenthez, akkor hangzás- vagy jelentésbeli hasonlóság alapján javasol védőszentet a név viselőjének.

Ha érdekel a téma, érdemes ezt a könyvet kézbe venni!

Fekete Antal: Keresztneveink, védőszentjeink.
(harmadik, javított és bővített kiadás)
Bp.: Szent István Társulat, 2007.
(350.p. 1980.- Ft)

Jó hírek és szép remények: Balatonakali

Ritkák ezek a szavak mostanában. Halljuk a sok panaszt, és az elégedetlenséget, és elszokunk ezektől a szavaktól. Pedig örömmel jelentjük: a mi házunk táján csodálatosan alakulnak a dolgok! Épül-szépül táborunk Akaliban, és a sok segítségnek köszönhetően úgy tűnik a nagy felújítások elkészültek Akaliban, mindössze egy esztendő alatt! Elkészült a vizesblokk, a csatornázás, a szobák felújítása, bútorozása. Berendeztük modernebb berendezésekkel a konyhát, elkészült a fedett terasz, a jövő héten érkezik a székelykapu Erdélyországból. Valamint terveink szerint a Te Deum délutánján felállítjuk a csodálatosan szép tábori keresztünket! A frissen elkészült kútból működik az öntözőrendszer, amely az egész tábor, de különösen a sportpályák vízellátását fogja biztosítani. Néhány berendezéstől, és javítástól eltekintve a tábor gyakorlatilag kívül belül teljesen megújult! Ez persze nem azt jelenti, hogy már nincs mit tenni, de a dolgok oroszlánrésze már a hátunk mögött van. És hogy miből? Sok jó szándékból, és sok-sok munkából. Köszönet érte mindenkinek! Egy fontos feladatunk még van: minden diákot és szülőt szeretnénk meghívni legalább egy látogatásra, hogy mindenki lássa, és tapasztalja azt a hihetetlen lehetőséget, ami ebben a táborban rejlik. Gólyatáborok, lelkigyakorlatok, osztálykirándulások, találkozók, sporttáborok, erdei iskolák otthona lehet ez a hely, csak jól kell gazdálkodni vele.

Igyekszünk minél több információt feltenni a honlapjainkra (szig.hu; emericus.hu), hogy minél többen tájékozódjanak programjainkról, lehetőségeinkről. Ősszel megint szervezünk kertépítő napokat, hogy tovább tudjuk szépíteni táborunkat, és hogy mindenki, aki lent dolgozik velünk még jobban magáénak érezhesse majd a tábort.

Mindenkit várunk szeretettel a nyáron, aki arra jár. Jó nyarat mindenkinek, és köszönjük a kitartó, és odaadó munkáját minden segítőnknek!

"Adomány a szomszéd várból"

Écsy Gábor, a Magyar Szentek Templomának plébánosa és az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye karitász-vezetője. Iskolánk balatonakali táborának jelentős mennyiségű, hatalmas értékű felszerelést adományozott, ennek ürügyén beszélgettünk vele. Amikor telefonon felhívtam, éppen egy másik „segély-úton" járt…

Rászoruló falvakba viszünk tésztát, amit egy Európai Uniós pályázat útján szerzett a karitász. Ez egy több éven át tartó segélyakció, ami azon alapul, hogy gabona-túltermelés van, és ezt EU-s pályázati pénzből felvásárolják a gazdáktól, feldolgozzák, és az EU-n belül a segélyszervezeteken keresztül szétosztják a rászorulóknak. Ennek az első fázisa ez, hogy tésztát osztunk.

Rengeteg ilyen akciót szervezett már a karitász vezetőjeként. Kitől lehet ennyi segítséget szerezni?

Segítőkész, jó szándékú emberek mindig vannak. Bármennyire is nagy a szükség, a nyomor, mindig vannak olyanok, akik tudnak áldozni. Bár azt mondjuk, hogy közönyösek az emberek, azért vannak, akik nem tudnak emellett elmenni, és segítenek.

A magyar társadalom egy része nemcsak közönyös, de szkeptikus is a karitászszervezetekkel szemben. És tény, hogy valóban vannak olyan „segélyszervezetek", akik nem a legjobb célokra áldozzák a befolyó adományokat.

Én is hallottam ilyeneket, de az a tapasztalatom, hogy az egyháziakhoz nagyobb bizalma van az embereknek. Amelyik szervezet valamely felekezethez, történelmi egyházhoz tartozik, annak könnyebben adományoznak.

Iskolánk akali tábora nagy támogatást kapott a karitásztól. Hogyan került kapcsolatba az iskolával, hogyan szerzett tudomást a táborról?

Egyrészt a Magyar Szentek Templomának a plébánosa vagyok, így aztán szomszédos vármegye az iskola. A tábort Deák András képviselő úr említette, az ő segítségével kerülhetett ez a tábor a gimnázium gondozásába, és természetesen a kerület plébániái is használhatják ezt. Utána kerültem kapcsolatba Schulek Dáviddal, és felajánlottam, hogy a karitászon belül nagyon sok a tárgyi adomány, és amit tud használni, azt szívesen odaadom. Külön jól jött az, hogy Németországból kaptunk egy nagyon nagy szállítmányt, a német honvédség katonai ágyait és takaróit, így 100 db ágy és sok takaró le is jutott oda. Mosdók, ajtók, függönyök, ágyneműk, párnák, huzatok kerültek még a táborba. Egy másik külföldi segítségből nagy adományt tudtunk adni a konyhának is. Ezeket szívesen adtam, mert volt rá lehetőség, és azt hiszem, nagyon jó helyre került.

Nyilván sok az Akalihoz hasonló tábor vagy más közösség, amely segítséget kér. Tud mérlegelni a rászorulók között, mielőtt felajánlja az adományokat, vagy aki kér az kap támogatást?

Természetesen mérlegelünk, ha például személyeket vagy családokat támogatunk, előtte környezettanulmányt végzünk, így aztán megfontoltabban kerülhet oda a segítség, ahol igazán szükséges. Sajnos a kérés egyre több, az adomány pedig egyre kevesebb, így meg kell nézni, hogy mi hova kerül. Nem kellemes dolog mérlegelni, visszautasítani, hiszen mindenki úgy érzi, hogy az ő igénye a legjogosabb, de fel kell ezt vállalni.

Akármennyire is sok az adományozó, az ember mégis úgy érzi, csepp a tengerben az a segítség, amit a karitász tud nyújtani. Van kilátás arra, hogy ténylegesen csökkenjen a rászorulók száma?

Nyilván ez is egy szempont, hogy a rászorulókat olyan szintre hozzuk, hogy már magukat is el tudják látni, de én azt gondolom, hogy egy egyházi karitászszervezetnek nem ez az elsődleges szempontja. Hiszen kétezer éve íródott az az evangélium, amiben az mondja Jézus, hogy szegények mindig lesznek köztetek. Hogy ez miért alakult ki, az másodlagos kérdés, nekünk az a feladatunk, hogy észrevegyük őket. Nem is mindig az anyagi segítség a legnagyobb. Nagyon fontos az, hogy legyen együttérző ember, aki meghallgatja, aki rányitja az ajtót, aki törődik a másikkal, észrevegye őt, ezekből van óriási hiány. Mert adni ezt-azt – ezek múló dolgok. Az emberi kapcsolatokra sokkal nagyobb szükség van, különösen most, akikor az emberek elidegenednek egymástól. A plébániákon működő karitászcsoportok ezt próbálják fölvállalni. Ne legyen olyan néni abban a kerületben, akire hetekig rá sem nyitják az ajtót.

Ez az, amit sokkal nehezebb is összegyűjteni. Egy-egy cég, jól menő vállalat adhat anyagi vagy tárgyi támogatást, de a beszélgetőtársakat, a lelki segítséget már nehezebb megtalálni, hisz idő- és energiaigényes feladat is ez.

Rendszeresen szervezünk képzéseket a plébániai karitászmunkatársak számára. Van beteglátogató-képzés, karitász-munkatárképzés. Ezeket a problémákat átbeszéljük, előadók jönnek, akik ezekben a kérdésekben helyes útmutatást tudnak adni, és így egyre felkészültebbek a karitászmunkatársak arra, hogy ezeknek a feladatoknak, kihívásoknak megfeleljenek.

Az emberek általában úgy érzik, inkább ők szorulnának segítségre, mintsem ők segítsenek másokon. Mégis hogyan lehet motiválni az embereket, hogy ebben a nehéz helyzetben felülemelkedjenek a saját problémáikon, és másokon is segítsenek?

Sokan abban az önző, téves tudatban élnek, hogyha adok valamit, azzal én kevesebb leszek. Akkor fogy valamim, akár a készletemből, akár az időmből, energiámból. Azt hiszem, hogy az a legnagyobb baj, hogy nemigen tapasztalták meg ennek az örömét. Nem tudják, hogy azzal is gazdagodom, hogy másnak adományozok, hiszen az ő tekintetéből rám sugárzik az a szeretet, ami őt eltöltötte azzal, hogy én segítettem neki. Nyilván ebben kell útmutatás, nevelés, akár már az iskolákban is, hogy megérezzék ennek az örömét.

Azzal, hogy már megérezték, nyilván nagy lökést kapnak. De hogyan lehet a nulláról az egyre átbillenni, mert nyilván ez a legnehezebb lépés – az első.

Nehéz ezt elkezdeni, mert annyi mindent kínál a világ, értéktelen bóvlikat. Ez azért egy más kategória, itt nem arról van szó, hogy egy buliban vagy bárhol egy társaságban jól érzem magam. Itt arról van szó, hogy én magamból vagy a magaméból adjak valamit annak, akinek nincs. Teljesen önzetlenül, azért mert ő az embertársam.

csoho

Talentum

KIDS 2007 ARANY

VI. korcsoportos RÖPLABDA lánycsapat I. hely
III. korcsoportos RÖPLABDA lánycsapat I. hely
IV. korcsoportos RÖPLABDA lánycsapat I. hely
IV. korcsoportos LABDARÚBÁS fiúcsapat I. hely
V. korcsoportos KOSÁRLABDA fiúcsapat I. hely
4x100 m-es váltó I. hely (Stipkovits Anna, Virághalmy Zsófi, Manninger Júlia, Szolnoky Hanna)
Stipkovits Anna – távolugrás I. hely, ötpróba I. hely
Virághalmy Zsófia – magasugrás I. hely

ORSZÁGOS KÉZILABDA DIÁKOLIMPIA

VI. korcsoportos lánycsapat V. hely

BUDAPEST BAJNOKSÁG

IV-V. korcsoportos KÉZILABDA lánycsapat I. hely
VI. korcsoportos KÉZILABDA fiúcsapat II. hely

KERÜLETI BAJNOKSÁG

VI. korcsoportos LABDARÚGÁS lánycsapat I. hely
IV. korcsoportos LABDARÚGÁS fiúcsapat I. hely (Pünkösd Kupa)
VI. korcsoportos KÉZILABDA lánycsapat I. hely
VI. korcsoportos KÉZILABDA fiúcsapat I. hely
V. korcsoportos KOSÁRLABDA fiúcsapat I. hely
Stipkovits Anna – távolugrás I. hely

FAZEKA ÁGNES SAROLTA (12.D) ELNYERTE „A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG JÓ TANULÓJA – JÓ SPORTOLÓJA" KITÜNTETÉST.
A DÍJKIOSZTÓ ÜNNEPSÉGRE A KÁROLYI-CSEKONYICS REZIDENCIÁN KERÜLT SOR.
GRATULÁLUNK ÁGINAK!

Az 1. év…

Mindannyian másképp képzeltük el 8.-ban, de a valóság minden képzeletünket felülmúlta.

De mi is történt pontosan?

Az események áradásként öntöttek el minket, mi pedig csak sodródtunk velük. Az egész mintha csak most történt volna. Tisztán emlékszünk, pedig oly régen volt.

Valamikor február környékén kezdődött, amikor remegő lábakkal, összeszorult gyomorral és hevesen dobogó szívvel először léptük át a nagy sárga épület kapuját szüleink kíséretében.

Ez volt a felvételi. Mindenki fürkészte a kö-rülötte szintén megszeppent arcokat, hogy talán szepemeren majd új osztálytársként közönek vissza ránk.

Robi atya lett az oőnk, és bár akkor még nem tudtuk, de sejettük, (és sokan mondák is) hogy kiéelezettek vagyunk ezért. Hasonló éréekel, mint a felételire, mentünk be a IV/4-be az első oőnke is. Körbe nézünk és mindenhol ismeretlen emberek figyelték kíváncsian minden mozuaunat. Hiába mutatkoztunk be, öülünk, ha a mellettünk ülő ember neét meg tudtuk jegyezni (több-kevesebb sikerrel-). Az évnyitón pedig még több ismeretlen arc várt ránk, még több figyelő szempár.

Aztán egy-két ismerkedéssel elölött nap után jött a gólyatábor. Mindenki izgatottan ült fel a vonatra haalmas táskájával. Ekkor azonban már nem voltunk olyan idegenek egyásnak. Az esti túra és a feladatok, a közös programok közelebb hoztak minket és alkalmunk nyílt megismerni a többi szentimrést.

Majd felpörögtek az események: ELSŐ felelések, dolgozatok, sportnap, Szent Imre Nap, Mikulás-est… Mindeközben azt vettük észre, hogy magabiztosabban sétálgatunk a folyosókon, nem tévedünk el, tudjuk hol lesznek az óráink, és nem csak saját osztálytársainkat, hanem a többieket is egyre jobban kezdjük megismerni.

Hirtelen elérkezett az ELSŐ félév vége, ahol mindenki kisebb-nagyobb sikerekkel megpróbálta a legjobbat kihozni magából.

Sajnos két kedves osztálytársunkról, Lucától és Manyitól búcsút kellett vennünk, ami mindenkit meglepett, elszomorított. A létszám azonban hamarosan újra 38 lett, ugyanis Bence és Csaba átjött hozzánk a Szent Margitból.

Próbáltunk bekapcsolódni az iskola kavargó életébe is, így néhányan dikamarások lettünk. Robi atya buzdására páran beléptünk a Rákóczi Szövetségbe is, ahol megszavaztuk Kornélunkat a szövetség új elnökének. Ezen kívül saját levélhordóval is büszkélkedhetünk, mivel Lőw Marci A Hazug című darabban megmutathatja, hogy ő a legjobb postás a világon.

Mostanra igaz barátságok is kötődtek, és összetartó osztállyá váltunk. Ehhez hozzájárultak az osztály összekovácsolódását segítő kirándulások Esztergomban és a Bükkben (nyáron pedig vár minket Erdély! és vele együtt Robi atya fenyegetése: a gödör…és a patak…), a lelkinapok, a tezások Robi ayával, a közös névapozások és a Kacsony az Agában, a sítábor (amit minenki egészben meúzott), a balatonakalis hétvégék (ahol nem voltuk sokan), a közös „égések", amiket remélhetőleg nem csak mi tapasztalhattunk (bár kétségkívül mi büszkélkedhetünk a legtöbbel…-)és amiket nem felejtünk el.

Így egy eseménydús, izgalmakkal és új élményekkel teli ELSŐ évet hagyunk magunk mögött de sajnos mennünk kell feljebb a létrán. Az idő nem áll meg, mi megyünk előre, de mindig emlékezni fogunk majd, milyen volt a kezdet, és az ELSŐ évünk együtt így a 9D-ben, Szent András oltalma alatt..

L.E.

Interjú a 9/d-s élsportolókkal

Interjúalanyok:
Bárdos Mihály (Misó)
Paczolay Máté
Lőw Márton (Marci)
Gond Gergő
Oláh István (Pityesz)

Mit, mióta és hol sportolsz?

Misó: 5 éve vitorlázom a Balatonfüredi Yacht Clubban.

Máté: 5 éve Zen Bu Kan Kempozom az Agach-young S-E-ben.

Marci: 3 éve vívok a Csata DSE-ben.

Gergő: 4 éve vitorlázom a Tihanyi Hajós Egyletben.

Pityesz: 6 éve kosarazom, most a Vasasban

Próbálkoztál más sportágakkal is?

Misó: Úsztam és vívtam.

Máté: 3 évig kosárlabdáztam, de sajnos megszűnt az egyesület.

Marci: Úsztam, szertornáztam, öttusáztam, kosárlabdáztam.

Gergő: Tájfutottam.

Pityesz: Nem igazán, bár úsztam egy évig, de megszerettem a kosarat

A családotokban van-e hagyománya a sportolásnak?

Misó: Apukám vitorlázott és vitorlázik a mai napig is.

Máté: Apukám először szintén kosarazott, majd ő is áttért a kempora

Marci: A nagybátyám vívott és hosszútávfutott.

Gergő: Apukám is és anyukám is szörföl.

Pityesz: Nem, ezen a téren úttörő vagyok

Edzések?

Misó: Az erőnléti edzésről mindenki maga gondoskodik, a vízi edzések hétvégenként Füreden vannak.

Máté: Heti négyszer két óra.

Marci: Heti háromszor két óra.

Gergő: Havi három hétvége Tihanyban és télen héfőn és szerdán erőnléti edzések.

Pityesz: Heti négyszer két óra, és hétvégenként 2 meccs

Eredmények?

Misó: Tavaly országos 3. helyezés és megnyertük az éves ranglistát is páros hajóosztályban.

Máté: Junior világbajnoki ezüstérem.

Marci: Csapatversenyben elsők lettünk, egyéniben a legjobb 8 közé jutottam Budapesten.

Gergő: 2006-ban megnyertük a Magyar Ifjúsági Bajnokságot kadet hajóosztályban

Pityesz: 2003.-ban 3. hely, 2005-ben Lágymányosi Kupa legjobb játékosként, csapatban 2. hely. 2006.-ban kadet „b" csoport 2. hely. Idén budapesti 3. hely és kadetben junior 2. hely.

Hogyan tudod összeegyeztetni a tanulást a sporttal?

Misó: Este szoktam tanulni.

Máté: Hát...idén sok versenyt ki kellett hagynom a tanulás miatt...

Marci: Délután tanulok, de ha sok a lecke akkor kihagyom az edzést.

Gergő: Elég nehezen. Főleg péntekről hétfőre, mert egész hétvégén Tihanyban vagyok.

Pityesz: A gond az, hogy a pálya és az edzések elég messze vannak, így tehát buszon, villamoson, de legfőképp este tanulok.

Miért pont ezt a sportot választottad?

Misó: Apukám is és anyukám is vitorlázott és egyszer beírattak egy táborba, ahol nagyon megtetszett ez a sport.

Máté: Ez az a sport, aminek örökre hasznát fogom venni.

Marci: Nem annyira izomsport és fontos a gyors észjárás.

Gergő: Mert izgalmas, változatos és gondolkodtató.

Pityesz: A csapatjáték a kedvencem, meg az tetszett, hogy ez a sport főleg a küzdésről és a kitartásról szól, és bennem ez megvan.

Terveid a jövőre nézve?

Misó: Mindenféleképpen folyatatom a sportot, remélem az eredményeim is jók lesznek.

Máté: Szeretném a következő VB-t megnyerni.

Marci: Szeretnék kijutni a nemzetközire 1 év múlva.

Gergő: Országos Bajnokságon első helyezést elérni. Az EB-n való jó szereplés.

Pityesz: Jövőre a junior bajnokságot megnyerni, és a nagy álmom, hogy az NBA-ben szerepelhessek.

Következő interjúban a lányokat kérdezzük -

csn

KIDS 2007

A Katolikus Iskolák Diák Sportszövetsége idén is megrendezte éves versenyét, amelynek 3 év után újra Gyula városa adott otthont. Június első hétvégéjén lebuszoztunk tehát a román határhoz, hogy egy év felkészülés után meghódítsuk, vagy megvédjük a bajnoki címet. Mint mindig, idén is mi voltunk lenn a legnagyobb csapattal (kb.130-an), amivel már a megnyitó ünnepségen feltűnést keltettünk. A megnyitó egyébként jól szervezett és szórakoztató volt, bár kísértetiesen hasonlított 3 évvel ezelőtti párjához (a lány, aki Edda számokat énekelt, a néptáncosok, vagy épp a két kislány hip-hopja a Step

up zenéjére).

A szállásunk is ugyanabban a suliban volt ahol múltkor (tudjátok, ahol van egy nagy Emericus-szobor a bejáratnál), tehát nagyon otthonosan érezhettük magunkat.

Szombat reggel elkezdődtek a selejtezők mind a csapatoknál, mind az egyéni versenyzőknél. Sajnos az elmúlt évekkel szemben idén nem volt sok lehetőség átmenni egymás meccseire, mert a csapatokat nagyon szétszórták nemcsak a városon belül, de voltak olyanok, akik Békéscsabán vagy épp Sarkadon küzdöttek.

Ahogy szokás, nincs KIDS egy kis izgalom nélkül. Nem, idén nem küldtek haza senkit, inkább csak úgy döntöttek a szervezők, hogy két lány atlétát kizárnak a versenyből (mondván, hogy ők már a kis KIDS-en nyertek, ezért nem

versenyezhetnek a nagyoknál is). Emellett szegény atlétákkal az időjárás is jól kitolt, majdnem egész szombat délelőtt zuhogott az eső.

Szombat este volt egy nagy közös mise, amit Kis-Rigó László püspök atya celebrált, utána pedig buli, illetve csak az lett volna, ha nem lép le mindenki 3 perc után. Így aztán az lett a vége, hogy a szálláson csendben foglalkoztunk a gondolatainkkal.

Gondolom, az eredmények megjelennek külön az újságban, úgyhogy részrehajló módon én csak a röpisekről számolok be. 3 csapattal mentünk, Egy V. korcsoportossal

és két VI. kcs-ossal.

A kicsik az előkelő 2. helyet szerezték meg, és dicséret illeti őket egész hétvégén bemutatott bravúros játékukért. Sajnos a döntőben elvéreztek, de így is egy remek meccset láthattunk. A nagyoknál az az érdekes helyzet alakult ki, hogy a két csapatunk egymással játszotta a keresztjátékot a döntőbe jutásért. Annak ellenére, hogy az edzésen milyen oldott hangulatúak az ilyen jellegű meccsek, itt sajnos nem sikerült ilyen felszabadultan játszani, és végtére is a papírforma igazolódott, az „A" csapat ezzel a győzelemmel döntőbe került. A döntőben a már korábbról jól ismert debreceni Svetits volt az ellenfelünk, akikkel egy nagyon jó meccset játszottunk. Ehhez hozzájárult persze a két iskola szurkolótáborának hihetetlenül lelkes biztatása, amiért még egyszer köszönet. A meccset 2:0-ra nyertük meg végül, s ezzel megvédtük tavalyi bajnoki címünket. Illetve mi, végzősök a csúcson hagytuk abba, hiszen ez volt talán az utolsó röpi meccsünk. Az éremosztás után még fényképezkedtünk egyet, a képen egy elégedett edző látható - talán ez a legnagyobb elismerés a csapataink számára.

Redl Zsófi

Sportolók vacsorája

2007. JÚNIUS 13-ÁN SPORTOLÓINK ÖSSZEJÖVETELÉN ÉRTÉKELTÉK AZ IDÉN ELÉRT EREDMÉNYEKET (LD. TALENTUM ROVAT).

A XI. kerültei iskolák közötti összetett pontversenyben iskolánk II. helyezést ért el. Az iskola kupáját az igazgató úr vette át.

Elbúcsúztattuk a végzős sportolókat (a felnőttek szentimrés sportpolóját kapták meg jutalmul)

Az év sportolója (fiú): Kiácz Misi (8.b)

Az év sportolója (lány): Taller Borbála (12.a)

Az év csapata: VI. korcsoportos Röplabda csapat (csapatkapitány: Taller Borbála)

